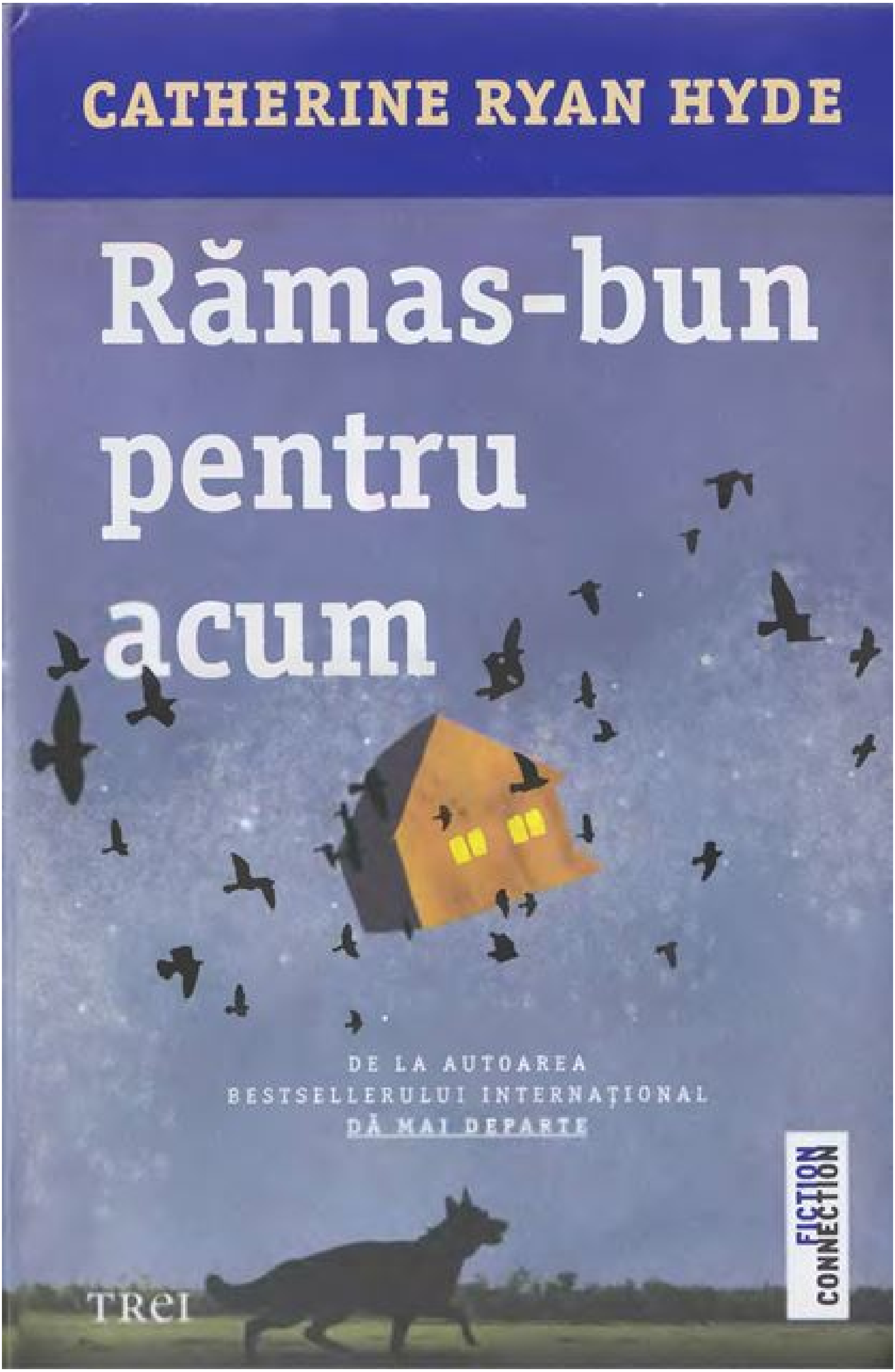

CATHERINE RYAN HYDE
Rămas-bun pentru acum
DE LA AUTOAREA
BESTSELLERULUI INTERNAȚIONAL
DĂ MAI DEPARTE
FICTION CONNECTION
TREI

O carte tulburătoare despre încredere și răbdare, despre puterea de a spera în ciuda tuturor obstacolelor.

BOOKLIST

Catherine Ryan Hyde e o scriitoare foarte sensibilă și talentată, cu un stil discret și plin de forță, care atrage irezistibil cititorul.

BOOKREPORTER

În Rămas-bun pentru acum, Hyde a construit o emoționantă poveste de familie care abordează teme majore precum rasismul, compasiunea, abuzul și iubirea. Personajele sunt atât de vii și de sensibile, încât vei aștepta cu sufletul la gură deznodământul poveștii lor.

LIBRARY JOURNAL

CATHERINE RYAN HYDE

Rămas-bun pentru acum

FICTION CONNECTION

TREI

CATHERINE RYAN HYDE

RĂMAS-BUN PENTRU ACUM

Traducere din engleză de Raluca Furtună
Titlul original: *Say Goodbye for Now,* 2016

Editura Trei, 2020

Versiune ebook: v1.0, martie 2020

PARTEA ÎNTÂI
PRINȚUL SEMISĂLBATIC

Iunie 1959

Capitolul unu: Doctorița Lucy

Bătăile în ușă au trezit-o din somn și au stârnit lătratul câinilor. Sau poate că i-au trezit pe câini, iar lătratul lor a răzbit, în cele din urmă, prin băutura de cu seară, somniferul și epuizarea ei.

Ogarul cenușiu Winston, singurul câine care avea voie să doarmă în camera ei, pe pat, s-a ridicat și s-a holbat în direcția ferestrelor, mârâind înfundat.

Femeia s-a ridicat, a înjurat în șoaptă ca să-și alunge teama și s-a îndreptat spre ferestre.

Le-a deschis, lăsând să intre răcoarea nopții, și a privit în jos.

Dedesubt, pe veranda din față, stăteau doi tineri îmbrăcați identic, în tricouri albe și blugi. Până și tunsorile lor în stil militar erau identice. O singură diferență era evidentă, cel puțin de la distanța aia, pe întuneric: unul era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt și avea vreo optsprezece kilograme în plus față de celălalt. Și mai era ceva: tricoul celui mai firav era plin de sânge, care desena pe material o hartă întortocheată de un roșu-aprins.

— Cine-i acolo? a strigat ea pe un ton care ținea loc de gard înalt din sârmă ghimpată, păzit de câni.

Parcă vrând să contribuie la acest efect, cei șaisprezece câini din țarcurile de la parter erau în continuare dezlănțuiți, lătrând și urlând de spaimă și nemulțumire.

— Doamnă? a strigat tipul mai solid.

— Cine e? a repetat ea.

Știa însă din experiență că n-avea să afle niciodată – și nici nu-i păsa – cine sunt. Doar de ce erau acolo, ceea ce era deja destul de evident.

— Sunteți doctor?

— Întrebarea nu e cine sunt eu. Spune cine sunteți voi.

— Ni s-a zis să spunem că ne-a trimis Victor.

Lucy a oftat și a clipit de câteva ori, dându-și seama că nu mai are timp să se dezmeticească.

— Un minut, să mă îmbrac, și pe urmă cobor, a zis ea.

* * *

I-a condus prin living, deși încăperea era orice altceva, numai un living obișnuit nu. Aducea mai degrabă cu o grădină zoologică. Era locuită, într-adevăr, dar niciodată de oameni.

Lucy l-a ținut de braț pe tânărul mai scund, pentru că era pe cale să i se facă rău și să leșine.

Tipul solid s-a holbat în cușca bufniței Archimedes, care s-a holbat și ea la el. După aceea, tânărul și-a continuat drumul, dar a tresărit brusc, ca un cal speriat, când acvila de munte Angel s-a ridicat și și-a întins aripile.

— Ce-i aia? a întrebat el, recăpătându-și echilibrul și arătând spre un animal îngrămădit în colțul întunecat al unei cuști de pe podea.

— Ăla e un porc.

— În casă?

— Afară, riscul de infecție e prea mare.

Doctorița Lucy i-a condus pe cei doi până în cabinet și l-a ajutat pe rănit să se urce pe masa de operație.

— Ce faceți cu toate animalele astea? a întrebat tânărul solid.

— Le fac bine, a răspuns ea simplu.

— Hei! s-a amestecat băiatul firav. Sunteți veterinar? Vrei să zici, i s-a adresat el însoțitorului său, că m-ai adus la un veterinar…

Doctorița Lucy a remarcat că tânărul fusese cât pe ce să rostească numele prietenului său, dar se abținuse.

— Nu sunt veterinar, a zis ea. Sunt medic.

— Un medic obișnuit care se ocupă de oameni?

— Da. Un medic de oameni.

— Atunci de ce țineți toate animalele astea? a întrebat tipul solid.

— Pentru că nimeni altcineva nu pare interesat s-o facă.

— Nu știu ce să zic de faza că e medic femeie, a comentat cel de pe masă.

— Auzi, calul de dar nu se caută la dinți, i-a întors-o prietenul lui, clasând eficient plângerea.

Tipul solid a continuat să se învârtă prin cameră, uitându-se pe geam la întunericul de afară și studiind diplomele medicale de pe pereți. De fiecare dată când trecea pe lângă vreo fereastră, câinii începeau iar să latre de-afară, din țarcurile lor.

— Eu sunt… Steve, a continuat el. Iar el e Jake. Nu sunt numele noastre adevărate. Știți cum stă treaba.

Doctorița Lucy a tăcut. Încerca să găsească cea mai bună metodă de a-i scoate pișpiriului tricoul distrus de glonț și sânge, presupunând că ar fi vrut să-l mai poarte la plecare. În fine, o să vrea să poarte *ceva*, s-a gândit ea, iar tricoul ăla părea a fi tot ce avea.

Glonțul pătrunsese prin spatele umărului stâng, ceea ce sugera că fusese împușcat în timp ce fugea. În față nu exista nicio rană care să indice ieșirea glonțului.

— Cum să vă spunem? a întrebat tipul solid.

Doctorița Lucy și-a ridicat capul și l-a țintuit cu o privire care l-a făcut să încremenească.

— Răspund la „doctore", „doamnă", „hei". Ascultă, *Steve*… a început ea, rostind apăsat numele, pentru efect. Asta nu e o relație pe termen lung. Ce-ar fi să sărim peste introducere și să ne apucăm de treabă, ca să pot să mă duc înapoi la culcare?

— Da, da, a spus tipul pe care cu siguranță nu-l chema Steve. Nu-i nevoie să vă ambalați. Aveți ceva ce poate să strângă între dinți? Poate o lingură de bucătărie? O lingură de lemn?

În timp ce vorbea, doctorița Lucy a umplut o seringă cu un anestezic local, fără să scoată o vorbă.

— Pentru că, știți cum e. E tovarășul meu și, în plus, nu vrem să se audă urlete. Nu că ne-ar auzi cineva aici, dar…

Tânărul solid a tăcut brusc când Lucy a băgat acul în omoplatul lui „Jake", prin tricou, chiar lângă rană.

— Au! a strigat tipul înțepat.

Câinii au lătrat iar un pic.

— Te-ai uitat la prea multe filme, *Steve,* a zis ea, întorcându-se apoi către pacient. O să așteptăm câteva minute să-și facă efectul.

Lucy a luat-o spre una dintre tejghelele din cabinet, de unde și-a recuperat pachetul de țigări, după care s-a sprijinit de blat și

și-a aprins una cu bricheta argintie care fusese îndesată în celofanul pachetului.

— Hei, a început rănitul. Nu mă mai doare așa tare.

— Îhî, păi asta e meseria mea, a zis ea, suflând un nor de fum spre tavanul cabinetului. Și că veni vorba: e meserie, nu hobby. Cu alte cuvinte, o fac pentru bani. O sută.

— O sută? au repetat cei doi în cor.

— E un pic cam mult, nu credeți? a comentat tipul solid. Am putea merge la Urgențe, unde am scăpa cu treizeci, cel mult.

Doctorița Lucy a mai tras o dată adânc din țigară. N-avea răbdare pentru tertipuri și nici talentul să-și ascundă nerăbdarea.

— Dacă ați putea merge la Urgențe, ați fi acolo acum, a zis ea.

— Da, da. În regulă. O sută.

— În avans.

— De ce în avans?

— Pentru că un tip a plecat odată fără să plătească. Poți să-i mulțumești lui pentru noile reguli.

— Banii sunt afară, în mașină, a zis tipul solid, cu suficientă sfială încât Lucy să-și dea seama că urmează să se ducă după ei.

— Ei bine, ce mai stai?

Tânărul a oftat și a ieșit.

Rănitul s-a uitat în ochii ei, ca o căprioară cu tendoanele retezate în ochii unui lup sau ai unui coiot care se apleacă asupra ei.

— Ați mai făcut chestia asta, nu? a întrebat el.

— Oh, da.

— Doare?

— Un pic. O să simți. Dar cu lidocaina pe care tocmai ți-am injectat-o în umăr cred că o să te doară mai puțin decât a durut să ieși din mașină și să vii până aici.

— Mă bucur să aud, doamnă. Vă supărați dacă vă cer o țigară?

Doctorița a luat pachetul de pe tejghea și l-a scuturat înspre el, până au ieșit trei țigări, gata de înșfăcat. Rănitul a luat una, iar ea i-a aprins-o.

— Apreciez că nu mă întrebați cum am intrat în beleaua asta,

a zis el.

— La Urgențe se pun întrebări. Și, mai mult, se fac rapoarte. De-aia cer eu mai mulți bani.

— Da, doamnă.

„Steve” s-a întors și i-a întins o bancnotă de o sută de dolari. Lucy a luat-o fără să comenteze și a îndesat-o adânc în buzunarul fustei.

Apoi, tânărul solid și-a ațintit privirea fioroasă către prietenul lui de pe masa de operație.

— Ăștia sunt din jumatea ta, a zis el.

— Ce? De ce? Nu e vina mea că am încasat eu glonțul, și nu tu. A fost ghinion, atâta tot.

— Îhî, ei bine, ghinionul ăsta tocmai te-a costat o sută de parale.

— Ești gata, Jake? a întrebat doctorița Lucy, vrând să pună capăt ciondănelii.

N-a primit niciun răspuns.

— Sau cum te-o fi chemând?

— Ah, eu. Așa e. Da. Să trecem la treabă.

— O să-ți las tricoul pe tine, îl ridic doar cât să ajung la zona cu probleme. Te-ar durea tare dacă l-aș scoate și apoi ți l-aș pune la loc, și nici nu vreau să-l tai. Pentru că bănuiesc că n-o să vrei să pleci de aici fără el.

A fost pe punctul să-i dea un sfat. Să spună: „Când pleci de aici, oprește-te undeva de unde tovarășul tău poate să-ți cumpere un tricou curat. Sau ceva ce poți să pui peste ăsta. Nu există rețetă mai bună decât roșu-pe-alb dacă vrei să atragi atenția”.

Dar nu i l-a dat.

Era plătită să-i îngrijească rana, atât. Nu să-l ajute și să scape de ce făcuse.

— Da, doamnă. Ce-o să faceți acum?

— Ce m-ai plătit să fac. Încearcă să te relaxezi.

Și-a stins țigara în scrumiera de pe tejghea. Pacientul a continuat s-o fumeze pe-a lui; ba chiar a pornit să tragă mai des din ea.

A ales un forceps subțire dintr-un borcan cu alcool de pe

tejghea, a șters instrumentul cu tifon steril și i-a introdus vârful lung în rană. S-a mișcat repede. Învățase că e mai bine să faci totul repede. Să treci peste ideea de blândețe și precauție. Pentru că pacientul suferă în fiecare clipă în care forcepsul explorează rana. Cel puțin psihologic, dacă nu și altfel. Pacientul vrea să termini cât mai repede.

Lucy a apucat glonțul turtit și a tras fără ezitare până când l-a scos, apoi l-a aruncat în direcția coșului metalic de gunoi. Plumbul a lovit zgomotos interiorul găleții, făcându-i pe cei doi să tresară.

Doctorița a închis cu două suturi musculare rana de intrare, a acoperit-o cu un pansament steril și a tras tricoul la loc.

— Gata, a zis ea. Ești ca înainte. Oricum oi fi fost înainte.

Cei doi tineri i-au ignorat înțepătura și au luat-o spre ușă.

— Stați așa, a zis ea. Trebuie să-ți dau și niște tetraciclină. Ca să nu ți se infecteze rana.

I-a numărat treizeci de pastile și i le-a pus într-un plic.

— Trei pe zi, până le termini.

Știa că s-ar putea să nu fie suficient. Dar după primul ajutor doctorița Lucy lăsa bucuroasă problema pacientului în seama altcuiva.

— Și probabil că ai nevoie de un vaccin antitetanos. Dar eu n-am pe-aici.

Și Lucy știa că, cel mai probabil, tipul n-o să-i urmeze sfatul. Dar ea își făcuse datoria. Sfătuise pacientul.

* * *

— Vă îndreptați spre Mexic? a întrebat ea în timp ce-i conducea spre ieșire.

Tipul solid s-a răsucit, clipind.

— Mexic?

— Îhî, Mexic. Ați auzit de țara asta? E pe-aici, pe-aproape. Mi-am imaginat că de-aia erați pe autostradă. Majoritatea celor care trec pe aici merg în sud.

— Nu, doamnă. Noi nu. Locuim pe-aproape.

— Aha, a răspuns ea. E bine de știut.

Tinerii au plecat fără alte comentarii, iar ea a rămas din nou singură, din fericire. Singură în termeni umani, cel puțin.

* * *

În timp ce traversa livingul, în drum spre dormitor, Archimedes a privit-o intens. Adevărul e că așa făcea mereu. Privirea lui nu avea vreun subînțeles și – într-o oarecare măsură – atâta lucru știa și ea.

— Nu te uita așa la mine, a zis Lucy. Crezi că fac asta pentru mine? Ei bine, nu. O fac pentru tine și pentru prietenii tăi.

După aceea, s-a băgat din nou în pat.

Capitolul doi: Pete

— Hei, Petey, l-a strigat Jack. Al cui e câinele ăla?

Pete și-a pus mâna streașină la ochi ca să se ferească de soare și s-a uitat într-o parte și-n alta a autostrăzii pustii cu două benzi.

— Nu văd niciun câine.

— Acolo. Culcat.

Apoi Pete l-a văzut – era întins pe-o parte, pe acostament –, dar și-a spus că e mort.

— Probabil că l-a lovit o mașină, a zis Jack. Ar trebui să mergem să vedem dacă e OK.

Au pornit împreună spre acostament, deși asta îi ducea în direcția greșită, îndepărtându-i de lac. Era dimineață devreme, în prima zi din vacanța de vară, iar planul lor fusese să pescuiască. Nu să se uite la un câine absolut în regulă ucis de cineva pe șosea, ceea ce, în opinia lui Pete, risca să-i strice toată ziua. Sau, dacă scena era macabră, poate chiar toată vacanța.

Lui Pete îi plăceau câinii, câtă vreme erau sănătoși și în viață.

— Nu recunosc câinele ăla, i-a zis el lui Jack în timp ce se apropiau. Credeam că-i știm pe toți din zonă.

— Poate că nu-i de pe-aici. Poate că cineva nu l-a mai vrut și l-a dat jos din mașină.

— Atunci, n-o fi lovit. Poate că trage un pui de somn cât așteaptă și speră că o să se întoarcă după el.

— Ar fi drăguț, a zis Jack.

Era un câine mare, n-a putut să nu observe Pete. Ceea ce i-a dat un fior în stomac. Îi plăceau câinii, dar uneori îi era și frică de ei. Depindea de câine. Ăsta avea blană sură și deasă, ca un dulău din ăla care trage sania în Alaska, unde Pete nu fusese niciodată și nici nu-și imagina c-o să ajungă. Adică la celălalt capăt al pământului față de sudul Texasului.

— Nu se mișcă, a observat Jack când au ajuns la mai puțin de zece pași de el.

Chiar în clipa aia, câinele a ridicat capul și l-a fixat cu ochii pe Pete, înghețându-i sângele în vine și făcându-l să se întrebe de

ce privirea aia fioroasă nu-i fusese adresată lui Jack.

Animalul s-a chinuit să se ridice pe trei labe – unul dintre picioarele din spate atârna moale de la șold – și a încercat să se îndepărteze de ei. S-a prăbușit însă rapid înapoi, pe-o parte, cu un mârâit de durere. Reușise măcar să se mai îndepărteze cu câțiva pași de banda de circulație.

— A, da, a comentat Pete. E clar că a fost lovit. Bietul de el.

— Ce facem?

— Păi, cred că trebuie să-l ducem la veterinar.

— De ce noi?

— Mai vezi pe cineva pe-aici?

— La naiba, a zis Jack. S-a zis cu pescuitul.

Pete s-a mai apropiat puțin de câine, cu o mână întinsă înainte, ca o ofrandă de pace.

— E OK, cuțu'. Nu-ți facem nimic. Vrem să te ajutăm. E OK, cuțu'.

Câinele și-a ridicat buza de sus. Era un gest tăcut și înspăimântător, care lăsa la vedere un set de canini șocant de lungi și ascuțiți, de o parte și de alta.

Pete s-a dat în spate, simțind că se albește la față.

— Eu nu mă apropii de câinele ăsta, a zis Jack. Exclus. Mă duc la pescuit. Vii sau nu, Petey?

— Nu putem să-l lăsăm aici pur și simplu.

— Eu pot.

— Ei bine, eu nu pot.

— La dracu'. Nu suport să pescuiesc singur. Bun, în regulă, Petey, dacă așa vrei. Dar măcar dă-mi firul și cârligul, ca să am două undițe în apă. Așa, o să prind mai mult.

Cu un ochi la câine, Pete a scos din buzunar „undița săracului". Cel puțin așa îi zicea tatăl lui Jack. Era de fapt o cutie de bere veche și goală, cu o ață de pescuit legată în jurul ei ca să poată fi trasă din apă înfășurând-o la loc.

— Îhî, bine, a zis Pete, dar trebuie să mi-o dai înapoi când termini. Taică-miu nu bea bere.

— Știu că așa zici mereu, dar toți tații beau bere, a protestat Jack.

— Al meu, nu.

— Ce bea al tău?

— Bourbon. Din sticle de-alea grele, cu muchii pătrățoase. Nu-i deloc același lucru.

Jack a apucat unealta de pescuit încropită și și-a îndesat-o în buzunarul pantalonilor scurți, astfel că acum avea două umflături caraghioase în loc de una singură.

— Nu pot să cred că ratezi pescuitul din cauza câinelui. Nici măcar nu-i al tău. Nici măcar nu-i prietenos. Și mai e și prima zi de vacanță. Cât o să pierzi din ea?

Pete a ridicat din umeri, începând să se simtă neplăcut. Ca și cum Jack avea poate dreptate.

— Habar n-am. Cât o să fie nevoie, bănuiesc.

— Bine, dacă termini, vino la lac.

— Îhî. Bine.

Jack a plecat clătinând din cap, dar s-a oprit după câțiva pași. S-a întors și s-a strâmbat în direcția lui Pete.

— O să te muște. Știi bine.

— O să am grijă, a răspuns Pete.

Pentru că nu știa ce altceva să spună.

* * *

Pete a băgat capul pe ușa dormitorului lui taică-su și a răsuflat ușurat văzând că bărbatul dormea dus.

După aceea s-a dus tiptil până la garaj.

Înăuntru, a zărit imediat vechiul lui cărucior Radio Flyer. Nu găsitul era problema. Era ușor de văzut, dar cam dificil de scos de acolo.

Taică-su depozitase deasupra căruțului două teancuri de reviste *National Geographic* legate cu sfoară, o cutie de carton lipită cu bandă adezivă în care erau porțelanurile fine, pe care nu mai avuseseră voie să le folosească de când plecase mama, apoi două lămpi vechi fără becuri și fără abajururi, niște cutii de lapte și un furtun încolăcit care – ținea minte Pete – era găurit.

A dat jos obiectele în liniște, unul câte unul, și le-a așezat în colțul opus al garajului. Când a ajuns în sfârșit la căruțul ruginit, l-a ridicat și l-a târât prin casă, conștient că orice mișcare a ușii

garajului l-ar trezi pe taică-su.

L-a așezat în fața ușii de la intrare și a deschis-o, mișcându-se încet, pentru că știa că balamalele scârțâie. După aceea, l-a cărat până pe aleea betonată din față.

A închis ușa în urma lui și dus a fost.

Soarele se ridicase deja pe cer, iar vremea se încălzise. Între locul în care aștepta câinele și singurul veterinar din zonă erau vreo cinci kilometri sau chiar mai mult. Și asta doar la dus. Trebuia să se și întoarcă.

Dar Pete n-avea timp să se gândească la așa ceva. Se băgase în treaba asta și părea să nu aibă ieșire.

Mai demult, o auzise pe maică-sa spunându-i lui Judy, cea mai bună prietenă a ei: „Aproape întotdeauna e mai ușor să intri într-o belea decât să ieși din ea".

La vremea aia nu înțelesese.

Cărucul se mișca în urma lui cu un scârțâit tipic, la fiecare învârtire a roților, iar Pete a început să se concentreze pe zgomotul lor monoton. Era ceva în care-și putea cufunda orice gând și se putea pierde, fie și numai pentru moment.

* * *

Când a ajuns în locul în care fusese lovit câinele, Pete transpira abundent și simțea că-i ia foc fața.

Nici urmă de animal.

Mai întâi s-a uitat de jur-împrejur, simțind curentul puternic și brusc făcut de mașinile care treceau în viteză pe lângă el și-i fluturau bluza. Pentru o clipă, a crezut că greșise locul. Dar își numărase pașii cu grijă pornind de la borna kilometrică și nu voia s-o ia de la capăt. Era arșiță, iar el era obosit.

A cercetat acostamentul pustiu și a observat o dâră de pământ răscolit. Arăta ca o urmă de sac pe care-l tragi după tine pentru că n-ai chef să-l cari pe umăr.

Pete a mers de-a lungul urmei până în dreptul unui copac șubred, târând căruțul după el.

— Ah, aici erai, a zis el văzând câinele. Bine.

Dulăul a mârâit din străfundul pieptului în direcția lui Pete.

Băiatul s-a așezat pe jos, în țărână, și a oftat.

S-a uitat la câine, iar câinele s-a uitat la el. Din cine știe ce motiv – poate pentru că Pete stătea jos –, dulăul nu l-a mai amenințat. S-au holbat unul la altul vreme îndelungată.

Ochii mici ai câinelui aveau o nuanță aurie. Erau aproape galbeni. Avea pe față semnele caracteristice câinilor de sanie, iar la gât, un guler uriaș de blană.

— Habar n-am cum să procedez, a zis Pete.

Animalul părea să asculte. Să-i urmărească atent cuvintele ca și când ar fi însemnat ceva pentru el. Părea să adune cu atenție semnale din partea lui Pete. Poate pentru că viața lui depindea de intențiile băiatului.

— Mi-e frică de tine. Recunosc. Habar n-am cum să te urc în căruț. Dacă reușesc să te pun în el, pot să te duc la veterinar. Dar nu cred că poți să te urci singur, din cauza fazei cu piciorul. Și oricum nu știu cum să-ți explic că trebuie să te sui fără ajutor. Iar dacă te ridic și te pun eu acolo, cred c-o să mă muști ca dracu', scuze pentru înjurătură. Sau poate că ție nu-ți pasă de chestii din astea. Ei, bineînțeles că nu-ți pasă. Ești un câine. Nu pricepi ce zic. Cred că pur și simplu m-am obișnuit să mă scuz pentru orice cuvânt urât. Tata înjură tot timpul și nu trebuie să-și ceară scuze. Oamenii mari au voie. Dacă aș încerca eu să înjur cum fac ei, probabil că mi-ar spăla gura cu săpun. Prietenul meu, Jack, a pățit așa. Chiar așa i-a făcut profesoara. I-a spălat gura cu săpun. Pe urmă, el s-a dus la părinții lui și le-a povestit; credea că poate o să-i facă probleme profesoarei, dar ei au fost de partea ei. „O aplaudăm". Așa i-au zis. O aplaudau pentru ce făcuse. Nu știam ce înseamnă asta, dar cică înseamnă să bați din palme. Ca atunci când ți-a plăcut un spectacol.

Pete a tăcut și s-a uitat iar la câine. Din nou, privirile li s-au întâlnit.

— O să fac un pas spre tine, a anunțat el.

Zis și făcut. Băiatul s-a așezat din nou pe pământ, sprijinindu-se în cotul stâng și în șold. Câinele s-a ridicat în șezut și a încercat să se îndepărteze.

— Nu, liniștește-te. Nu te forța. Jur că n-ai de ce să-ți faci griji din cauza mea. Aș vrea să știu cum să te fac să înțelegi.

Pete a rămas nemișcat în timp ce vorbea, iar câinele s-a abținut de la orice încercare dureroasă de a-l evita. A rămas în șezut, uitându-se la Pete, pregătit. Pentru ce anume, băiatul nu voia să se gândească.

— Sunt furios pe prietenul meu, Jack, a continuat Pete. Așa de furios că nu sunt sigur că mai vreau să fiu prietenul lui. Cred că totdeauna au fost chestii care nu mi-au plăcut la el. Dar nu știu. E prietenul meu. Cred că mi-am imaginat că așa funcționează lucrurile când ai un prieten. Dar acum nu mai sunt așa sigur. Să vezi un biet câine rănit pe marginea drumului și pe urmă să zici că vrei să te duci la pescuit. Și să te plângi că nu-ți place să pescuiești singur. Ca și când problemele lui sunt mai nasoale ca ale tuturor celor pe care i-a întâlnit în dimineața asta. Pun pariu că a uitat de tine în clipa în care a plecat de aici.

Băiatul i-a mai aruncat o privire câinelui, care s-a uitat la el. Apoi, încet, aproape grațios, câinele s-a culcat pe jos cu un oftat.

— Vezi, așa e bine. Deja ai mai multă încredere în mine. Jur că nu vreau decât să te duc undeva. N-aș suporta să te las aici, așa rănit și speriat. Acum, că ți-am văzut privirea, dacă n-aș face tot ce pot să te ajut, n-aș putea s-o uit toată viața. Aș sta întins în pat noaptea ca să adorm și, când aș închide ochii, n-aș vedea decât privirea asta. Pun pariu că te aperi tare bine când nu ești rănit. Sunt sigur că e foarte diferit pentru tine totul acum, să simți că nu poți să te aperi aproape deloc.

Expresia câinelui păru să se îmblânzească. Dulăul a clipit o dată, ceea ce Pete nu-și amintea să mai fi făcut. Poate că o făcuse, dar el nu-și amintea. Sau poate clipise diferit de data asta. Poate rămăsese cu ochii închiși o fracțiune de secundă în plus. Ca și când avea încredere că poate s-o facă fără să plătească un preț.

Băiatul s-a gândit că poate câinele s-ar simți mai confortabil dacă nu s-ar mai holba la el ca și când ar urma să facă o mișcare bruscă. Așa că s-a rostogolit pe spate, și-a împreunat mâinile sub ceafă și și-a îndreptat privirea spre frunzele copacului strâmb. Lui Pete îi plăcea să se uite în sus printre copacii stufoși, în zilele în care bătea vântul. Era una dintre activitățile lui preferate. Dar în ziua aia fierbinte de vară adierea lipsea cu

desăvârșire, iar copacul nu avea frunzișul chiar așa bogat. Pete și-a spus că trebuie să te descurci cu ce ai la dispoziție.

— Dacă aș putea, aș chema pe cineva să mă ajute să te pun în cărucț. Tre′ să recunosc… Urăsc să arăt că sunt speriat, dar o zic acum. Chiar dacă îi zic unui câine. Cred că o să mă muști ca dracu′ dacă încerc să te ridic. Dar nu știu pe cine să chem. Jacky e un mare fricos și nici nu cred că-i pasă. Iar taică-su lucrează ziua la fabrică. Rahat, toți tații lucrează la fabrică. În afară de al meu. Lucra și al meu înainte. Dar pe urmă a fost accidentul. Așa că acum e acasă, dar nu poate să mă ajute. Din cauza accidentului. Și oricum nu cred că m-ar fi ajutat.

Băiatul a tras cu coada ochiului: câinele se așezase cu botul pe pământ și-și ținea ochii deschiși.

— Bine, ăsta e un progres, a zis el. Începi să mă cunoști.

* * *

Pete n-avea idee cât timp trecuse. Numai că soarele era acum mai mult sau mai puțin deasupra lui, iar el începuse deja să se ardă pe față, pe brațele și pe picioarele dezgolite. Copacul era prea sărăcăcios ca să-i ofere cine știe ce umbră.

Pete s-a ridicat și și-a scuturat pantalonii scurți.

Câinele l-a urmărit cu ochi mari, dar nu și-a ridicat capul și nici n-a încercat să se miște în vreun fel.

— Ce prostie, a zis el. Stau aici de ore în șir, ți-am zis practic toată povestea vieții mele. Dacă nu mă cunoști deja, cred că n-o să mă cunoști niciodată. Tot amân pen′ că mi-e frică. M-am săturat să-mi fie frică. O să trec la treabă. Dar înainte o să-ți zic ceva important. Așa că ascultă cu atenție, bine? Îți dau cuvântul meu… dacă vii cu mine, o să-ți fie bine. Jur pe roșu că așa o să fie. Știu că nu pricepi cuvintele pe care le-am zis, dar sper că pricepi ceva din felul în care le-am zis. Dacă rămâi aici, ești în pericol. O să se lase noaptea și animalele sălbatice o să vină și o să te facă praf. Nu știu dacă ești suficient de deștept încât să știi asta sau nu.

Pete a privit din nou câinele adânc în ochi. Era inteligent câinele ăsta. Băiatul nu putea să-și dea seama ce știa el despre

animalele sălbatice. Dar câinele știa că e în bucluc. Bucluc de-viață-și-de-moarte. Asta înțelesese.

Băiatul a apucat mânerul căruțului și l-a tras aproape de locul în care era întins câinele. Cu mișcări exagerat de lente, a ridicat grilajul de lemn de pe una din laturi și l-a așezat pe jos. Câinele i-a urmărit mișcările părând mai degrabă curios.

— Cred că șmecheria e să-ți ridic fundul. Partea din față poți să ți-o ridici singur. Dacă n-ai putea, ai fi încă pe autostradă, a zis Pete, apoi a amuțit și a rămas nemișcat. Mda. Uite, asta-i treaba de care mi-e frică.

Și-a scos cureaua de la brâu și aproape că s-a trezit cu pantalonii în vine. S-a uitat din reflex în spate, să verifice dacă i-a zărit cineva de pe autostradă chiloții, ceea ce ar fi fost umilitor. Dar n-a observat decât capotele a două mașini care treceau în viteză.

Și-a tras pantalonii în sus până când a putut să-și prindă elasticul cu cotul și a început să-și facă socoteala cum să strecoare cureaua pe sub partea din spate a câinelui. Fără să-și piardă viața.

— Hmm, a zis el.

A identificat un băț – sau măcar ocazia de a găsi un băț. Era o rețea complexă de vreascuri în țărână, de partea cealaltă a copacului. A rupt unul care i s-a părut de dimensiunea potrivită, după care s-a întors la căruț și la câine și și-a scos briceagul din buzunarul pantalonilor.

— O să-l netezesc frumos, i-a explicat el câinelui. Știi, ca să nu te înțep. Am jurat pe roșu că n-o să-ți fac rău și n-am de gând să fac vreo prostie chiar de la început.

Așezat turcește pe pământ, Pete a șlefuit bățul până când l-a curățat de rămurele și cioturi ascuțite – tot ce-ar fi putut să rănească atunci când avea să-l bage pe sub corpul câinelui. A cioplit vârful până a devenit suficient de subțire încât să intre prin ultima gaură a curelei.

— Bine, să începem, i-a spus câinelui. Nu uita ce ți-am promis. Mă țin de promisiune.

A ocolit dulăul până a ajuns în spatele lui; animalul l-a urmărit cu o privire precaută. Pete s-a lăsat pe vine și,

folosindu-se de băț, a început să strecoare cureaua sub el încet, cu blândețe, chiar pe sub coapsele lui. Ca să se asigure că procesul e confortabil pentru câine, băiatul a ținut cureaua deasupra și bățul dedesubt.

Animalul s-a chinuit să se ridice în picioare. Pe trei dintre ele, în orice caz.

— În regulă, a zis Pete. Acum e momentul s-o facem.

A apucat capetele curelei și a ridicat-o până când a ajuns să susțină posteriorul câinelui. Tot ce mai rămânea de făcut era să-i ridice fundul în căruț. Și să spere că jumătatea din față a câinelui se va descurca singură.

— Te rog, nu mă mușca, te rog, nu mă mușca, a rostit el ca într-o incantație.

Apoi a tras în sus.

Sincer, în ciuda rugăminții, era ferm convins c-o să fie mușcat. Se și văzuse încheind mișcarea în timp ce în carnea lui se înfigeau niște colți. Poate chiar până la os. Avea să se vindece el mai târziu. Avea toată vara la dispoziție. Acum era hotărât să ducă acțiunea la bun sfârșit, orice s-ar fi întâmplat.

Un urlet ascuțit de durere l-a făcut să se înfioare, dar nu era al lui. În clipa următoare, posteriorul câinelui se odihnea în căruț. Iar Pete era nevătămat.

— Bravo, băiete, a zis el, trăgând încet cureaua de sub câine.

Dulăul era mai mare decât căruțul. Șoldurile îi încăpuseră înăuntru, dar picioarele din spate îi atârnau aproape complet în afară. Pete s-a gândit că piciorul lovit care atârna îl durea pe câine, însă n-avea habar cum să rezolve problema.

Un alt neajuns care nu strica să fie rezolvat: labele din față ale câinelui erau ferm plantate pe pământul de lângă căruț. La același capăt cu dinții.

Pete s-a uitat la dimensiunea căruțului, apoi la dimensiunea câinelui, după care a ridicat grilajul de lemn din față și l-a dat la o parte. A băgat din nou capătul bățului în ultima gaură a curelei și a strecurat-o pe sub pieptul câinelui, lucru ușor de făcut și lipsit de pericol, având în vedere că dulăul era oarecum în picioare.

În timp ce se apropia ca să apuce capetele curelei, a trebuit să

facă față unei noi imagini mentale, mult mai alarmante. De data asta, își expunea fața dinților câinelui. Gâtul.

Pete a înghețat de frică pentru o clipă, simțind că e prea mult. Că riscul pe care și-l asumă e prea mare pentru oricine și în orice scop. Dar pe urmă și-a imaginat ce-ar însemna să lase baltă planul acum. Ar trebui să-l răstoarne pe bietul câine din căruț și să plece. Și să-l lase acolo, neajutorat. După tot ce trăiseră împreună. După ce promisese solemn.

— Te rog, nu mă omorî, a zis Pete și a ridicat.

În clipa următoare, câinele era în căruț, cel puțin corpul lui, iar Pete își recuperase cureaua și era viu și nevătămat. Iar pantalonii scurți îi căzuseră în vine.

Roșu ca racul, și i-a tras la loc și i-a prins cu cureaua.

— În regulă, să pornim, a zis el. Avem o grămadă de mers.

S-a apucat să tragă de căruț în sus, pe panta abruptă, suflând din greu și transpirând. Mergea încet, dureros de încet. Pentru că știa că orice zdruncinătură ar fi afectat piciorul lovit al câinelui. Apoi a pornit pe asfaltul neted al autostrăzii, chiar pe marginea benzii de circulație.

În drum spre veterinar, în timp ce trăgea căruțul, Pete a simțit că-i tremură coapsele atât de tare, încât îi era greu să se țină pe picioare.

* * *

— Veterinarul e cu un client, a zis femeia.

Era cea mai tânără dintre cele două asistente ale doctorului, cea de care nu-i plăcea lui Pete. Băiatul nu voia să gândească așa despre nimeni, dar avea de trecut peste un resentiment. Femeia avea o privire rece și vorbea răstit. Semăna cu un zid ridicat din cărămizi, țepușe și sârmă ghimpată. Cum să-ți placă dacă firea ei îți cerea să nu-ți placă?

Doamna mai în vârstă părea drăguță, dar era ocupată să lipească o etichetă pe un tub cu unguent și n-avea timp să stea de vorbă cu el.

Băiatul intenționase să ceară, înainte de toate, un pahar cu apă. Doar la asta se gândise de-a lungul ultimului kilometru.

Dar, cumva, femeia asta tânără îl redusese la tăcere.

— Cred că putem să așteptăm, a zis Pete. Dar e cam urgent.

— În ce fel urgent? a întrebat asistenta, care părea să fi hotărât deja că n-avea cum să fie mare urgență.

Pete voia să știe cum ajung oamenii să fie așa și de ce, dar n-avea acum timp să se gândească la așa ceva. Și, cu siguranță, nu îndrăznea să întrebe.

— A fost lovit de mașină.

— Așteaptă să vorbesc cu doctorul Morton, a răspuns ea.

Tânăra a făcut câțiva pași, a deschis ușa cabinetului de consultații – Pete știa că e vorba de cabinet pentru că scria pe ușă – și l-a strigat pe veterinar.

— E aici un băiat cu câinele lui, zice că l-a lovit mașina.

Veterinarul a apărut în ușa cabinetului, apoi a intrat în sala de așteptare, oprindu-se la câțiva pași de Pete și căruțul lui. Era un bărbat uriaș, și înalt, și lat, iar Pete se simțea ca la umbra unui munte mai scund sau a unui copac mare. Privirea doctorului semăna cu a asistentei care nu-i plăcea lui Pete – o privire care spunea că nu era deloc convins de ce încerca să-i vândă Pete.

Băiatului i-a trecut prin minte că veterinarul și asistenta lui cea rea o să-l placă și mai puțin când o să le spună că n-are bani să plătească consultația.

— N-am zis că e câinele *meu,* a precizat Pete. Doar că e un câine.

— Păi nu e, i-a răspuns veterinarul.

Cuvinte ca niște ziduri. Ca niște rafale de vânt care-l răstoarnă.

— Nu e ce, domnule?

— Ăla nu e câine.

Mintea lui Pete s-a încețoșat puțin și a început să se întrebe dacă nu cumva avea un vis ciudat.

— Nu pricep, domnule. Atunci ce e, dacă nu e câine?

— Ori e lup, ori e un hibrid. Probabil că e un hibrid. Nu tratez animale sălbatice și vreau să-l scoți din sala de așteptare în clipa asta. Aici sunt oameni cu animale de companie. Și nu sunt în siguranță.

Pete s-a uitat în jurul lui. În sală așteptau o femeie foarte slabă cu o cușcă pentru pisici și un bărbat cu un șoricar, care stătea pe banca lipită de peretele îndepărtat. Amândoi și-au tras animalele mai aproape.

— Ah, dar nu poate să se dea jos din căruț, domnule. E prea rănit ca să atace pe oricine sau orice. Sincer.

— Vreau să scoți animalul ăla din sala mea de așteptare.

— Da, domnule. Aveți idee unde aș putea să-l duc?

— Sună la Departamentul de stat pentru animale sălbatice. O să vină să-l împuște.

— Ah, nu, domnule, a zis Pete, făcând față șocului cum putea el mai bine. Nu pot să fac așa ceva. I-am promis.

Veterinarul a clătinat din cap, ca și când Pete ar fi fost pur și simplu o povară prea mare de tolerat pentru un bărbat de statura lui.

— N-am timp de așa ceva, a adăugat el. Am un client în cabinet.

S-a răsucit brusc pe călcâie și s-a întors în cabinet, trântind ușa în urma lui mai tare decât era nevoie.

Pete a ridicat ochii spre tânăra asistentă.

— Îhî, a zis el. Am priceput. Plec.

* * *

Băiatul și-a găsit un loc afară, lângă cabinet, și a rămas acolo multă vreme, prăjindu-se la soare. Nu prea știa încotro s-o apuce. Se așezase pe bordura înaltă care separa aleea ce ducea spre veterinar de locul de parcare. Se holba la pielea arsă de soare de pe picioare, brăzdată de dâre verticale de transpirație ce-și făcuseră loc prin praf și pământ.

Din când în când, arunca o privire peste umăr spre câine – sau ce-o fi fost –, care încă atârna cu picioarele afară din căruț, sub un copac din apropiere. Animalul îi întoarse privirea, părând să-l întrebe: „Ei bine?".

Pete lăsase căruțul la umbră dinadins, pentru că nu avea apă nici pentru câine. Chiar și așa, animalul răsufla greu.

Băiatul a auzit ușa cabinetului deschizându-se cu un scârțâit

și a întors capul, așteptându-se să i se spună că stă prea aproape, că încă e o povară.

Ieșise asistenta mai în vârstă. Avea părul roșcat și frumos, tuns bob; femeia s-a uitat spre el și i-a zâmbit. Și nici nu i-a spus s-o întindă.

În loc de asta, s-a sprijinit cu spatele de peretele îmbrăcat în șipci al cabinetului și și-a aprins o țigară.

— Doamnă? a abordat-o el.

— Da?

— Văd că sunteți în pauză. Dar poate v-aș putea ruga să-mi dați un pahar cu apă pentru mine și câinele ăsta? Sau ce-o fi. Ce-a zis veterinarul că e?

— Crede că e un hibrid.

— Nu știu ce e asta.

— E un cuvânt mai pretențios pentru „corcitură". Corcitură între lup și câine.

— Ah, de ce nu spun oamenii ce vor să spună pur și simplu și nu sar peste chestiile pretențioase?

Femeia a râs ușor, scoțând fum pe gură în același timp.

— Habar n-am, i-a răspuns ea.

Apoi a dispărut înăuntru. Pete nu-și dădea seama dacă avea de gând să-i aducă apă sau nu.

Și-a privit din nou tenișii, încercând să-și pună creierul în mișcare. Trebuia să-și facă un plan. Trebuia să plece de acolo. Și trebuia să ia câinele – sau hibridul, sau corcitura – cu el, pentru că așa promisese. Dar unde? Nu reușea să-i dea de cap.

Un minut sau două mai târziu, femeia s-a lăsat pe bordură lângă el, cu un oftat. Pete s-a uitat la ea, iar ea i-a zâmbit. I-a întins o sticlă de suc acidulat cu aromă de portocale, cu dopul deja desfăcut. Pete a luat-o, simțind cu plăcere răceala sticlei în mână.

— Mulțumesc! a zis el, savurând în mod evident surpriza.

— Cu plăcere, i-a zis ea și a mai tras un fum din țigară.

Băiatul a luat o gură zdravănă de suc și a simțit băutura acidulată și rece alunecându-i pe gât, până în stomac, schimbând totul. I s-a părut că tocmai fusese scos din iad și aterizase într-un lux deplin.

— E cel mai bun lucru pe care l-am băut vreodată, a zis el. Jur.

— N-ai mai băut niciodată suc de portocale?

— Ba da. De câteva ori. Dar niciodată când mi-era așa sete.

Asistenta a zâmbit. Aproape cu tristețe, a remarcat Pete în sinea lui.

— Am adus și niște apă pentru el, a zis ea, făcând semn spre un pahar din carton așezat pe bordură, lângă șoldul ei. Dar m-am gândit că mai bine te las pe tine să-i dai.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, doamnă.

— E îmblânzit?

— Habar n-am.

— A fost greu să-l urci în căruț?

— Da și nu, doamnă. A fost greu să-mi fac curaj să încerc. Dar după ce mi-am făcut vânt, n-a încercat să facă nimic. Nu mi-a făcut nimica. Scuze. Nu *mi-a făcut nimic.* Doar pentru că nu mă duc la școală vara nu înseamnă că trebuie să fiu neglijent. Așa: de mârâit, a mârâit și și-a arătat colții de câteva ori. Dar asta s-a întâmplat înainte să vorbim și să ne cunoaștem. Totuși, cred că, dacă n-ar fi fost îmblânzit, m-ar fi făcut bucăți până acum.

— Îhî. Probabil a mai cunoscut niște oameni la un moment dat.

— Veterinarul a zis că e sălbatic.

— Cred că voia să spună că n-ar trata o corcitură de lup în nicio situație, pentru că îi consideră prea sălbatici. Nu crede în ei.

— Cum poate să nu creadă în ei? a întrebat Pete, arătând cu degetul spre animal. Uite unul care stă chiar acolo.

— Nu, nu asta am vrut să spun, a explicat femeia. Crede că există. Dar nu crede că oamenii ar trebui să-i adopte. Oamenii îi iau, dar nu știu cum să se poarte cu ei. Nu poți întotdeauna să-i dresezi lovindu-i cu ziarul peste bot, dacă înțelegi ce vreau să zic. E mai complicat cu un animal pe jumătate sălbatic. Uneori, oamenii îi adoptă și ajung să le fie frică sau să aibă probleme. Poate că al tău a aparținut cuiva înainte și de-aia a avut încredere în tine. Dar e posibil să fie complet sălbatic. Poate că te-a lăsat să-l pui în căruț pentru că știa că n-are nicio

alternativă.

— Sunt așa inteligenți când sunt sălbatici?

— Uneori. Da. Orice și oricine vrea să trăiască. Nu e ceva nemaivăzut ca un animal să se poarte contrar firii lui dacă e în joc supraviețuirea lui. Au venit odată la cabinet niște oameni care aveau un câine de pază. Era feroce. Așa îl dresaseră. Treaba lui era să păzească un cimitir de piese auto. Într-o noapte, s-a înecat cu un os și era cât pe ce să moară când a trecut pe acolo un străin. Omul și-a băgat brațul prin gard și mâna pe gâtul câinelui și a scos osul. Iar câinele l-a lăsat. Ceea ce e logic, dacă stai să te gândești. Ce avea de pierdut?

În timp ce asistenta vorbea, Pete a sorbit lacom din sticla de suc. Îi mai rămăsese jumătate, dar deja simțea că-i lipsește. Îi plângea anticipat dispariția.

— Aș vrea să aflu de unde a venit și-așa mai departe, a zis el. Dar cred că întrebarea cea mai importantă e: ce mă fac cu el acum? Nu pot să-i sun pe oamenii ăia care se ocupă de animale sălbatice ca să vină să-l împuște. Nu pot. I-am promis că dacă vine cu mine n-o să i se întâmple nimic rău. Am jurat pe onoarea mea, știți?

— Cred că știu ce ai putea să încerci.

— Și să nu-l împuște?

— Da. Poate. E o doamnă doctor care locuiește în pustie, cam la zece kilometri de aici, în linie dreaptă. E medic, nu veterinar. Dar acceptă animale pe care le refuză toți ceilalți. Am fost odată la ea cu o pisică bolnavă, când proprietarul nu voia să plătească să-i salveze viața, iar veterinarul nu a acceptat s-o trateze fără bani. N-a fost prea cumsecade, dar a tratat pisica. Habar n-am ce-ar spune dacă ai apărea la ușa ei cu un lup.

— Poate e doar corcitură, a zis el, sperând că așa își susține cauza.

— Nu prea-i plac oamenii. Nu se poartă frumos. Cred că vrea să fie lăsată în pace. Nu e nici tânără, nici bătrână, poate spre patruzeci de ani sau chiar peste. În loc să crească adolescenți, are grijă de animale. Nu c-ar fi treaba mea. Cred că-i plac mai mult decât oamenii. Când am câte o zi proastă, îi dau și eu dreptate. În fine, nu cred că ai nimic de pierdut dacă încerci.

Acestea fiind spuse, femeia a scos din buzunarul fustei ceva care semăna cu un carnet de rețete sau de notițe, iar de după ureche a dat la iveală un creion butucănos.

În timp ce Pete o urmărea și-și bea restul de suc, asistenta i-a desenat o hartă.

Cât a mâzgălit femeia, băiatul i-a dus… animalului paharul cu apă. Acum, că i se spusese că are în căruț un animal probabil sălbatic, lui Pete îi era mai frică. Dar fiara n-a mârâit și nici nu și-a dezvelit dinții. A întins botul și a golit paharul, aparent recunoscător.

— Să nu zici nimănui că ți-am povestit despre ea, l-a avertizat femeia, îndesându-i hârtia în mână.

— De ce nu, doamnă? Vreau să zic, sigur. Nu. N-o să spun. Oricum, cui aș putea să-i spun? Și chiar dacă aș avea cui să spun, n-o să-i spun dacă mi-ați zis să nu. Pen' că ați fost foarte drăguță cu mine. Dar mă întrebam, așa. E un secret?

— Nu sunt sigură că e un lucru pe care ar trebui să-l spun altora. Sunt unul dintre puținii oameni pe care-i știu care au întâlnit-o. Lumea vorbește despre ea, dar cei mai mulți n-au vorbit *cu* ea. Dar tu trebuie să încerci ceva.

— Ăsta-i adevăru' adevărat, doamnă.

— Succes.

Pete a urmărit-o în timp ce intra înapoi în cabinet.

Apoi s-a uitat din nou la câine și și-a dorit să nu-i fi făcut promisiunea aia, pentru că acum simțea că nu depinde deloc de el dacă problema o să se rezolve sau nu. În orice caz, era prea târziu. Promisese și n-avea scăpare. Trebuia doar să încerce să o rezolve și să spere că va fi bine.

Băiatul s-a pregătit pentru încă un drum foarte lung.

* * *

Parcursese cam cinci kilometri și ajunsese la marginea orașului, unde se terminau clădirile. Mergea pe carosabil, pe lângă bordură, ca să evite denivelările de pe trotuar care ar fi putut să-i provoace dureri pasagerului său.

Pete a auzit o voce timidă în spatele lui.

— Ce-a pățit câinele tău?

Băiatul s-a oprit și s-a întors.

În spatele lui, pe trotuar, era un băiat negru. Un băiat mai mare decât păruse judecând după voce. Era scund, mult mai scund decât Pete, dar purta ochelari cu lentile groase, care-l făceau să pară deștept și matur. Părul lui sârmos era tuns scurt, atât de scurt încât Pete îi vedea scalpul. Se întreba dacă poți să te arzi când soarele îți găsește creștetul așa ușor. Dar poate cei ca băiatul ăsta – *de culoare* era cuvântul pe care Pete îl folosea în mintea lui, pentru că nu-i plăceau multe dintre cuvintele pe care le auzise – nu se ardeau așa ușor ca el.

— Nu e câinele meu, i-a răspuns Pete. De fapt, tocmai am fost cu el la veterinar și veterinarul nici nu-i sigur că e câine.

Pete a observat că băiatul de culoare s-a relaxat. Vedea după umeri, după felul în care-și ținea și capul. Simplul fapt că Pete îi vorbise – nu neapărat amabil, dar sigur nu cu asprime, doar la obiect – îl făcuse să se relaxeze. S-a apropiat câțiva pași, căscând ochii într-un amestec de confuzie și uimire.

— Asta e cam ciudat, a zis el. Ce e atunci, dacă nu e câine?

— Exact așa am spus și *eu!*

Pete nu intenționase să strige, dar îl entuziasma să audă pe altcineva care gândea ca el. Îl făcea să se simtă mai puțin singur și derutat. Însă avântul lui îl făcuse pe băiat să tresară. Nu foarte tare, totuși. Doar un ochi atent ar fi văzut. Pete fusese atent, pentru că se întreba cum de nu-l mai văzuse pe băiat înainte.

— Doctorul crede că e un lup sau poate o corcitură de lup, a zis Pete.

Băiatul a privit brusc animalul cu alți ochi, plini de respect. Dar n-a făcut niciun pas înapoi, ceea ce i-a câștigat respectul lui Pete.

— Ce-a pățit?

— A fost lovit pe autostradă.

— Cum ai urcat un lup în cărucioul ăla?

— Nici eu nu prea știu. Am stat cu el multă vreme. După aia, m-a cam lăsat să-l urc. Credem că ori a mai trăit alături de oameni cândva, ori știa că n-are altă soluție.

— Unde-l duci?

— Ah, a zis Pete, dându-și seama cât de ușor era să-și încalce promisiunea fără să vrea. Nu pot să-ți zic. Nu te supăra sau ceva. Dar cineva mi-a zis unde aș putea să-l duc. Însă m-a pus să promit că nu spun nimănui.

— Ah. Păi n-ai vrea să-ți încalci promisiunea. Înțeleg asta.

— Bine. Mersi. Mă bucur că înțelegi. Nu-mi plac oamenii care-și încalcă promisiunile. Eu le iau foarte în serios. Și azi am făcut deja două, așa că e o zi grea, pentru că trebuie să am grijă să nu încalc niciuna.

— Chiar că *e* o zi grea, a răspuns băiatul, împingându-și ochelarii în sus pe nas cu vârful degetului mare.

— Păi, la revedere atunci, a zis Pete.

— Pa. Sper ca lupul să se facă bine.

— Mersi.

Pete a făcut câțiva pași într-o liniște întreruptă doar de scârțâitul ritmic al unei roți neunse de la căruț. S-a gândit la Jack, care era pe lac, distrându-se fără el. Nu-l sprijinise nici măcar cât să-l ajute cu câinele. Cu lupul. Corcitura. Ceea ce îl făcea să se simtă singur, ca și când n-ar avea niciun prieten pe lume.

S-a oprit și s-a întors să vadă dacă băiatul plecase. Nu plecase. Era acolo, în picioare, pe trotuar, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp, privindu-l cum se îndepărtează.

— E un drum lung, a strigat Pete spre el. Vrei să mergi cu mine un kilometru?

— Sigur, i-a răspuns băiatul, apoi a luat-o la fugă ca să-l ajungă din urmă.

— De ce mergem pe stradă? l-a întrebat el.

— Pe trotuar sunt prea multe hopuri. Mi-e teamă că-i fac rău.

— Ah, așa e.

Tăcere scurtă.

— Mersi că m-ai invitat. Nu știu pe nimeni pe-aici. E greu. Știi tu, să nu cunoști pe nimeni.

— De cât timp ești aici?

— Două zile.

— Păi de-asta, atunci.

— Era mai bine dacă nu era vacanță. Dacă mergeam la școală,

aș fi cunoscut alți băieți. Dar am ajuns aici în penultima zi de școală, iar tata a zis că ar fi aiurea să mă înscrie pentru două zile. A zis că ar trebui să-l ajut să despacheteze lucrurile și c-o să mă înscrie la toamnă.

— Și mama ta ce-a zis? a întrebat Pete.

— N-am.

Pete s-a oprit brusc și a încercat să se uite la fața băiatului, dar acesta continua să meargă cu ochii în pământ.

— Uite ceva ce avem în comun, a zis Pete.

Băiatul și-a ridicat ochii și l-a privit, mai încrezător.

— Oh. Și mama ta a murit?

— Nu. N-a murit. Dar tot n-am.

— Unde s-a dus?

— Nu știu.

Au rămas nemișcați o clipă; Pete se simțea încurcat și nu era sigur cum să continue. Apoi a pornit din nou la drum, trăgând căruțul.

— Îmi pare rău că ți-a murit mama, a reluat el.

— Mersi.

— Ți-e dor de ea?

— N-am cunoscut-o, de fapt. A murit când m-am născut eu. Dar tot mi-e cam dor de ea. Nu știu dacă are sens. Ție ți-e dor de mama ta?

— Da, a zis Pete, sperând că nu va trebui să intre în detalii pe tema asta.

— Ce-o să fac eu toată vara dacă nu știu nici măcar un suflet? Asta m-am întrebat toată ziua.

— Mă știi pe mine, a zis Pete.

— Numai că nici nu știu cum te cheamă.

— Pete Solomon.

— Justin Bell, s-a prezentat băiatul, arătând cu degetul mare îndoit spre pieptul lui.

— Gata. Ai văzut? Ne cunoaștem un pic.

Băieții și-au urmat drumul în liniște câteva clipe, ascultând cum scârțâie roata căruciorului. Cel puțin Pete o asculta.

— Pot să-ți arăt cum să ungi roata aia care scârțâie, i-a propus Justin.

— Eh, știu cum s-o ung, dar mersi oricum. Doar că ăsta zace în garaj cam de când aveam zece ani. Iar azi mă aștepta câinele, plus că tata dormea și n-am vrut să stau prea mult și să risc să-l trezesc.

— Tatăl tău nu lucrează?

— Lucra la fabrică. Dar pe urmă a avut un accident.

— Oh. Îmi pare rău. Tata lucrează la fabrică. Azi e prima lui zi. De-aia ne-am mutat aici, pentru că a auzit că se fac angajări la fabrică. Mă rog, de-aia și pentru că tatăl lui – bunicul meu – a crescut în zona asta. Și lucra pe vremuri fix la aceeași fabrică. Așa că mereu a vrut să se mute aici, cred eu. Tata, nu bunicu'. Sper că nu i-a luat locul tatălui tău sau ceva de genu'.

— Nu. El e doar în concediu. Asigurare de… ceva. Uit mereu cum îi zice. În plus, fabrica angajează tot timpul. Oamenii vin și pleacă întruna.

— Știi, dacă nu vrei să fim prieteni, poți să-mi zici.

Pete s-a oprit. Justin s-a oprit. Absența scârțâitului s-a prelungit ca un ecou.

— De ce să nu vreau? a întrebat Pete, deși avea o idee.

— Păi, știi tu.

— Nu-mi pasă de treburile astea. Sunt cam pretențios când vine vorba de prieteni. Cred că mai mult decât eram înainte. Dar nu în legătură cu chestii de genu' ăsta.

— La ce ești pretențios?

— Păi, de exemplu… să zicem că ai fi cu mine și am vedea câinele ăsta – sau ce-o fi el – pe marginea drumului, lovit, în pericol… te-ai duce pe lac să pescuiești și m-ai lăsa singur sau ai rămâne și m-ai ajuta cu câinele?

Justin a rămas tăcut o vreme, iar Pete își dădea seama că băiatul se gândește. Aproape că vedea rotițele învârtindu-se în capul băiatului mai mic. Pete se bucura că Justin îi luase în serios întrebarea și că nu se grăbea să dea un răspuns din burtă. Să-i spună ce-și închipuia el că ar fi vrut să audă Pete. Justin s-a uitat adânc în ochii câinelui-lup, iar câinele-lup s-a uitat la el.

— Cred că ai făcut un lucru curajos când l-ai urcat în căruț. Cred că mi-aș dori să nu trebuiască să fac ceva așa de curajos. Știi ce vreau să zic. Dacă aș putea să evit. Dar cred că, dacă ar fi

lovit și întins pe marginea drumului și n-ar avea pe nimeni… nu cred c-aș putea pur și simplu să mă duc pe lac și să pescuiesc și să nu mă mai gândesc deloc la el. Nu cred c-aș mai putea să dorm noaptea dacă aș face așa ceva.

— Bun, a zis Pete.

Și au pornit din nou la drum.

— Ăsta e genu' de lucruri cu care sunt pretențios, a adăugat Pete.

* * *

După vreo trei kilometri, când drumul se transformase într-un tunel de copaci stufoși și nu se mai vedea nicio mașină, Pete a început să-și facă griji că aduce pe cineva prea aproape de casa doamnei doctor.

— Cred că poate mai bine merg singur de aici înainte, a zis Pete. Nu te supăra, chestia e că…

— Da, știu, a zis Justin. Că nu vrei să încalci o promisiune.

— Exact.

— Poate te mai văd pe aici.

— Oh, sunt sigur că o să mă mai vezi, a zis Pete. O să fiu pe-aici toată vara.

Justin a luat-o spre casă și i-a făcut cu mâna cam abătut.

Pete a rămas pe loc, privindu-l cum se îndepărtează.

Atunci a simțit, pentru prima oară, că-i e frică de ce urmează. Îi era frică să se ducă la o doamnă doctor care nu plăcea pe nimeni în afară de animale și care voia să fie lăsată în pace. Regreta că n-are un prieten care să-l însoțească în aventura asta. Chiar și un prieten nou.

Dar promisiunea era promisiune.

Capitolul trei: Doctorița Lucy

Femeia a înjurat tot drumul până la ușă – era miezul zilei și unul din nenumăratele momente în care prefera să nu fie deranjată. Abia dacă își auzea înjurăturile pe fondul lătratului câinilor din țarcurile de-afară.

A rămas să se reculeagă un moment îndelungat, apoi a deschis larg ușa.

În prag era un băiat – ori un puști foarte bine făcut, de vreo doisprezece ani, ori unul de treisprezece-paisprezece ani, cu față de bebeluș și aer foarte copilăros. Avea părul brunet și des, tuns scurt cu mașina, după cum arăta. Băiatul stătea cu ochii în pământ, fără să se uite la ea vreo clipă, de parcă ar fi fost convins că mușcă.

Puștiul părea intimidat și de lătratul câinilor, ca și când ciocnirea cu ei ar fi inevitabilă. La fiecare lătrat, băiatul tresărea.

— Nu mă interesează, a zis ea.

— Ce anume, doamnă?

— Ce ai tu de vânzare.

— N-am nimic de vânzare.

— Atunci ai greșit adresa. Pentru că e exclus să am ceva de-a face cu tine.

Băiatul s-a dat doi pași în lateral.

În spatele lui, pe potecă, stătea un căruț Radio Flyer vechi și ruginit, căruia îi lipseau două stinghii de lemn. În căruț era ceva ce părea a fi un câine-lup. Dacă ar fi trebuit să ghicească rapid, ar fi zis că e un hibrid de lup cu husky de Alaska sau malamut. De vreo 35 de kilograme. Piciorul stâng din spate i se odihnea peste dreptul într-un unghi nefiresc.

Femeia s-a uitat în ochii animalului, care a privit-o la rândul lui.

Mai văzuse privirea asta. De multe ori.

Câinele-lup rămăsese fără vreo altă opțiune. Și chiar dacă nu era normal ca un animal să știe atât de multe, el știa că e ultima lui șansă. Avea să primească ajutor aici – de la ea – sau n-avea de unde să mai primească ajutor pe lumea asta.

Doctorița Lucy și-a întors privirea și a oftat.

— Cum ai aflat de mine? l-a întrebat ea pe băiat.

— Nu pot să vă zic, doamnă.

— Nu poți pentru că nu știi? Sau nu poți pentru că știi, dar n-ai voie să zici?

— A doua variantă, doamnă.

S-a lăsat tăcerea, care s-a prelungit. Liniștea părea să-l apese pe băiat ca un picior care presează un tub cu pastă de dinți. Din puști au început să țâșnească cuvinte.

— L-am găsit pe autostradă. Îl lovise mașina. Am încercat să-l duc la veterinar. Dar veterinarul n-a vrut să se atingă de el. Cred că nu e un bărbat de treabă. Bine, din ce am auzit, cred că nici dumneavoastră nu sunteți. Adică, nu că nu sunteți un bărbat de treabă. Normal. Că nu sunteți bărbat deloc. Că nu sunteți o femeie de treabă, așa am auzit. Ah, rahat. Ce tot zic? Uneori, când am emoții, nu observ că-mi ies pe gură numai lucruri nepotrivite. În fine, dacă vă ajută, să știți că am auzit și ceva de bine. Am auzit că vă purtați frumos cu animalele și, în situația noastră, doar de atât e nevoie. Oricum, veterinarul a zis că e sălbatic și că el nu tratează animale sălbatice și că e periculos și numai să stea în sala de așteptare. Dar e rănit așa tare, n-avea cum să se dea jos din căruț și să facă rău la nimenea. Scuze. N-avea cum să facă rău nimănui. Asta am vrut să zic.

Apoi s-a oprit, de parcă ar fi avut nevoie cu disperare de aer.

— Nu e sălbatic, a zis femeia.

Băiatul s-a uitat la ea pentru prima dată. După aceea, la câinele-lup. Și din nou la chipul ei.

— Cum vă dați seama, doamnă?

— În primul rând, era mai probabil să aduci un cangur mov decât un lup sălbatic. Au fost vânați pentru recompense până aproape de extincție.

— Nu știam, a zis băiatul.

— Și mai e un indiciu vizibil. Unul pe care idiotul de doctor Morton l-ar fi observat dacă și-ar fi folosit creierul. Nu e un bărbat de treabă. Ai dreptate în privința asta. Și niciun veterinar prea bun. S-a mutat aici după ce a încercat să se descurce în două orașe mari, pentru că n-a putut să facă față unde avea

concurență.

— Nu prea înțeleg, doamnă.

— Acolo unde sunt mai mulți veterinari, doar cei mai buni își dezvoltă afacerea.

— E logic, a zis băiatul. Dar tot n-ați zis de ce…

— I-au fost îndepărtați pintenii din spate.

Băiatul și-a plimbat privirea de-a lungul animalului, părând că nu știe unde să se uite.

— Uită-te la picioarele din față, l-a ajutat ea. Chiar deasupra labelor. Vezi că are o gheară în plus, pe interior? Acolo, mai sus?

— Da, doamnă. Credeam că toți câinii au așa ceva.

— Au. Dar se nasc cu pinteni și la picioarele din spate. Doar că majoritatea crescătorilor de câini îi scot când sunt pui. Dacă s-ar fi născut în sălbăticie, i-ar fi avut încă. În plus, există un indiciu și mai evident. L-ai pus în căruț, nu? Și acum ești pe picioare și vorbești cu mine. Și nu pot să nu remarc că nu sângerezi de moarte.

— Ei bine, asta ar fi putut să iasă și altfel, doamnă. A mârâit și și-a arătat colții de câteva ori. A trebuit să stau cu el ore în șir până să-mi fac curaj să încerc.

Femeia a vrut să se uite în ochii băiatului, să-l cântărească mai bine, dar el și-a întors capul.

— Ai făcut un lucru tare curajos, i-a zis ea.

— M-am gândit doar că n-o să mai pot să dorm dacă plec și-l las acolo, după ce m-am uitat în ochii lui. Știți cum e.

— O, da. Știu prea bine.

S-a lăsat din nou tăcerea.

— Deci, a continuat ea, nu știu sigur dacă n-a trăit singur o vreme. Cât de mult, probabil că n-o să aflăm niciodată. Dar a cunoscut oameni la un moment dat. Bine. Acum trebuie să rezolvăm problema, nu? În regulă. Lasă-l aici. O să-i fac niște radiografii și după aia o să-i dreg ce oase pare să fie nevoie.

Băiatul și-a ridicat privirea spre ea, cu ochii mari. Părea mai surprins decât ar fi fost normal de indicațiile ei simple.

— Ah, dar nu pot să fac așa ceva, doamnă.

— Atunci cum vrei să-l tratez?

— Rămâne aici să-l tratați, sigur. Nu asta e problema. Dar nu

pot să-l las. Nu pot să-l las până nu știu sigur c-o să fie bine. Vedeți, i-am făcut o promisiune. I-am promis că, dacă vine cu mine, o să fie bine. Acum îmi doresc într-un fel să nu-i fi promis. Am învățat o lecție din promisiunea asta. Pentru că uneori nu depinde de mine dacă altcineva e bine sau nu. Dar pentru promisiunea asta e prea târziu. Am făcut-o. Iar acum sunt cu el și el e cu mine până știm că e în regulă.

Doctorița Lucy l-a privit îndelung, descurajată. Apoi a oftat adânc.

— N-ai părinți care să se îngrijoreze că lipsești?

— Am, doamnă. Probabil că o să-mi iau bătaie de la tata când o să ajung până la urmă acasă. Dar nu pot să mă gândesc încă la așa ceva. Am promis și o să rămân aici.

— Ei bine, a zis ea, oftând din nou din rărunchi. Atunci ar trebui să intrați.

* * *

— Câți ani ai? l-a întrebat în timp ce înmuia o batistă în eter.

— Doișpe ani, doamnă.

— Hmm, a zis ea cu voce tare, fără să vrea.

— De ce hmm, doamnă?

Băiatul stătea în picioare, lângă căruțul pe care-l trăsese până în cabinet, și-și odihnea mâna pe capul câinelui-lup. Doctorița s-a întrebat dacă era prima oară când puștiul îndrăznea să-l atingă.

Femeia a lăsat batista înmuiată să cadă în căruț, în fața pieptului animalului, după care și-a pus mâinile pe umerii băiatului și l-a condus prin living până afară.

— Unde mergem, doamnă?

— O să așteptăm afară câteva minute.

Au ieșit împreună în soarele dogoritor al după-amiezii. Doctorița și-a scos o țigară din buzunarul bluzei și a aprins-o, trăgând un fum adânc în piept. Apoi s-a uitat printre frunzele copacilor din apropiere, care stăteau nemișcate în căldura fără nicio adiere.

— Chestia e că… a început băiatul și după aceea a tăcut o

vreme. Când oamenii zic „hmm”, îmi imaginez că se gândesc la ceva. Și mă întreb la ce vă gândeați.

Doctorița Lucy a expirat un nor de fum în aerul fierbinte.

— Cred că-mi spuneam că pari mai mare.

— Da, doamnă. Sunt foarte mare pentru vârsta mea. Cel mai mare din clasă.

— Și că, atunci când vorbești… poate că pari mai mic.

— Ah. Păi. Nu sunt cel mai deștept din clasă, dacă la asta vă referiți. Acum îmi pare rău că ați adus vorba. Eu încerc să nu mă gândesc dacă pot.

— De ce nu? Nu e o insultă, să știi.

— Ba sigur că este. Să nu fii deștept? Oricine știe că ăsta e un lucru rău.

— Să-ți zic ceva, puștiule…

— Pete.

— Bine. Pete. Să-ți explic. Se pune prea mare preț pe deșteptăciune. Cea mai mare parte din răul de pe lumea asta e făcut de oameni care se consideră deștepți. Și sunt – învățați. Dar majoritatea oamenilor foarte deștepți n-au bun-simț. Pun prea mult preț pe inteligența lor. Eu prefer pe cineva cu bun-simț. Și puțin suflet. Acum, haide. Să ne întoarcem.

— Da, doamnă.

Băiatul a urmat-o înapoi prin living, oprindu-se o clipă să se holbeze la fețele lui Archimedes și Angel. Ca și când atunci le observa pentru prima dată. Și poate că așa și era. Poate că la primele ture prin cameră nu se gândise decât la câinele-lup.

— Sunt niște păsări tare frumoase și mari, a zis el.

— Așa e.

— Ce-au pățit?

— Bufnița a avut o aripă ruptă rău. A încercat să zboare prin luminile farurilor unei mașini care venea în viteză. Iar vulturul a fost împușcat.

— Ah, ce păcat.

Pete a rămas puțin în urmă, apoi s-a dus după ea în cabinet, unde mirosea puternic a eter. Femeia a deschis toate ferestrele și a dat drumul la cele două ventilatoare.

— O, nu! a strigat el, văzând câinele-lup zăcând inconștient

în căruț, cu capul atârnând spre linoleumul de pe podea. Ce-a pățit? Ce i-ați făcut?

— Doar nu te așteptai să-l operez la picior când e treaz și simte durerea, nu? Ar fi o cruzime. Ca să nu mai zic că e periculos.

— Ah. Atunci e doar adormit. Pfi. M-am speriat.

— Ajută-mă să-l pun pe masa de operație.

Femeia a ridicat partea din față a animalului, iar Pete, partea din spate. Capul câinelui s-a bălăngănit. Cu vreo două icnituri din partea fiecăruia, au reușit să-l așeze pe masă.

* * *

Doctorița Lucy a examinat radiografia – prinsă de un panou luminat de pe perete – vreme îndelungată. În parte, ca să-și adune gândurile. Situația era mai bună decât se temuse. O fractură subperiostală a unui os lung. Era nevoie de șuruburi ca s-o fixeze, pentru că era localizată sus, spre șold. Dar era mult mai bine decât varianta unor oase distruse în interiorul sau în jurul articulației șoldului. Așa că prognosticul lui era rezonabil.

Femeia a lăsat radiografia atârnată de panou, cu lumina bătând din spate, și s-a întors la câinele-lup, care stătea întins lat pe masă. I-a pus o mască în jurul botului ca să poată respira în timpul operației.

A băgat în priză mașina de tuns și a început să radă blana de deasupra rănii.

Pete a tresărit la auzul mașinii.

Lucy și-a ridicat ochii spre el. Băiatul stătea pe un scaun înalt, aproape de masa de operație. Era alb ca varul, de parcă ar fi văzut o fantomă. Și părea să vadă prin ceață.

— Ești bine? l-a întrebat ea.

— Mi-e rău, doamnă.

— Ce fel de rău?

— Amețeală.

— Probabil de la eter. Du-te să stai lângă fereastră.

Pete a făcut ce i s-a spus, dar femeia n-a avut cum să nu observe că băiatul și-a întins mâinile din reflex după un punct

de sprijin, ca să nu se dezechilibreze. S-a așezat în dreptul ferestrei și a respirat adânc.

Lucy s-a spălat pe mâini și și-a pus mănușile chirurgicale sterile. Apoi a colorat cu un dezinfectant zona în care urma să opereze și a făcut incizia.

— De ce v-ați purtat frumos cu mine, doamnă? a întrebat Pete.

Băiatul se uita pe fereastră și părea să se bucure de priveliște. Își mai revenise puțin.

— Așa m-am purtat?

— Mai mult decât mi s-a zis să mă aștept.

— Hmm. Nu mi-am dat seama că m-am purtat frumos.

Pete și-a întors privirea înapoi în cameră și a văzut că piciorul câinelui-lup era despicat. Lucy l-a privit cum își schimbă expresia.

— Oh, măiculiță, a zis el, tremurând ca un spic de grâu în bătaia vântului neîndurător.

— Mai bine te așezi la loc, înainte să leșini.

— Da, doamnă, a zis el și s-a aruncat spre scaun.

— De data asta n-a mai fost eterul, nu? a întrebat ea.

— Nu, doamnă. Nu mă așteptam să mă uit și să văd piciorul bietului câine pe dinăuntru.

— Dar știai că trebuie să-l deschid ca să-l repar, nu?

— Nu, doamnă. Eu mi-am rupt piciorul când aveam nouă ani și doctorul doar mi l-a pus în ghips.

— Al lui e rupt mult prea aproape de șold. Nu pot să stabilizez zona asta cu ghips. Trebuie să-i pun șuruburi.

— *Șuruburi*? În *oase*? a întrebat băiatul strângând din ochi.

— Exact. E cea mai bună șansă a lui ca să se ridice din nou pe picior în curând.

— Dacă leșin, să nu mă băgați în seamă. Tratați-l mai departe.

— Pune-ți capul între genunchi.

Pete a ascultat.

— O să-ți zic de ce m-am purtat mai frumos cu tine decât cu majoritatea, a reluat ea, în timp ce mâinile înmănușate își vedeau de treabă, așezând cu blândețe osul la locul lui.

— Parcă ziceați că nu v-ați dat seama de asta, a mormăit el cu

capul între genunchi.

— Păi, m-am gândit. La cum i-ai promis unui animal care ar fi putut fi periculos că o să ai grijă de el, deși știai foarte bine că înseamnă să-ți asumi un risc mare. Deși mârâise și-și arătase deja colții. Majoritatea oamenilor ar fi trecut mai departe. Sau poate ar fi chemat autoritățile să vină să-l omoare. Dar tu ai rămas acolo ore întregi și ai încercat să-i câștigi încrederea. Și după aia n-ai vrut să nu-ți respecți promisiunea… chiar după ce cineva ți-a băgat în cap că ar putea fi un animal sălbatic. Ei bine, nu e. Îți mai zic cum știm sigur că nu e sălbatic. A fost sterilizat.

— Sterilizat? a întrebat Pete dintre genunchi.

— Aranjat.

— Aranjat în ce fel?

— Aranjat ca să nu poată avea pui.

— Ah. Genul ăla de aranjat.

— Mulți oameni sterilizează câinii ca să-i facă mai docili. Dar dacă ai făcut așa ceva, dacă ai sterilizat un câine-lup, e păcat să-l lași din nou în sălbăticie să se descurce singur. Lupii sunt animale de haită. Se împerechează și își cresc puii. Dacă nu poate să se împerecheze și să crească pui, ce altceva să facă? E predestinat să-și trăiască toată viața în singurătate. Nu c-ar fi fost ușor să-și găsească o haită de lupi. Mai degrabă una de câini, poate.

A urmat o tăcere.

— Mi se rupe sufletul, doamnă, a zis Pete cu vocea stinsă, după o vreme.

— Așa e și normal. Mie mi se rupe sufletul tot timpul, când văd ce fac oamenii cu animalele.

— De-asta nu vă plac oamenii?

— În parte. De-asta și pentru ce-și fac unii altora. Dar acum trebuie să mă concentrez aici să pun șuruburile.

Vreme de mai bine de patruzeci de minute – deși femeia nu se uita la ceas –, băiatul a rămas pe scaunul înalt, cu capul strâns între genunchi. Până în clipa când i-a zis:

— Poți să te ridici și să te uiți acum. L-am cusut înapoi.

Atunci Pete și-a ridicat capul și a clipit în lumină ca și când s-ar fi trezit dintr-un vis îngrozitor.

* * *

— Cât de departe locuiești? l-a întrebat ea.

Pete era aplecat deasupra cuștii în care zăcea încă inconștient câinele-lup. Se uita cu atenție la el, ca și când animalul ar fi fost pe punctul să facă ceva interesant.

— E drum lung, a zis el. Nici nu vreau să mă gândesc.

— Vrei să te duc acasă cu mașina?

— V-aș fi recunoscător, doamnă. Dar nu înainte să se trezească.

— S-ar putea să dureze mult.

— Păi nu contează. Contează decât să fiu aici când se trezește. Pardon. Contează doar să fiu aici. Altfel ar rămâne singur, cu dureri. Și eu, în loc să fiu aici? Cum să știe că l-am ajutat așa cum i-am promis? O să vadă doar că e într-o cușcă și că suferă ca naiba.

— I-am pus niște calmant în perfuzie.

— Ah, mă bucur, doamnă. Măcar o să se simtă mai bine. Dar trebuie să rămân. Trebuie să mă uit în ochii lui și să-i zic: „Uite. Am avut grijă de tine, așa cum ți-am zis că fac."

— Nu știu cât o să dureze până se trezește.

— La naiba, am tot timpul.

— Dar ai zis că o să mănânci bătaie când ajungi acasă.

— Ah, cred că am depășit de mult momentul cu bătaia, doamnă. Dacă tot o s-o primesc, măcar să știu de ce.

Doctorița Lucy a oftat.

— Atunci, dacă vrei să stai sprijinit de cușca aia toată ziua, n-ai decât. Dar eu nu pot să rămân aici să-ți țin de urât. Trebuie să dau de mâncare la câini și cai.

Băiatul a făcut ochii mari.

— Cai? Aveți cai aici?

— Da. Unsprezece, chiar.

— Mi-ar plăcea să-i văd, doamnă. Dacă se poate. Câtă vreme lupul meu care e câine oricum doarme. Dar sigur nu vreau să văd câinii ăia pe care i-am auzit.

— Sunt închiși în țarcuri, a zis ea.

Lucy n-a mai adăugat că s-ar putea să fi fost începutul unei erori tactice să se refere la câinele-lup ca fiind *al lui.* Cel puțin, nu cu voce tare.

* * *

Soarele cobora pe o curbă prelungă în timp ce ei stăteau afară, sprijiniți de scândura de sus a gardului alb care înconjura pășunea cailor.

— Mănâncă iarbă, a comentat Pete.

— Da, a încuviințat femeia. Așa fac caii crescuți în aer liber.

— Și-atunci de ce e nevoie să-i hrăniți?

— Nu sunt ușor de întreținut. Au nevoie de un pic de fân și de cereale ca să-și mențină greutatea.

— Ce înseamnă ușor de întreținut?

— Un cal care poate să mănânce doar iarbă sau fân și să-și păstreze greutatea. Unul care n-are nevoie de cereale.

— Deci pun pariu că te costă mai mult să-i hrănești pe băieții ăștia.

— Exact.

În timp ce vorbeau, băiatul își plimba privirea de la ea la cei unsprezece cai pursânge – toți slabi și înalți, majoritatea murgi, dar și un roib și doi suri printre ei.

— Nu arată ca alți cai pe care i-am văzut pe-aici. Am văzut ceva cai din ăia folosiți la mânatul vitelor la viața mea. Sunt mici de statură și voinici. N-au picioare așa de lungi ca ăștia.

— Ăștia sunt pursânge.

— Îhî, bine, dar pursânge ce?

— Nu. Nu rasă pură. Pursânge. Este o rasă în sine. Sunt cai de curse.

— Ah, *cai de curse,* a zis el, de parcă așa ar fi trebuit să-i spună femeia de la început. Sunt rapizi? Sunt buni?

— Evident că nu sunt *suficient* de buni, a zis ea. Altfel n-ar fi aici.

* * *

Doctorița i-a întins lui Pete o găleată plină cu ovăz și o lopățică. Apoi, pentru că n-avea altă găleată și nici altă lopățică, a rămas în picioare, în lumina din ce în ce mai palidă a asfințitului, și l-a urmărit înaintând de-a lungul șirului de troace prinse de gard. L-a privit turnând boabe în troace, fără să se teamă sau să fie intimidat de caii care se mușcau și se loveau fără tragere de inimă în timp ce se luptau să prindă un loc.

De fiecare dată când turna câte o porție de ovăz într-o troacă – în timp ce câte un cal străpungea gloata și o revendica –, doctorița Lucy îl auzea pe Pete spunând ceva calului. Nu distingea cuvintele, dar părea să fie aceeași formulă de fiecare dată, și singurul cuvânt pe îl recunoscuse era „pare".

Femeia l-a auzit vag pe Smokey, surul castrat, nechezând încetișor din gâtlej spre băiat, în timp ce ocupa ultima troacă.

Peter s-a întors și s-a oprit lângă doctoriță, la poartă.

— Îmi plac caii ăștia, a zis el. Îmi plac rău.

— Îți plac *foarte mult,* a spus ea, apoi a regretat imediat că l-a corectat.

— Da. Tare *mult.* Scuze. Preferatul meu e ăla cenușiu. Ăla cenușiu mai mare. Pentru că am vorbit cu toți, dar el e singurul care mi-a răspuns.

— Da, am auzit. Ce le-ai spus?

— Le-am spus că-mi pare tare rău că i-a trecut cuiva prin cap că nu sunt suficient de buni. Și că eu cred că ei sunt superbuni. Și pe urmă le-am spus că pun pariu că aleargă foarte repede. Ca vântul.

— Și cel cenușiu ce ți-a răspuns?

— Doar „Mulțumesc", cred.

* * *

— Heei, a spus Pete, tărăgănând cuvântul într-un sunet lung și modulat. Ți-ai revenit.

Băiatul stătea întins pe-o parte pe linoleumul din cabinetul doctoriței, cu fața la câțiva centimetri de cușca câinelui-lup.

Animalul a clipit, dar n-a încercat să-și ridice capul. Nasul lui era aproape de fața lui Pete, iar doctorița Lucy l-a văzut

adulmecând mirosul puștiului.

— Ce mă bucur că ți-ai revenit, a zis Pete. Știu că probabil te simți mai rău acuma. Dar îți zic sigur că o să te simți mai bine. Acum sigur. Înainte să-ți facă doctorița asta drăguță ce ți-a făcut, situația nu era prea roz pentru tine. Dar acum o să fii bine. Ai doar nevoie de ceva timp să te odihnești, atâta tot. Dormi și vindecă-te.

Tăcere prelungită.

Doctorița Lucy l-a așteptat pe băiat să se ridice. Să-și încheie vizita. Dar, cu cât aștepta mai mult, cu atât părea Pete mai puțin dispus să se miște.

— Aproape că a apus soarele, a zis ea încet, întorcând capul spre una dintre ferestrele deschise.

Pete a ridicat capul ca și când uitase de timp, de zi și noapte, de ciclurile soarelui. Ca și când nu intenționase nicio clipă să se mai miște de acolo.

— Așa e, doamnă.

— Te duc cu mașina acasă.

— Nici nu știți ce mult apreciez, doamnă. E un drum lung.

Apoi, către câinele-lup:

— Ne vedem mâine, Prince. Să nu încerci să te miști. Și să nu-ți fie frică. Odihnește-te. O să mă întorc când te trezești din nou. Sau nu mult după aia, oricum.

Băiatul s-a ridicat cu greu, părând somnoros și chinuit de dureri, iar ea l-a luat de umeri și l-a îndrumat spre ușa din față.

— Credeam că-l lași în grija mea, a zis ea când treceau pe lângă cușca porcului.

Femeia reușise doar parțial să-și ascundă iritarea.

— Nu prea pricep, doamnă.

— Credeam că o să-l lași aici și o să pleci. Și să ai încredere în mine că fac restul.

— Ah, nu pot să fac așa ceva, doamnă. Tocmai i-am promis c-o să mă întorc mâine-dimineață.

Doctorița Lucy a oftat. A deschis gura să mai adauge ceva – o obiecție obosită –, dar s-a gândit mai bine și a închis-o la loc.

* * *

În timp ce dădea mașina cu spatele ca să iasă de pe alee, s-a uitat la fața uscățivă a băiatului. Pete își sprijinise capul de tetieră, cu ochii închiși. Poate chiar adormise.

— *Prince*? l-a întrebat ea.

— Da, doamnă, a zis el fără să deschidă ochii. M-am gândit că e un nume bun. Cred că i se potrivește.

— Nu știu dacă e o idee prea bună să-i dai un nume, totuși. Cred că trebuie să-i dai nume unui animal doar dacă ai de gând să-l păstrezi.

— *Am de gând* să-l păstrez.

— Nu cred că e un plan prea bun, să știi. Asta încercam să-ți explic. A trăit în sălbăticie. Poate să fie agresiv. Nu e un cățeluș.

— Ah, dar pe mine n-o să mă atace, doamnă. Nu acum, când am trecut prin atâtea împreună.

— Poate că nu. Dar chiar dacă ai dreptate, ar putea să atace pe altcineva. Ar putea răni un vecin. Sau să omoare câinele ori pisica unui vecin. Sau să vâneze găinile cuiva. De ce n-ar face-o? Așa a supraviețuit până acum.

Băiatul deschisese ochii și părea răvășit. Doctorița și-a luat privirea de la el pentru o clipă, ca să intre pe stradă.

— Nu pot să-l dresez?

— Da și nu. Nu poți să schimbi natura unui animal cu dresaj.

— Dar nu putem să-l lăsăm din nou să plece. N-are pe nimeni în pădure. O să trăiască viața asta singuratică. Ați spus și dumneavoastră. Dacă nu mai vrea să se întoarcă acolo, așa de unu' singur și trist?

— Presupun că poate să rămână la mine, dar va trebui să trăiască într-un țarc. Asta s-ar putea să nu fie o opțiune prea generoasă pentru un câine-lup care a trăit în sălbăticie.

— Și cum aflăm ce vrea?

— Propun ca, atunci când o să vină vremea, când o să fie suficient de sănătos să plece, să-i dăm șansa să plece. Dacă nu vrea, o să rămână. Iar dacă vrea să plece și pe urmă să se întoarcă, probabil că așa o să facă.

Pete n-a mai răspuns, iar femeia a contemplat expresia lui dezolată.

— Trebuie să fii dispus să faci ce e mai bine pentru el, a zis ea.

— Da, doamnă, știu.

Însă băiatul părea că e în pragul lacrimilor.

— Trebuie să faceți dreapta la stopul din față. Noi stăm pe Lacey Road, cam la șase kilometri mai încolo.

Tăcere.

— Mulțumesc din nou pentru drum, doamnă.

— Nicio problemă.

— Și mulțumesc că l-ați tratat pe Prince.

— Poate că e mai bine să renunțăm la nume, să-i zicem din nou câine-lup.

— Cu tot respectul, doamnă, puteți să-i ziceți câinelui sau lupului sau câinelui-lup sau ce-o fi… puteți să-i ziceți cum vreți. Dar pentru mine o să fie mereu Prince. Oriunde o să ajungă, sălbatic sau dresat, o să fie mereu Prince.

Capitolul patru: Pete

Pete a deschis ușa de la intrare cu pumnii strânși ca să-i poarte noroc. Poate că tatăl lui dormea deja. De când cu accidentul, obișnuia să se ducă la culcare devreme și să se trezească târziu. Și să sforăie în scaun, în fața televizorului alb-negru.

Bărbatul spunea mereu că relaxantul muscular și calmantele – pastilele pe care i le dăduse doctorul pentru spate – îl făceau „somnoros".

Pete a intrat în living și a dat imediat de tatăl lui cât se poate de treaz și uitându-se lung la el.

Băiatul a înlemnit, așteptând cu fiori în stomac să vadă ce-o să-i spună. Sau ce-o să facă.

Taică-su avea o figură întunecată, dar calmă. N-a vorbit. A făcut doar un semn cu capul în direcția cuierului de după ușă.

Lui Pete i-a stat inima în loc. Simțea frica până în măruntaie.

În cuier atârnau jachetele, de care nu mai avuseseră nevoie de o lună-două. Tot acolo sălășluia cureaua de ascuțit lame.

Cu un nod în gât, Pete a luat cureaua din cârlig și i-a dus-o bărbatului, care ședea liniștit – aproape impasibil – pe scaun, așteptând. Era un ritual care avea un gust specific pentru Pete, la propriu sau nu. În acel moment, simțea în cerul gurii o combinație de cenușă cu metal.

Taică-su a luat cureaua cu mâna dreaptă și i-a făcut din nou semn cu capul să i se așeze în poală.

Băiatul a închis ochii strâns și s-a aplecat peste coapsele lui uriașe, lăsându-și la vedere dosul sensibil.

Pete ura mai mult decât orice sunetul pe care-l scotea cureaua. Poate pentru că sunetul și durerea nu mai puteau fi separate în mintea lui.

Pleosc. Pleosc. Pleosc.

Trei lovituri energice. Fiecare dintre ele și-a trimis propria undă de șoc prin fiecare celulă a corpului său. N-avea importanță cât de mult sau cât timp aștepta s-o primească. Era mereu un șoc incredibil.

Pete s-a ridicat, simțind cum îl cuprinde amorțeala usturătoare a loviturilor. A simțit un punct umed pe o fesă, ceea ce însemna că probabil îi dăduse sângele. N-a îndrăznit să investigheze.

— Ai o explicație? l-a întrebat taică-su cu o voce puternică, de bas.

— Da, domnule. Am găsit un câine lovit pe stradă și am încercat să-l ajut.

— Toată ziua, până aproape de ora nouă seara?

— Da, domnule. Veterinarul nu m-a ajutat deloc. Și n-am mâncat nimic toată ziua, așa că, dacă nu te superi…

— Păcat că cina a trecut de multă vreme.

— Nu mi-ai păstrat nimic?

— Ți-am aruncat porția la cinșpe minute după ora cinei. Asta e o casă civilizată. Mâncăm la ora mesei. Dacă vrei să mănânci, te prezinți la masă. Ai priceput?

— Da, domnule.

Stomacul lui Pete a chiorăit, parcă răspunzând direct. Pete a auzit și s-a întrebat dacă auzise și tatăl lui. Simțea durerea provocată de contracțiile burții goale.

Doamna doctor îl tolerase în casa ei, dar nu-i oferise nimic. În esență, îl tratase ca pe o pisică vagaboandă, având grijă să nu-i facă șederea prea plăcută, ca să nu vrea să rămână acolo. La un moment dat, el ceruse permisiunea să se ducă la toaletă și băuse cu lăcomie apă cu gura lipită de robinet. Dar stomacul lui rămăsese gol.

— Atunci mă duc direct la culcare, domnule.

— Întinde-te și ia pachetul ăla de țigări, i-a spus tatăl lui. Și dă-mi-l.

Pete a cercetat fața tatălui său pentru prima oară de când ajunsese acasă.

Afară se întunecase de-a binelea, dar veioza era aprinsă și bătea peste scaunul bărbatului. Burta lui din ce în ce mai mare se zărea pe la nasturii cămășii în carouri, iar în părul dat pe spate și slinos se observau urmele pieptănului.

Țigările erau la doar câțiva centimetri de mâna bărbatului. Era o cerere ciudată și potențial periculoasă. Posibil o cerere-

capcană.

— N-am toată noaptea la dispoziție, Petey, băiete.

Pete s-a aplecat peste poala tatălui său. Înainte să apuce pachetul, și-a simțit brațul înșfăcat cu forță și umărul tras în jos. Aproape scrântit, mai exact.

Băiatul a scos un țipăt scurt de durere. O durere neașteptată. Dar nu era nimic în comparație cu ce urma.

Pleosc. Pleosc. Pleosc.

Cureaua l-a lovit mai violent de data asta, chiar peste rănile proaspete de la bătaia dinainte. Nu mai fusese niciodată bătut de două ori la rând și era uluit – la propriu, paralizat – de durere. De obicei, îi era greu să se așeze în fund pe rănile care sângerau după o bătaie în toată regula. Era greu să le atingă cu palma sau cu buricele degetelor.

Acum, durerea era atât de puternică, încât nici n-o înregistra. Era o senzație despre care, sincer, nici nu știuse că există.

Pete s-a dat în spate, smulgându-și brațul din strânsoare și a rămas în picioare crăcănat, sfidător în surpriza lui.

— Hei! Asta pentru ce a fost?

— A trecut Boomer Leggett azi pe-aici. A zis că te-a văzut pe stradă cu un negrotei.

— Și ce dacă?

— Ai zis că te duci să pescuiești cu Jack.

— Păi am încercat. Dar pe urmă am găsit câinele, cum ți-am zis. Și Jacky n-a vrut să mă ajute să-l salvez. S-a dus pe lac fără mine.

— Și unde apare negroteiu' în povestea asta?

— A început să vorbească cu mine pe stradă. Și am mers împreună o vreme.

— Data viitoare când vrea să vorbească, spune-i s-o șteargă.

— De ce?

— Pentru că nu e de-ai noștri, de-aia. Tu ține-te de Jack. Îi știm pe părinții lui. E unul de-ai noștri. Alege-ți prietenii cu grijă, băiete.

— Nu mai vreau să mă joc cu Jack. E un nenorocit.

— Bine. Atunci rămâi toată vara singur. Dar să nu mai aud că-ți pierzi vremea cu băiatu' ăla colorat. E necuviincios.

— Nu știu ce înseamnă, a zis Pete, încă amețit din cauza durerii.

În vocea lui se citea stresul, chiar și el își dădea seama.

— Se înțelege de la sine, Petey. E simplu. Necuviincios. Dacă nu e cuviincios, e necuviincios.

Pete a deschis gura să vorbească, pregătit să spună că lui i se părea cuviincios. Dar n-a făcut-o. Tatăl lui încă mai ținea cureaua într-o mână, iar el se temea de ea acum mai mult ca oricând. Acum când știa că, în mâna tatălui său, putea fi aplicată în mod neașteptat pe rănile dureroase ale loviturilor dinainte.

A treia oară ar fi imposibil de suportat.

— Da, domnule, a zis el, apoi a închis gura.

— Spune-mi că înțelegi ce ți-am zis acum.

— Înțeleg.

Și înțelegea. Doar că nu era de acord. Și nici nu se simțea înclinat să se supună.

Băiatul era ușurat că tatăl lui nu-i smulsese o promisiune expresă să-l asculte.

* * *

Pete stătea în pat întins pe burtă, disperat să adoarmă, dar știind că foamea avea să-l țină treaz. Tatăl lui se dusese la culcare cam cu o oră în urmă. Cel puțin atât i se părea lui Pete că trecuse.

S-a ridicat prudent în mâini și a ascultat. Ca și când liniștea totală a casei i-ar fi putut da niște indicii. Ca și când lipsa oricărei agitații ar fi fost o hârtie de turnesol care să scoată la iveală pericolele potențiale.

S-a strecurat fără zgomot afară din pat și a mers în picioarele goale până la bucătărie.

Pe blat zăcea abandonată o bucată de franzelă. Dintr-un motiv sau altul, tatăl lui nu se mai deranjase s-o pună înapoi în cutie. Pete a scos două felii din pungă și le-a ascuns în buzunarele pijamalei.

Apoi a deschis dulapul în care țineau cerealele. Balamalele ușiței au scârțâit. Nu mult. Nu tare. Dar Pete a înlemnit,

pregătindu-se pentru ce e mai rău.

Nu s-a întâmplat nimic.

A scos cutia de cereale din dulap.

Cutia s-a deschis fără zgomot, dar punga de hârtie cerată dinăuntru a foșnit ușor când a desfăcut-o.

Tăcerea a fost spulberată de vocea gravă a lui taică-su.

— Dacă aud un fulg de cereale căzând în bol, a urlat el din dormitor, poți să-mi aduci din nou cureaua aia.

— Da, domnule! i-a strigat Pete, aproape aruncând cutia la loc pe raft. Îmi pare rău. Nu e nevoie. Mă duc înapoi în pat.

Băiatul s-a întors în fugă în camera lui și s-a aruncat pe pat; arcurile au scârțâit sub greutatea bruscă și rănile l-au săgetat. Și-a tras plapuma până la bărbie și a așteptat.

Niciun zgomot. Totul a rămas neclintit.

După vreun sfert de oră, când a început să audă clar prin perete sforăiturile tatălui său, Pete a scos feliile de pâine din buzunar și le-a mâncat repede.

Câteva minute mai târziu, dormea.

* * *

— Pete! Hei, Pete!

Pete s-a oprit pe trotuarul străzii lui, cu mâna streașină la ochi ca să se ferească de soarele pieziș al dimineții. A recunoscut vocea lui Justin și stomacul i s-a făcut ghem. Ceea ce era mare păcat, pentru că, dacă n-ar fi fost cele trei lovituri suplimentare de cu o seară în urmă, știa că ar fi fost bucuros să dea din nou de băiat. Era păcat că un lucru atât de frumos și inofensiv ca un nou prieten putea să fie distrus așa de ușor și fără vreun motiv bun. Parcă ar fi primit o jucărie nouă și sclipitoare de Crăciun și după aia se uita la cineva cum i-o distruge chiar în fața lui, doar din răutate. Doar pentru că nu voia să aibă el lucruri drăguțe.

— Unde ești? i-a strigat Pete uitându-se în jur.

A încercat chiar să se uite în sus, dar și-a dat seama în timp ce o făcea că era o prostie. Pe strada lui nu erau copaci înalți, iar Justin nu putea să zboare.

— Sunt aici. În casă.

De data asta, Pete a urmărit direcția din care venea vocea.

Trecea prin dreptul unui șir de case din cărămidă maronie, în drum spre casa doctoriței. Sau cel puțin trecuse, înainte ca vocea să-i facă picioarele să se oprească. Erau case mici de tot. Mai degrabă ca niște colibe, deși colibele nu prea se fac din cărămidă, și-a spus el. Și vechi. Dar erau curate și îngrijite, cu straturi de flori sădite în față și obloane albe care arătau de parcă ar fi fost vopsite săptămâna trecută.

În spatele plasei uneia dintre ferestrele deschise, Pete a văzut fața radioasă a lui Justin.

S-a apropiat cât a putut fără să calce pe flori, care erau prea drăguțe ca să fie strivite. Pete s-a întrebat cum reușeau locatarii să țină florile în viață în căldura verii texane. Probabil că le udau cu furtunul în fiecare zi.

— Ah, acolo erai, a zis Pete, deși îl zărise pe Justin dinainte.

— Ce face câinele? Sau ce-o fi?

— O să se facă bine. Avea piciorul rupt, dar doamna doctor l-a operat.

S-a lăsat tăcerea, iar Pete și-a dat seama că spusese prea multe.

— Ah, a adăugat el repede. Prefă-te că nu ți-am zis, bine? L-am dus undeva și a fost operat. Cred că o să se facă bine, dar nu chiar imediat. Eu mi-am rupt piciorul când eram mai mic și a durat mai multe săptămâni până am avut chef să merg din nou pe el. Dar cred că mai încolo o să se pună pe picioare cum trebuie.

— O să-l păstrezi?

— Nu știu sigur, a zis Pete, simțindu-și sprâncenele încruntate și fruntea încrețită sub greutatea neplăcută a subiectului.

— Acum te duci să-l vezi?

— Îhî.

— Vin cu tine.

Fața lui Justin a dispărut de la fereastră.

Cele două boluri de cereale pe care le mâncase Pete la micul dejun au refuzat brusc să mai stea liniștite în burtă. Și-a simțit fața arzând, iar deasupra capului i-a apărut un norișor care-i

anunța condamnarea și atârna greu asupra dimineții lui. A chiar ființei lui.

Băiatul și-a atins ușor cea mai adâncă rană de pe fund, cea care sângerase. Nu concepea să mai facă ceva care să atragă vreo bătaie până când n-avea să se vindece de tot. Dar, în același timp, știa că n-o să-i spună – că nu poate să-i spună – lui Justin să nu meargă cu el. Sau să nu-l mai strige când îl vede în fața casei. Sau să nu fie prietenul lui. Nu era vina lui Justin, iar Pete nu era genul care să rănească sau să frângă inima cuiva. Nu fusese niciodată așa. Și nu-și imagina c-o să fie vreodată.

În clipa următoare, Justin i se alăturase deja pe trotuar și mergea pe lângă el, mâncând ceva ce părea a fi un sendviș cu gem și unt de arahide. Pete nu slăbea din ochi sendvișul pentru că îi era încă foame, iar gustarea arăta și mirosea bine.

La fiecare pas, chiloții i se frecau de urmele de lovituri, dar Pete a rezistat impulsului de a-și exprima durerea cu voce tare.

— Vrei jumate din sendvișul meu cu unt de arahide? a întrebat Justin, aparent remarcând interesul lui Pete.

— Mi-ar plăcea mult, dacă crezi că poți fără.

— E în regulă. E al doilea.

Justin a rupt sendvișul în două cu grijă, folosindu-se de buricele degetelor ca să-l desfacă într-o linie cât de cât dreaptă.

Pete a luat jumătate și a terminat-o lacom din trei înghițituri.

— Mmm, a zis el. Gemul de zmeură e bun.

— Știu, nu-i așa? i-a răspuns Justin.

Și-au continuat drumul în tăcere, vreme de un minut sau două. Apoi Pete s-a întors și s-a uitat în spate ca să vadă dacă îi observă cineva.

— N-ai mâncat de dimineață? l-a întrebat Justin.

— Ba da. Am mâncat de două ori mai mult decât de obicei. Da' ieri am mâncat *decât* de dimineață, înainte de răsărit, și acuma zici că nu mă satur.

— Din cauza câinelui?

— Exact.

— Ce-a zis doamna doctor că e? Ah, scuze. Probabil că nu trebuia să spun. După ce mi-ai spus să uit c-ai zis și-așa mai departe.

— E în regulă. Știu că, de fapt, n-ai cum să uiți. E vina mea că am zis cu voce tare. Nu m-am gândit și mi-a scăpat. Cred că voiam să spun… Nu mai spune nimic despre asta altcuiva.

— Nu, a zis Justin, ușor solemn. N-o să zic.

— Crede că e câine-lup.

— Jumi-juma?

— Îhî. Și a mai zis că a stat cu oameni la un moment dat, pentru că are niște pinteni scoși. Și pentru că e aranjat.

— Cât ai stat cu el?

— Până a apus soarele.

— Și nu ți-a dat și ea ceva de mâncare?

— Nu. Și pe urmă, când am ajuns acasă, tata îmi aruncase porția de la cină. Cinșpe minute. Atâta mă așteaptă după ora mesei și după aia e vina mea că întârzii.

— Aoleo. E dur.

— Plus că m-a bătut.

— Pentru ce?

— Că am întârziat atâta, a zis Pete, ascunzând cu grijă a doua parte a poveștii.

Au mers în tăcere o vreme. Soarele începuse să ardă și licărea printre frunzele copacilor stufoși care crescuseră pe strada lor parcă nesfârșită. Justin i-a aruncat o privire lui Pete. Mai degrabă posteriorului lui Pete, a observat acesta.

— Mă întrebam de ce mergi cu pași așa mici, a comentat el.

Pete nu i-a răspuns. În schimb, s-a uitat din nou în urma lui. Justin părea să se uite cum verifică dacă e cineva pe stradă. Dar, când a deschis gura, băiatul mai firav a îndreptat discuția în cu totul altă direcție.

— Tatăl tău pare dur.

— Da?

— Da. Foarte dur.

— Hmm. Nu mi se pare. Cred că e la fel ca orice alt tată.

— Nu e ca al meu.

— Nu te biciuiește niciodată?

— Niciodată. Mă rog. Odată m-a pocnit la fund cu mâna. Dar pe urmă își tot cerea scuze și nu se mai oprea.

— Și-atunci ce face dacă îl înfurii? Știi ce zic. Dacă încalci

regulile sau așa ceva.

— Îmi face morală. Nu crede în bătaie. Zice că, dacă lovești copiii, când se fac mari o să fie și ei bătăuși.

Pete a rămas pe loc câteva clipe ca să analizeze ideea, profund ușurat că lenjeria nu i se mai freacă de rănile dureroase. Justin n-a remarcat imediat că băiatul s-a oprit. Când a făcut-o, s-a întors în locul în care rămăsese Pete să se gândească.

— Nu cred că e pe de-a-ntregul adevărat, a început Pete. Pentru că eu nu lovesc niciodată pe nimeni și nimic și n-o s-o fac niciodată.

A făcut o pauză, rumegându-și gândurile.

— Pe de altă parte, bunicu' îl bătea pe tata când era mic. Deci nu e nici pe de-a-ntregul fals.

Pete și-a ridicat privirea.

O furgonetă albă și jegoasă ajunsese în dreptul lor și încetinise. Pete s-a uitat prin geamul pasagerului. I-a stat inima în loc când privirea lui s-a intersectat cu a lui Boomer Leggett.

— Ah, rahat, a mormăit Pete.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Justin.

Boomer și-a înclinat capul în față și într-o parte, așa cum făcea mereu când sublinia ceva important, de obicei fără cuvinte. Ceea ce făcea ca o parte din claia de păr blond și sârmos să-i cadă peste ochi. După aceea a schițat zâmbetul ăla care nu-i plăcuse niciodată lui Pete. Avea ceva răutăcios în el. Și când zâmbea așa, nu urma niciodată ceva bun. Apoi s-a uitat înainte, prin parbriz, a turat motorul și cauciucurile au scrâșnit pe asfalt.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Justin din nou, molipsit de teamă ca de răceală.

— Ah, nimic. Doar că nu-mi place tipul ăla.

Și-au reluat drumul încet, de-a lungul trotuarului. Lui Pete i-a trecut prin cap varianta să găsească o scuză ca să rămână singur. Dar nu era în stare să-l rănească pe Justin.

Și, oricum, răul fusese deja făcut.

* * *

— Unde ți-e căruțul? a întrebat Justin când au cotit pe strada

doctoriței.

Dar Pete era cu mintea departe, cu gândul la spaimele lui cum fac cobaii care aleargă pe roată, și nu-și dăduse seama că-l condusese pe Justin prea aproape de casa doctoriței Lucy.

În schimb, creierul i s-a îndepărtat de curelele de ascuțit lame, de taică-su și de Boomer Leggett și a chibzuit că întrebarea despre căruț părea ciudată. Pentru că n-ar fi avut niciun motiv pe lumea asta să-l târască după el atâta drum. Apoi creierul lui preocupat a avut revelația că habar n-avea, de fapt, unde dispăruse cărucțul. Îl pierduse din vedere cândva în cursul zilei precedente. Care, dacă încerca să-și amintească detalii, părea la săptămâni distanță.

Să vedem, și-a spus el. *Doctorița m-a dus acasă cu mașina. Și nu l-a adus. Deci trebuie să fie încă…*

Pete a ridicat capul și a dat cu ochii de casa femeii. Mai erau doar câteva zeci de pași până la ușa de la intrare. Casa era retrasă de la stradă, iar ferestrele erau mascate de copaci și tufișuri crescute peste măsură. Dar, spre norocul lui Pete, doamna nu era înăuntru. Era în curte, afundată în buruieni și-n iarbă până la genunchi. Pe mâna dreaptă purta o mănușă lungă și greoaie, din piele. Ca o mănușă de lucru, care se întindea însă pe braț.

Pe mănușă era cocoțată acvila de munte aurie. Cea despre care povestise că fusese împușcată.

Pete s-a oprit brusc, uitându-se către Justin.

— Bine, a zis Justin. Știu. Înțeleg. Mă duc. Și n-am văzut nimic.

După aceea a grăbit pasul în josul străzii, pe unde veniseră, și a dispărut după colț într-un trap eficient.

Pete s-a uitat spre femeie, care încă țintuia cu privirea pasărea cocoțată pe mâna ei înmănușată. Nu păruse să-i remarce pe băieți.

Pete a răsuflat ușurat.

Capitolul cinci: Doctorița Lucy

Lucy nu surprinsese nicio mișcare cu coada ochiului. Rămăsese cu privirea ațintită asupra lui Angel – în caz că n-avea să mai vadă pasărea niciodată, ceea ce era probabil –, până când acesteia i-a atras ceva atenția.

Atunci s-a uitat și ea și l-a văzut pe băiat apropiindu-se.

Știa că n-ar trebui să fie surprinsă. Pete o anunțase că avea să se întoarcă de dimineață. Și, deși nu-l cunoștea foarte bine, știa că băiatul își ia angajamentele în serios. Și asta era puțin spus.

— Neața, doamnă, a zis el, arătând de parcă ar fi urmat să-și scoată pălăria dacă ar fi avut una.

Lucy l-a salutat din cap, tăcută.

— Vă deranjează dacă intru să-l văd pe Prince?

Femeia i-a făcut semn cu capul spre ușa de la intrare. Pete a făcut câțiva pași, apoi s-a oprit. S-a uitat înapoi spre ea.

— Ce faceți aici cu acvila asta frumoasă? a întrebat el. Au nevoie să iasă la aer curat din când în când?

— Angel are nevoie de aer curat tot timpul. O eliberez.

Băiatul s-a apropiat de ea cu ochii mari.

— S-a vindecat suficient?

— Din nefericire, da.

Angel a dat din aripile ei uriașe, cu un model desenat pe ele, întinzându-le o clipă ca pentru a se echilibra. În momentul acela, doctorița Lucy a putut să vadă punctul unde-i străpunsese glonțul aripa stângă.

— Hmm, stați așa! a zis Pete.

Dar nu i-a mai spus ce aștepta ea.

— Da?

— Ați botezat-o Angel.

— Și?

— Ați zis că n-ar trebui să dăm nume unui animal decât dacă plănuim să-l adoptăm.

— Ei bine, dacă te ajută în vreun fel să știi, a răspuns ea, plătesc cu vârf și îndesat acum.

— Nu prea înțeleg, doamnă.

— Adică mă pricep mai bine să dau sfaturi decât să le ascult.

— Tot nu prea înțeleg. Dar oricum, sunt cam prins la mijloc. Vreau să intru să-l văd pe Prince, dar vreau să văd și cum îi dați drumul păsării. N-ați putea să așteptați? Doar cât să-l salut repede pe Prince.

Doctorița Lucy și-a simțit buzele arcuindu-se ușor într-o expresie care aducea a zâmbet. Era ușurată că avea o scuză să mai țină pasărea câteva minute, prefăcându-se că sentimentalismele n-au nicio legătură cu decizia asta.

— Sigur, a zis ea.

Femeia se aștepta să-l vadă pe băiat luând-o la fugă spre casă. În schimb, el a pornit spre intrare cu pași mici, ca și când șoldurile sale ar fi fost prea strâns înșurubate și numai parțial mobile.

Lucy și-a întors privirea spre Angel.

— Uite-ți și discursul de încurajare, a zis ea. Lumea largă nu e un loc mai bun acum decât era când ai fost ultima oară pe-acolo. Așa că nu atrage atenția, bine? Să n-ai niciodată încredere într-un om cu pușcă. De fapt, să n-ai niciodată încredere într-un om. Punct. Stai departe de cablurile electrice și nu zbura prea jos deasupra autostrăzilor. Nu că m-ar deranja să te tratez din nou. Dar, odată plecată de aici, șansele să te aducă cineva înapoi sunt aproape inexistente. Așa că găsește-ți un partener bun și fă-ți un cuib zdravăn și ai grijă de ouă. Pentru că lumea are nevoie de mai multe acvile. Mai multe acvile și mai puțini oameni, deși nu-ți pun în cârcă ultima parte a problemei. Dar ar fi drăguț, nu? O lume plină de vulturi care împușcă oameni constant ca să nu le crească numărul?

S-a uitat în ochii limpezi și adânci ai păsării, care și-a ridicat privirea spre copaci.

— Și… știi tu… a zis ea cu vocea spartă, să ai o viață frumoasă.

Vocea lui Pete a făcut-o să tresară.

— Înțelege toate astea?

— Nu, a zis Lucy. Nu înțelege nimic. Te-ai mișcat teribil de repede. Credeam că vrei să-l saluți pe Prince.

— Nu voiam să ratez când eliberați pasărea.

— Ți-am zis că te aștept.

— N-am vrut să vă fac să așteptați prea mult. Prince pare mai în formă azi.

— Și mie mi se pare. I-am dat niște mâncare solidă de dimineață și a mâncat-o.

— A dat din coadă când m-a văzut.

— Asta nu e surprinzător. E din rasa canină.

— N-am vrut să zic că e surprinzător, de fapt. Doar că e drăguț.

Doctorița a schițat un zâmbet minuscul. Poate că nici nu i s-a văzut pe față. Au rămas în tăcere o vreme. Ea n-a eliberat pasărea, iar Pete n-a întrebat-o de ce.

Deși, în realitate, Angel nu era legată în niciun fel. Ghearele ei uriașe erau încleștate în jurul pumnului înmănușat al doctoriței Lucy, dar, dacă pasărea ar fi vrut să zboare, ar fi făcut-o.

— Cred că a venit vremea, a zis ea.

— Ce trist, a răspuns Pete.

— Trist sau nu, e un animal sălbatic. Și a venit vremea.

— E ca Prince?

— Ce să fie ca Prince?

— Ce ați zis seara trecută despre eliberarea lui. Că, dacă vrea să plece, o să plece. Și dacă mai târziu vrea să se întoarcă, poate s-o facă.

— Bănuiesc, a zis ea. Doar că acvila nu e pe jumătate sălbatică. E sută la sută sălbatică. Nu știe altceva.

Doctorița Lucy și-a desfăcut pumnul. Și, în același timp, a ridicat mâna și pasărea, un semnal universal pentru zbor. Un mic ajutor ca să pornească la drum.

Angel a dat din aripi. Pentru o clipă și două-trei bătăi, a părut că ia altitudine. Foarte puțin. Părea că-și testează aripa care fusese rănită, în loc să presupună c-o să meargă.

Apoi a depus mai mult efort să se ridice și a zburat pe ramura unui copac, chiar deasupra lor.

— Nu pleacă! a strigat Pete entuziasmat, dându-și capul pe spate și ducând mâna la ochi ca să se apere de soare.

— Las-o puțin.

— Poate că vrea să rămână!

— Nu-ți face iluzii, Pete. Păsările sălbatice zboară. De-asta viețile lor sunt speciale.

— Dar poate că vrea să zboare *pe aici*.

— O să vedem, a zis ea.

Au așteptat, urmărind pasărea.

Când doctorița Lucy a simțit că-i înțepenește gâtul, s-a uitat în jos și a remarcat că Pete își ținea ambii pumni strânși.

S-a întrebat dacă – dintr-un soi de superstiție – băiatul credea că o pasăre care vrea să rămână e un semn că și câinele o să vrea să rămână.

— Oh, la dracu', a zis Pete brusc.

Femeia a ridicat ochii și a văzut-o pe Angel avântându-se în depărtare, transformându-se într-un punct, apoi dispărând din vedere.

— Scuze că am înjurat, a zis Pete.

— Nu-ți face griji.

— Nu sunteți tristă c-a plecat?

— Nu-mi place să vorbesc despre ce simt.

— Scuze, a zis Pete.

S-au întors și au pornit spre casă împreună.

— Dar bufnița? a întrebat el. Trebuie să-i dați drumul și ei curând?

— Nu. A fost rănită prea tare. Nu poate să zboare și n-o să mai zboare niciodată – oricum, nu bine –, așa că o să rămână pentru totdeauna la mine.

— Dar caii?

— Caii nu sunt sălbatici. Sunt domestici. Sunt născuți și crescuți în captivitate. O să rămână.

— Mă bucur. Că-mi plac caii ăia. Credeți c-aș putea să călăresc vreunul din ei odată?

— Nu garantez că nu te-ar arunca din șa.

— Nici nu e nevoie. Aș risca. Dar nu azi. Cu siguranță, nu azi.

* * *

Pete stătea întins pe burtă pe linoleumul rezistent din cabinet. Aproape nas în nas cu câinele-lup. Doctorița era sprijinită de tejghea și-l urmărea. Întrebându-se când avea de gând să plece, dacă avea să plece vreodată.

— Te duc cu mașina acasă? a întrebat ea.

Băiatul și-a întors capul spre ea, cu fața vizibil răscolită de emoții. De fapt, părea că stă să plângă sau că plânsese în tăcere. Dar trebuie că mai erau și alte motive în afară de întrebarea ei. Părea să fie o condiție preexistentă.

— Ce-i în neregulă, Pete?

— Totu'.

— Poți să fii mai precis?

— Nu pot să mă duc acasă.

— De ce?

— Ieri am mâncat bătaie cu cureaua. De două ori. Tata nu m-a mai bătut niciodată de două ori. Nu până ieri, adică. Aș putea să încerc să explic cum e să fii bătut din nou în același loc în care ai fost bătut cu un minut în urmă, dar jur că nu există cuvinte, doamnă. Sau dacă există nu le știu eu. Și acum mă doare ca naiba și numai când merg. Nu pot nici măcar să stau jos. Și dacă mă întorc acasă, o să mă bată din nou. Și jur că nu mai suport, doamnă.

La cuvântul „suport", lacrimile au câștigat teren. Și le-a șters cu dosul palmei, într-un gest violent, și și-a ferit fața de privirea ei.

— Nu a treia oară.

— Te-ar ajuta dacă aș merge cu tine acasă și l-aș ruga s-o lase mai moale?

— Nu, doamnă. S-ar putea să fie mai rău. Nu-i place să vorbească despre chestii de familie în afara familiei și nu-i place să-i spună alții ce să facă.

— Totuși, trebuie să te duci acasă, a răspuns ea.

Femeia a încercat să se convingă de una singură că ar fi spus același lucru și dacă n-ar fi fost vorba de casa ei, de intimitatea ei, pe care el le invada. Dar adevărul este că își dorea sincer să-l vadă plecat, oricât de josnic ar fi părut.

— Nu reușesc să-mi fac curaj să mă duc, doamnă, atâta tot.

— Ei bine, aici nu poți să rămâi, a zis ea, regretând imediat.
— Înțeleg, doamnă, a zis el, ridicându-se încet în picioare. O să plec.
— Așteaptă, a zis ea. Unde o să te duci?
— Habar n-am, doamnă.
Femeia a oftat.
— Nu. Nu te duce încă. Poți să mai stai puțin. O să pregătesc ceva să mâncăm.

* * *

— Cât de nasoale sunt rănile alea de la bătaie? l-a întrebat ea.
Femeia stătea pe scaun la masa ei din bucătărie. Băiatul rămăsese în picioare. Era nevoit să ridice bolul în dreptul feței ca să ia mâncarea cu lingura, pentru că aparent era prea dureros să se aplece.
— Tare nasoale, doamnă, a răspuns el.
— Vrei să mă uit?
Pete a căscat ochii și a scăpat lingura în bol cu un zăngănit.
— La… *șezutul* meu? Glumiți? E umilitor!
— Dar sunt doctor.
— Dar sunteți *doamnă!*
— Bine. În regulă. Era doar o sugestie. Uită c-am adus vorba.
După câteva clipe băiatul a apucat din nou lingura și au mâncat amândoi în tăcere.
— Nu pricep, a zis ea. De ce te-ar bate a treia oară acum, dacă te-ai duce acasă? Ce-ai făcut așa de rău *de data asta*? Ești aici de mai puțin de două ore.
La început, Pete și-a ferit ochii și n-a zis nimic.
— Bine, e treaba ta, a zis ea, nu am de ce să mă bag.
— Aseară mi-a zis să nu fac ceva. Dar azi tot am făcut chestia aia.
— Dar, dacă erai așa speriat de o nouă bătaie…
Băiatul s-a foit de pe-un picior pe altul, stânjenit.
— Cred că n-aveți cum să înțelegeți de-adevăratelea decât dacă știți care era treaba aia.
Doctorița a așteptat. Dar au reînceput să mănânce, iar liniștea

a prins rădăcini și a crescut. Apoi a rămas între ei.

Iar el nu i-a mai spus deloc care era treaba aia.

* * *

— E aiurea, a zis Pete. O să mă duc pur și simplu acasă.

Stătuse din nou pe burtă în cabinetul femeii, cu fața aproape de fața câinelui-lup, de care îl despărțea plasa de metal, și-i întinsese degetele, pe care Prince le adulmecase șovăitor. Rostise cuvintele și începuse concomitent procesul vizibil dureros de a se ridica în picioare.

Bufnița Archimedes făcea un zgomot infernal, iar asta se întâmpla încă de dimineață, își aminti doctorița Lucy. Femeia se prefăcuse că nu știe de ce.

Voia să-l contrazică pe Pete în legătură cu mersul acasă. Dar, în același timp, voia să-și vadă mai departe de treaba ei. Să se întoarcă la cum erau lucrurile înainte: fără un puști excesiv de plin de principii prin preajmă, atât de… *prezent* mereu.

— Cred că ar trebui să mă suni dacă lucrurile o iau razna, a zis ea.

Pete i-a aruncat o privire pe care Lucy n-a prea putut s-o interpreteze.

— Sunteți tare drăguță, doamnă.

— Nu fi așa surprins.

— N-am vrut să zic că nu puteți să fiți drăguță. Doar că nu credeam că vă pasă.

Ciudat, și-a spus ea. *Nici eu nu credeam că-mi pasă.* N-a răspuns cu voce tare.

Archimedes continua să țipe și să protesteze.

— Dar tata și cu mine nu avem telefon. Asta-i chestia.

Doctorița a căutat în buzunarul fustei și a scos o monedă, întinzând-o în direcția lui Pete. Părea nouă și lucioasă.

— Atunci caută un telefon public dacă lucrurile o iau razna.

— Mulțumesc, doamnă. Este un gest foarte prietenesc.

Băiatul a acceptat moneda și a îndesat-o adânc în buzunarul pantalonilor scurți.

— Dar nu știu numărul dumneavoastră.

— Dacă ți-l zic acum, îl ții minte?
— Cred că nu. Nu.
— Bine, păi mă găsești în cartea de telefoane.
Tăcere prelungită.
— Nu știu cum vă cheamă, doamnă, a zis apoi Pete.
— Nu ți-am zis cum mă cheamă?
— Nu, doamnă.
— Lucille Armstrong. În carte sunt L.K. Armstrong.
— De la ce vine *K*?
Și-a dat puțin capul pe spate și s-a uitat în ochii lui, fără să încerce să-și ascundă curiozitatea.
— De ce vrei să-mi știi al doilea nume?
— O să mă ajute să țin minte literele alea pe care le-ați zis.
— Nu mai e niciun Armstrong listat doar cu inițialele. Dar, în fine, *K* vine de la Kay[1].
Băiatul păru nedumerit și rămase tăcut un moment prelung.
— Cum se poate…?
— Nu litera *K*. Numele Kay. K-A-Y.
— Ah, da. M-am prins. Bine. Cred că acum o să țin minte.
S-a întors spre ușă, după care s-a oprit și a venit înapoi. Părea că-l macină un gând.
— Chestia e că n-o să accept bătaia de data asta. O să zic pur și simplu nu.
— Nu știam că ai de ales.
— Pe vremuri, poate că n-aveam. Dar de când s-a lovit la spate în accidentul ăla de la fabrică… Sincer, nu cred că poate să mă prindă dacă nu vreau eu. E riscant, dar… Îmi spune să iau cureaua din cui și să i-o aduc. De data asta, o să zic nu. O să facă ca dracu'. Scuze. O să facă urât. Și o să plătesc când o să se simtă mai bine. Doar dacă… nu știu. Sunt aproape cât el acum. Dar nu sunt sigur că e o idee bună să subliniez așa ceva. Poate c-o să-i zic că primesc bătaia, dar nu înainte să mă vindec după ultimele două. Și… Ce se întâmplă cu bufnița aia, doamnă? Pare supărată.
Femeia s-a întins după o țigară.
— Îi e dor de vecinul de alături, a zis ea.
— Ah, da.

Era clar că uitase de noul statut de pasăre liberă al lui Angel. Și că amintirea îl făcea să sufere.

Doctorița și-a aprins țigara și a început să pufăie.

— Bine, a zis el. Păi. Dacă iese foarte rău, s-ar putea să mă vedeți din nou. Dar tot cred că e timpul să-mi iau inima-n dinți și să văd ce mă așteaptă.

— Succes, i-a urat ea, trăgând cu putere din țigară.

Și fusese sinceră.

Pete s-a îndreptat spre ușă.

— Ia-ți cărucțul, a strigat după el.

— Ah. Cărucțul meu. Da. Unde e?

— Pe veranda din față.

Tăcere. Pete n-a răspuns, iar femeia nu l-a auzit ducându-se spre ieșire. Lucy s-a uitat la câinele-lup, Prince – așa cum se încăpățânase băiatul să-i spună. Își ținea capul în sus, urmărind sunetele din living cu urechile lui ciulite și vigilente. Doar că, momentan, nu era niciun sunet.

Pete a băgat din nou capul pe ușă.

— Am un prieten, a început el.

Apoi a tras de timp. Ca și când nu mai era sigur că fusese o idee foarte bună.

— Spune.

— E nou. Abia s-a mutat aici. Îl știu doar de ieri. Dar am mai avut un singur prieten bun mai vechi, care n-a fost prea bun. Dacă știți ce vreau să zic.

Pauză.

— Cred că știu, a zis ea, ca s-o umple.

— Așa, și tata a zis că nu pot să mă mai văd cu el.

— Cu prietenul tău nou.

— Da.

— De ce nu?

— E altă rasă.

— Am înțeles.

— Dar nu mi s-a părut deloc în regulă, doamnă. Adică… cum să-i zic așa ceva prietenului meu? N-a făcut rău *la nimenea.* Scuze. N-a făcut rău nimănui. Așa că de dimineață m-a condus o parte din drum până aici.

— Poate că tatăl tău n-o să afle niciodată.

— Of, aș vrea eu, doamnă. Dar o să afle. Am fost văzuți. De același tip care m-a pârât și prima oară.

A urmat încă o tăcere lungă. Pe care femeia n-a mai umplut-o. Băiatul era evident înconjurat de stricăciunea oamenilor. Deloc surprinzător. Lumea era plină de așa ceva. Iar ea nu putea să-l salveze. Nu putea să se salveze nici pe ea însăși, și nu pentru că n-ar fi încercat.

— Păi, a zis el, urați-mi succes.

— Ți-am urat deja. Dar îți urez din nou, dacă vrei. Totdeauna ai avut așa mult de furcă cu tatăl tău?

Pete s-a sprijinit cu umărul de cadrul ușii, a ridicat ochii și s-a uitat în gol, ca și când ar fi pornit într-o călătorie în mintea lui.

— M-am tot gândit la asta în ultima vreme, a zis el. Și jur că era mult mai de treabă pe vremuri.

— Înainte de accident?

— Nu, doamnă. A-nceput mai demult de-atât. Când eram mic, era un tătic tare bun. Nu perfect, dar cât trebuie. Eram și eu o povară mai mare pe-atunci. Făceam o groază de boacăne.

— Asta e greu de crezut, a zis ea, râzând și expirând un nor de fum.

— Dar e adevărat. Însă pe urmă am crescut și el a devenit mai furios, iar eu am fost din ce în ce mai politicos și am încercat să cooperez. Știți ce zic? M-am gândit că, dacă o să fiu suficient de cuminte, n-o să mai fie așa furios. Dar parcă cu cât cresc mai mult, cu atât se înfurie mai tare. Deși nu cred că are mare legătură cu mărimea mea.

— S-ar putea să aibă, a zis ea.

Fața lui Pete s-a strâmbat într-o mască exterioară ce trăda neputința de a înțelege.

— E interesant, a zis el, și poate îmi explicați și mie, dar data viitoare. Acum, mai bine mă duc.

Cu aceste cuvinte, băiatul a dispărut din ușă.

— Pete, a strigat doctorița în urma lui.

— Da, doamnă? a răspuns el, fără să reapară.

— Cred c-ai făcut ce trebuie.

— Cu prietenul meu nou, vreți să ziceți?

— Da. Cu el.

— Mulțumesc, doamnă. Și eu cred la fel. Mă bucur că e cineva de partea mea.

De data asta, a auzit ușa de la intrare trântindu-se în urma lui.

Și-a stins țigara în scrumieră și a ieșit pe ușa din spate, în soarele strălucitor al dimineții. Caii s-au adunat lângă gard, nechezând ușurel la ea, dar femeia nu le-a dat atenție.

S-a sprijinit de una dintre scândurile gardului care înconjura pășunea și s-a uitat lung la copacii de pe partea cealaltă. I-a cercetat unul câte unul, sperând s-o vadă pe Angel prin preajmă, cu ochii ațintiți spre casă, spre ea. Demonstrând un fel de loialitate sau afecțiune pentru locul ăla.

Dar nu era nici urmă de Angel.

După o vreme, soarele a devenit neîndurător, iar Lucy a trebuit să intre înapoi în casă.

Capitolul șase: Pete

Scârț. Scârț. Scârț. Sunetul iritant se repeta de câte ori se învârteau roțile căruțului.

Pete continua să perceapă sunetul. Pentru că nu știa cum să nu-l perceapă. Dacă ar fi putut, ar fi încetat să-l mai asculte. I se părea aproape insuportabil de iritant. Dar, pentru că nu putea, tresărea la fiecare scârțâit și continua să cerceteze cerul.

— Știu că ești pe-acolo pe undeva, Angel, a zis el.

Dar își dădea seama că „pe undeva" putea să însemne și treizeci de kilometri mai încolo sau chiar mai mult. La urma urmelor, era un cer mare.

Pete și-a prins vârful tenisului într-o crăpătură din trotuar și a căzut în față, aterizând cu pieptul și podul palmelor pe asfalt.

— Au! a țipat el, în mare parte pentru că-și zgâlțâise rănile mai vechi.

A rămas câteva clipe cu fața în jos pe asfaltul fierbinte, înjurând încetișor în barbă.

După aceea a auzit zgomotul. Ce fel de zgomot însă, n-ar fi putut să spună. Era cu siguranță scos de un om.

Dar ce încerca să transmită omul ăla? Asta era întrebarea la care nu știa să răspundă.

A mai rămas o clipă nemișcat pe jos, așteptând să-l audă din nou.

A doua oară, zgomotul a fost mult mai clar. Mult mai ușor de identificat. Era un suspin. Un suspin plin de lacrimi și deznădejde.

Pete s-a ridicat cu grijă în picioare.

— Hei, a strigat el.

O siluetă micuță, care semăna mult cu Justin, stătea ghemuită sub un copac umbros aflat într-un loc viran, pe jumătate ascunsă de buruienile înalte. Câteva pete de soare filtrate printre frunze străluceau alarmant de tare pe sângele de un roșu aprins care-i acoperea scalpul cu tunsoare scurtă.

Pete a luat-o la goană printre buruieni, în ciuda propriilor dureri.

— Justin?

Silueta și-a ridicat capul însângerat. Și, într-adevăr, era Justin.

— Justin, ce s-a întâmplat?

Pete a ajuns la noul lui prieten și s-a lăsat pe vine în dreptul lui, printre buruieni.

— Justin! Vorbește cu mine!

Justin și-a îndreptat ochii spre Pete, dar în spatele lor nu mai era nimic din limpezimea sau claritatea familiară. Părea să privească prin ceață, ca și când ar fi fost trezit atunci din somn.

Pete s-a uitat în jos și a văzut că băiatul își ținea strâns într-o mână ochelarii cu lentile groase. Erau mânjiți de sânge și complet zdrobiți.

— Pete?

Justin a întins mâna însângerată în direcția lui Pete, fără să-l nimerească, atingând în schimb un punct imaginar, la vreo cincisprezece centimetri de umărul lui stâng.

— Trebuie să mergem la doctor, i-a zis Pete. Sau la spital.

Justin n-a reacționat. Părea să fi alunecat din nou în starea lui de somnolență, deși ochii îi rămăseseră larg deschiși. Prea larg, și-a spus Pete.

— Haide. Te ajut eu să te ridici.

Dar Justin nu mai reacționa în niciun fel. Nu se mai punea problema să-l ajute, ci s-o facă în locul lui.

Pete l-a apucat pe băiat de subsuori și l-a ridicat în picioare. Justin a căzut moale peste el, iar Pete a devenit conștient de sânge. De faptul că era plin de sângele prietenului său. N-a făcut nimic în legătură cu asta, dar nu-și putea stăpâni panica.

Pete și-a îndreptat iar spatele și l-a prins pe Justin de mijloc, reușind să-l ridice la câțiva centimetri de pământ.

L-a dus – într-o serie disperată de pași mărunți – până la căruț.

Singurul doctor din oraș era la peste șase kilometri. Spitalul era dincolo, în comitatul vecin. Dar Pete și-a dat seama că era la mai puțin de trei kilometri de casa doctoriței. Era posibil s-o înfurie dacă aducea pe cineva acolo. Dar tot avea s-o facă. Trebuia s-o facă oricum.

Unele lucruri erau pur și simplu mai importante decât altele

și orice creier de găină știa asta.

* * *

— Doamnă? a strigat el din capătul străzii, deși știa că e prea departe ca să poată fi auzit. Doamnă? a strigat el și mai tare.

În timp ce mergea, Pete s-a uitat spre Justin. Trăgea căruțul direct pe asfaltul din mijlocul străzii, pentru că aici, la țară, nu existau trotuare, iar noroiul întărit de pe margine era prea fărâmițat și plin de hopuri. Justin scosese câte un sunet înăbușit de durere la fiecare hop, iar Pete pur și simplu nu putea îndura așa ceva. Ar fi tras căruțul peste propriul corp ca să-și scutească prietenul de durere. Dacă ar fi fost posibil, adică.

Justin era prăbușit în căruț, cu spatele rezemat între cele două scânduri de lemn pe care nu le scosese. Își întorsese dinadins gâtul spre direcția de mers. Privirea i se mai limpezise și părea să înțeleagă că se îndreptau spre casa doctoriței, ceea ce-l umplea pe Pete de un uriaș sentiment de ușurare.

Băiatul avea un ochi acoperit cu sânge, dar nu părea să observe. Cel puțin nu încerca să se șteargă.

— Doamnă? a strigat Pete din nou.

Femeia a ieșit repede pe veranda din față.

Doar o fracțiune de secundă s-a uitat în jos, la șorțul pe care-l avea pe ea. Aparent, era udă pe mâini când o strigase băiatul și venea în fugă ștergându-le. Părea deranjată. Ca și când Pete n-ar mai fi trebuit s-o mai bată la cap. Ca și când mizase pe faptul c-o să-și petreacă restul zilei fără un puști sâcâitor care s-o enerveze.

Apoi și-a ridicat privirea.

— Iisuse Cristoase, a zis ea. Ce naiba a pățit?

— Nu sunt sigur, doamnă, a strigat el, apropiindu-se pe aleea ei denivelată cu căruțul după el.

Încercând să ignore mormăitul de durere al prietenului său.

— Era amețit și n-am reușit să-l fac să-mi zică prea multe.

Lucy a alergat să-i întâmpine la jumătatea drumului. S-a aplecat deasupra lui Justin și i-a examinat capul spart. I-a deschis ochii larg cu gesturi blânde și s-a uitat în ei. A ridicat două degete în dreptul feței băiatului rănit.

— Câte degete țin aici? l-a întrebat ea.
— Două, doamnă, a zis Justin, cu vocea abia auzită.
— Bun.
Doctorița Lucy s-a ridicat și s-a întors spre Pete.
— Trebuie să-l ducem la spital, a zis ea.
— Fără spital! a zis Justin mai tare, pe un ton mai ferm.
— Dar sunteți doctoriță, i-a zis Pete.
— Dar nu sunt spital.
— Fără spital! a țipat din nou Justin.
Doctorița Lucy s-a aplecat din nou deasupra lui.
— De ce nu vrei să mergi la spital dacă ești atât de grav rănit? l-a întrebat.
Răspunsul lui Justin a fost șoptit, greu de auzit. Pete s-a apropiat mai mult, dar băiatul terminase deja ce avea de zis. Orice ar fi fost.
— Cum să fie mai rău la spital? l-a întrebat Lucy pe Justin. Nu are sens. Spitalul te ajută să te faci bine.
Încă un răspuns mormăit care n-a răzbit până la urechile lui Pete.
— Cine sunt „ei"? l-a întrebat Lucy.
Justin și-a coborât privirea în poală, fără să răspundă.
— Persoana care ți-a făcut asta ți-a zis să nu te duci la spital?
La început, tăcere. Apoi, capul lui Justin s-a mișcat într-un fel care ar fi putut fi o încuviințare sau doar un legănat din cauza dificultății cu care și-l ținea ridicat.
— Sau la poliție, a adăugat Justin, acum un pic mai tare.
Doctorița Lucy s-a ridicat și a oftat. O vreme, totul a rămas neclintit. Lui Pete i s-a părut că a durat o veșnicie, dar știa că probabil n-a trecut mult. Că a fost vorba de câteva secunde. Dar au fost niște secunde tare lungi.
— Nu am permisiunea să-l tratez pe băiatul ăsta, a zis ea, parcă nimănui în particular.
— Justin! a intervenit Pete, copleșit încă de panică. Spune-i că-i acorzi permisiunea!
— Nu la asta mă refeream, a zis ea.
Încă o secundă lungă. Femeia părea calmă, într-un fel. Tulburată, dar nu agitată. Părea pierdută în gândurile ei. Pete își

dădea seama că vrea să-i ajute, că impulsul ei e să-i ajute. Și totuși, a mai rămas nemișcată câteva clipe.

— E un copil minor, a zis ea. Și nu e copilul meu. Aș putea să am probleme mari dacă-l tratez fără permisiunea părinților. Mai ales dacă lucrurile nu merg bine și reiese că ar fi trebuit să-l duc la spital.

Încă o secundă cumplit de dureroasă. Sau două.

— Mama lui a murit, a zis Pete.

— Și tatăl lui unde e?

— Lucrează la fabrică.

Doctorița a căzut din nou pe gânduri. Pete a așteptat, simțind că e pe punctul să explodeze. Ca și când tot ce simțea nu mai încăpea în pielea lui nicio clipă.

— Adu-l înăuntru, a zis doctorița Lucy.

* * *

— Uite ce vreau să faci, i-a zis ea lui Pete. Mai întâi, te speli bine-bine pe mâini cu apă și săpun și pe urmă vreau să vii aici și să aplici presiune pe rana de la cap. Trebuie să fii blând, cât să nu-l rănești. Dar suficient de ferm cât să oprești sângerarea.

Femeia îl întinsese pe Justin pe masa metalică din cabinet, cu un prosop care să-i absoarbă sângele. Îi curățase rana lungă, deschisă, de pe scalp și îi aplicase deasupra o soluție dintr-o sticlă. Acum stătea în picioare, lângă masă, și ținea un tampon steril pe capul băiatului.

Justin avea ochii larg deschiși și părea să se holbeze direct în lampa cu lumină fluorescentă a doctoriței. Însă Pete nu-și dădea seama cât înțelegea prietenul lui.

— Bine, doamnă, dar…

Însă Pete nu prea știa cum să continue.

Îi treceau prin minte milioane de variante de încheiere a propoziției. În principal, totuși, era pierdut într-o senzație difuză de groază. Doctorița era cea care ar trebui să aplice presiune pe rană ca să oprească sângerarea. Nu Pete. El ar putea să-și rănească prietenul. Ar putea să greșească. Ar putea să înrăutățească situația.

În timpul ăsta, Pete o lăsa pe doctoriță să-l aștepte. Și, mai important, lăsa urgența să aștepte.

— Pete, am nevoie de tine aici. Trebuie să ne mișcăm.

— Unde o să vă duceți?

— Mă duc să sun la fabrică și să văd dacă pot să dau de tatăl lui. Știi cumva numele de botez al tatălui?

— Nu, doamnă.

— Știi numele de familie al lui Justin?

— Da. E Bell. Justin, cum îl mai cheamă pe tatăl tău?

Dar Justin părea din nou absent. Pierdut într-o lume pe care Pete n-avea cum s-o înțeleagă. Într-un loc în care nu putea să-l urmeze. Mai fusese acolo și înainte, își aminti Pete. Când îl cărase până la căruț. Și își revenise.

O să-și revină din nou, și-a spus Pete. O să-și revină.

Dar băiatul știa și că nu există nicio garanție.

— Pete! a izbucnit doctorița, scoțându-l din transă. Am nevoie de tine aici.

Pete a făcut ce i s-a spus. S-a dus în dreptul mesei și și-a așezat precaut mâna pe tamponul steril.

Apoi doctorița a dispărut. A ieșit grăbită din cameră, iar Pete a rămas doar cu prietenul lui grav rănit. Și dacă avea să meargă ceva prost acum, Pete avea să fie pe cont propriu. Cel puțin până când ar fi reușit s-o găsească și s-o aducă înapoi în cabinet.

Și-a coborât privirea spre Justin, care s-a uitat la el cu ochi care păreau rezonabil de limpezi.

— Ah, ce bine, a zis el. Ți-ai revenit.

Justin a rămas tăcut, uitându-se pur și simplu la el. Pete vedea pe fața băiatului urme lăsate de lacrimile care lunecau printre petele de sânge.

— Cine ți-a făcut asta? l-a întrebat Pete.

Justin n-a răspuns.

— Îi cunoșteai?

— Nu, a spus Justin.

— Te doare când apăs aici, la cap?

— Nu, a răspuns Justin. Adică, e în regulă.

— Ți-au zis de ce?

Justin și-a ferit ochii.

Pete a ridicat privirea, dându-și seama că nu era doar cu Justin în cameră, până la urmă. Prince stătea întins în cușca lui cu capul sus și-i urmărea pe cei doi cu mult interes. Pete a citit îngrijorare în ochii lui mici și aurii.

Prince era suficient de inteligent încât să recunoască un necaz când îl vedea.

— Cum îl mai cheamă pe tatăl tău? l-a întrebat Pete pe Justin, cu ochii încă pironiți în ochii lui Prince, împărtășind îngrijorarea cu el, pe firul ce le unea privirile.

Întrebase mai mult ca să verifice dacă Justin rămăsese prezent.

— Calvin, a răspuns Justin.

Dar era deja prea târziu ca să se mai ducă să-i spună doctoriței Lucy.

Capitolul șapte: Doctorița Lucy

— Falco Manufacturing, a răspuns o voce răgușită la capătul celălalt al firului.

Tonul bărbatului sugera că doctorița Lucy îl deranjase deja. Că-l făcea să piardă timpul. Și nici măcar nu apucase să spună bună ziua.

— Trebuie să vorbesc cu unul dintre angajații dumneavoastră. Un domn Bell.

Tăcere, urmată de ceva ce aducea a oftat.

— Nu scoatem oamenii din linia de producție pentru apeluri telefonice, i-a răspuns vocea.

— E vorba de o urgență.

— Ce fel de urgență?

— Băiatul lui a fost grav rănit.

Încă o pauză belicoasă. Sau poate că acorda ea prea multe înțelesuri tăcerii. Dar cel mai probabil, nu.

— Cum ați zis că-l cheamă?

— Bell.

— Și prenumele?

— Îmi pare rău. Nu-l știu.

— Avem mai mulți Bell aici.

— Eu îl caut pe cel care e nou-venit în oraș.

Tăcere.

— Pe cel cu un băiat mic.

Tăcere.

— De culoare.

— A, a reacționat bărbatul. De ce n-ați zis așa de la început?

Apoi, evident nu către ea – dar fără să acopere receptorul în vreun fel –, a spus: „Frank. Adu-l pe Calvin Bell. Spune-i că s-a întâmplat ceva cu băiatul lui”.

Omul n-a revenit la telefon, ci a lăsat pur și simplu receptorul jos.

În timp ce aștepta, doctorița a auzit la celălalt capăt ceva ce semăna cu o brichetă care aprinde o țigară, ceea ce a făcut-o să-și dorească să-și aprindă și ea una. Dar le lăsase în cabinet.

A dat draperia la o parte și s-a uitat pe geam, spre veranda din față.

Căruțul era abandonat acolo, plin de sânge. De la verandă și până la ușa de la intrare, drumul era marcat cu mici stropi de sânge.

Femeia s-a întrebat dacă băiatul avea nevoie de o transfuzie. Ar fi trebuit să-i măsoare tensiunea. O parte din ea ar fi vrut să pună receptorul jos și să se ducă să facă asta chiar atunci. Dar Calvin Bell era în drum spre telefon, după ce i se spusese că e vorba de o urgență.

În plus, în afara unui noroc chior, era puțin probabil să găsească un donator cu aceeași grupă de sânge până să vină tatăl lui.

Doctorița a lăsat draperia să cadă și s-a întrebat cât timp stătuse băiatul acolo și sângerase înainte să dea Pete peste el.

Și s-a întrebat și *de ce* stătuse acolo să sângereze.

— Alo?

La celălalt capăt s-a auzit o voce necunoscută, iar ea a știut că e vocea care trebuie, pentru că era sugrumată de o panică pe care doar un părinte poate s-o manifeste.

— Calvin Bell?

— Da.

— Aveți un băiat pe nume Justin?

— Da. Spuneți-mi ce s-a întâmplat. E bine?

— E rănit.

— Dar trăiește.

— Da. Trăiește.

A urmat o clipă de tăcere, în care bărbatul a răsuflat. A înghițit cu noduri sau s-a scuturat de teama cea mai mare.

— Ce-a pățit?

— Nu știm încă sigur.

— A avut un accident?

— Nu. Nu pare să fi fost un accident.

Femeia a făcut o pauză, dar a continuat apoi în direcția necesară. Bărbatul avea nevoie de puțin timp să digere întreaga informație, dar avea s-o facă puțin mai târziu. Trebuia să înceapă cu începutul.

— Ascultați, domnule Bell. Am nevoie de permisiunea dumneavoastră să-l tratez.

— Bineînțeles. Orice are nevoie.

— Sunt medic autorizat, dar nu am un cabinet propriu-zis în zonă. De fapt, niciunde în altă parte. Băiatul a fost adus la mine acasă. Nu sunt convinsă că n-ar trebui să meargă la spital. Dar se pare că bărbații care l-au rănit i-au spus să nu se ducă la spital sau la poliție. Așa că, desigur, el nu vrea să facă asta.

I-a așteptat reacția. Care a venit după câteva secunde.

— Dar s-ar putea să fie nevoie, e tot ce-a spus Calvin Bell.

Însă era clar că mai era și altceva. Femeia aproape că auzea și ce nu spusese. Sau cel puțin simțea greutatea, apăsarea cuvintelor nerostite, reversul faptului că nu spunea ce-i trecea prin cap.

— S-ar putea să aibă dreptate când zice că o să fie mai rău dacă merge la spital, a zis ea.

— Puteți face ce face un spital?

— Nu. Mă rog. Da și nu. Am toată pregătirea pe care o au doctorii de acolo. Poate chiar mai multă, pe-aici, prin zonă. Dar n-am acces la echipamentul pe care-l au ei. Uite ce pot să fac: pot să-l cos ca să opresc sângerarea. Pot să-i fac radiografie pentru orice cred că ar putea fi rupt. Ce mă îngrijorează cel mai mult e rana de la cap, pentru că sunt sigură că are o comoție. Iar asta poate să fie periculos. E o posibilitate. Pot apărea complicații. Dar pot să-i monitorizez starea. Și dacă cred că e nevoie să ajungă la spital, pot să-l duc repede acolo. Și dacă nu, putem să evităm… mă rog, celălalt gen de complicații.

— Chiar credeți că o să stea cu ochii pe spital? a întrebat bărbatul.

Vocea îi trăda o curiozitate îngrozită, ca și când ar fi înghiontit lumea cu un băț ca să vadă cât de groaznică putea să fie.

— Habar n-am, a răspuns ea.

S-a lăsat tăcerea.

— Spuneți-mi unde sunteți, a zis el. Trebuie să vin acolo.

— Aveți mașină?

— Nu. Dar pot să iau autobuzul. Cât de departe sunteți de o

stație de autobuz?

— La vreo șapte kilometri.

Încă o tăcere. De data asta, doctoriței i s-a părut că aude ecoul înfrângerii. Bufnetul surd al opțiunilor care cad una câte una.

* * *

Femeia s-a grăbit înapoi în cabinet.

Pete a părut extaziat s-o vadă. Peste măsură de ușurat, chiar și în condițiile date.

— Cum mai e? a întrebat ea.

— Ah, la naiba, nu știu. Dumneavoastră sunteți doctorul. L-ați găsit pe tatăl lui?

— Da. Vreo schimbare?

— Nu mi se pare, doamnă.

— În regulă. Uite cum o să facem, Pete. O să-l cos și o să-l bandajez. Îi fac un examen neurologic simplu…

— Nu știu ce e aia.

— Nu contează. Ascultă în continuare.

— Da, doamnă.

S-a apropiat și l-a eliberat pe Pete de misiunea de a apăsa pansamentul. Apoi l-a îndepărtat cu grijă de scalp. Rana nu mai sângera.

S-a dus repede la chiuvetă și s-a spălat din nou.

— O să-l curăț un pic. Să îndepărtez tot sângele ăsta ca să vedem mai bine unde e rănit. O să-i iau tensiunea arterială ca să mă asigur că n-a pierdut prea mult sânge. Pe urmă îi fac o radiografie, să vedem dacă și-a rupt ceva. După care urmează partea care n-o să-ți placă.

A așteptat o reacție din partea băiatului, dar el n-a avut niciuna. Sau mai degrabă a ținut-o pentru el. A rămas tăcut și a așteptat-o să continue.

— Pe urmă, dacă mi se pare că starea lui o să rămână stabilă pentru vreo douăzeci de minute, o să-l las aici cu tine cât timp mă duc să-l aduc pe tatăl lui.

Doctorița Lucy îl vedea pe Pete înghițind cu noduri, dar băiatul n-a zis nimic.

— Dar… doamnă…

— Îmi pare rău, Pete. Știu că e puțin cam înfricoșător pentru tine. Și o să mă duc doar când o să fiu destul de sigură că nu pățește nimic douăzeci de minute.

— *Destul* de sigură, a repetat el.

— Uite, îmi pare rău, dragule, dar trebuie să-l aduc pe tatăl lui aici.

Doctorița s-a oprit o clipă din spălatul pe mâini, întrebându-se de unde îi venise „dragule”. Dar n-avea timp să se mire. Avea de închis o rană care nu se sutura singură.

— Pete. Du-te să stai jos, pune-ți capul între genunchi și nu te uita la mine. O să leșini dacă te uiți.

— Da, doamnă, a zis el.

Dar nu s-a dus să stea pe scaun. S-a apropiat de fereastră și a privit afară, către pășunea cailor.

— Pete. Stai jos.

Liniște. Nicio mișcare. Cel puțin nu în capătul de cameră al lui Pete. S-a întors la masa de operație, pregătită să înceapă să sutureze. S-a uitat în jos la fața lui Justin, care o privea cu ochi limpezi.

— Ești bine, fiule? l-a întrebat ea.

— Da, doamnă.

— Ești pregătit să coasem asta?

— Cât de pregătit se poate, doamnă.

Lucy s-a uitat din nou spre Pete, care i-a întors privirea.

— Cu tot respectul, doamnă, a zis el, nu prea mă omor după ideea să mă așez azi.

— Ah. Da, a zis ea. Îmi pare rău. Uitasem.

* * *

— Mi-am dat seama abia după ce am închis telefonul, a zis Calvin Bell, că înseamnă c-o să-l lăsați singur acasă la dumneavoastră.

Bărbatul tocmai ce se așezase pe bancheta din spate a camionetei ei.

— Nu e chiar singur, a răspuns ea.

Lucy i-a aruncat o privire în timp ce demara. Pentru că îi era teamă de el.

Nu din cauză că ar fi spus sau că ar fi făcut ceva sau pentru că era într-un anumit fel. Ci doar pentru că era bărbat și era străin. Și părinte. Și supărat. Deși, din fericire, nu pe ea. Dar supărarea e o treabă ciudată. Caută mereu ținte asupra cărora să se descarce. E o emoție care se exprimă prin acțiune și trebuie direcționată către ceva. Chiar dacă trebuie să inventeze o țintă pe parcurs.

Era un bărbat bine făcut, nu foarte mare. Dar părea puternic. Din multe puncte de vedere, semăna leit cu băiatul lui. Nu prea înalt. De culoare. Păr tuns periuță. Ochelari.

Când l-a cercetat cu ochii ei s-a simțit mai bine. Bărbatul avea ceva… Lucy n-a găsit imediat cuvântul potrivit. Ceva civilizat. Avea un aer civilizat, în comparație cu majoritatea bărbaților pe care-i întâlnise.

Bărbatul i-a întors privirea, iar ea s-a uitat în altă parte.

— Mă bucur să aud, a zis el. Cine a rămas cu el?

— Ei bine, nu e soluția ideală. Nu e cineva cu pregătire medicală. Nu e nici măcar un adult. E doar prietenul lui. Dar vreau să știți că l-am examinat minuțios înainte să plec. Pe termen mediu, nu sunt convinsă că nu se poate întâmpla ceva rău. Sunt un pic îngrijorată de o posibilă inflamație cerebrală. Nu că aș crede că ar avea așa ceva acum. Dar tot se poate întâmpla. În cazul ăsta, îl ducem repede la spital. Dar, după ce l-am examinat, m-am convins că nu se poate întâmpla nimic de viață și de moarte în douăzeci de minute. Și știam că e important să vă aduc la el.

Lucy a așteptat, crispându-se.

Știa că spațiul dintre un părinte și copilul lui e un loc foarte delicat. Și că nu e indicat să te bagi acolo. Și mai știa că, lăsându-l pe Justin cu Pete, își asumase totuși un risc.

Nimic nu e lipsit de riscuri în viață, și-a spus ea.

Aștepta o reacție din partea lui, în timp ce-l privea cu coada ochiului, dar bărbatului nu i se citea nimic pe față.

— Justin are un prieten? a întrebat el, cu vocea aproape spartă și plină de mirare.

— Are.

— Nu știam.

Au trecut pe lângă o mașină de poliție care mergea pe autostradă în direcția opusă. Agentul de la volan s-a holbat până a trecut de mașina lor. Lucy s-a uitat în oglinda retrovizoare și l-a văzut sucindu-și gâtul să se holbeze în continuare.

S-a întrebat când avea de gând agentul să se uite pe unde merge.

— Și ce culoare are prietenul? a întrebat Calvin.

— Alb, a răspuns ea.

Tăcere lungă.

Lucy a coborât geamul ca să intre mai mult aer. Calvin a făcut la fel. Purta o bluză albastră de fabrică, îmbibată de transpirație pe spate și la subraț. Femeia s-a întrebat dacă exista aer condiționat în fabrică. Probabil că nu.

— Credeți că de-asta s-a întâmplat? a întrebat el.

— Mi-a trecut prin cap.

A urmat încă o tăcere.

Apoi bărbatul a ridicat pumnul și și-a lovit cu putere coapsa, după care și-a îngropat fața în mâini și a oftat.

— Dacă i se întâmplă ceva, a început el, din spatele palmelor, jur că…

— S-a întâmplat deja ceva cu el.

— Vreau să zic…

— Știu ce vreți să ziceți. Uite. O să fiu sinceră. Nu știu dacă azi am făcut vreo clipă ceea ce trebuia. Nu știu dacă trebuia să-l duc cu mașina direct la spital. Nu știu dacă ar fi trebuit să rămân acasă cu el și să vă las să veniți singur. Tot ce pot să spun este că am încercat să fac ce trebuie. Știu prin ce treceți.

Omul și-a lăsat mâinile din nou în poală și și-a întors fața către ea: era lipsită de emoție, iar Lucy n-avea nici cea mai vagă idee ce simțea el sau ce avea de gând să spună. Și se temea din nou.

— Aveți copii? a întrebat-o el.

— Da, a zis ea. Un băiat. Adică, am avut un băiat.

Lucy s-a întrebat când, în cursul zilei, avea să vrea să știe

unde era băiatul ei sau ce voise să spună cu „am avut”.

— Vă deranjează dacă fumez? a întrebat ea.

El s-a rezumat să dea din umeri.

Lucy a întins pachetul spre el și i-a oferit una, dar bărbatul a scuturat din cap și s-a întors într-o parte.

* * *

— Stați așa, a început el în timp ce traversau în grabă livingul. Stați să ne lămurim.

În ciuda grabei, bărbatul rămăsese pe loc.

— Ce e? l-a întrebat ea.

— Sunteți veterinar? Băiatul meu e tratat de un *veterinar*?

— Nu. Sunt medic licențiat.

— Atunci ce caută porcul și bufnița în camera de așteptare?

— Am depășit cadrul formării mele ca să am grijă de *ele.* Nu de fiul dumneavoastră.

Pete a scos capul din cabinet.

— Oh, slavă cerului că ați ajuns! a zis el dintr-o suflare, ca și când și-ar fi ținut respirația prea mult.

După care s-a întors înăuntru.

— E totul în ordine? l-a întrebat doctorița Lucy, punându-se din nou în mișcare împreună cu bărbatul.

— Mda, i-a răspuns Pete, dar e o responsabilitate prea mare pentru mine.

Justin stătea în capul oaselor pe marginea mesei de metal și părea pe jumătate stabil. Avea ochii deschiși, dar privirea stinsă. Pete fugise înapoi lângă el ca să se asigure că nu se clatină.

— Ați zis să-l țin treaz orice-ar fi, a explicat Pete. De-aia stă în fund.

— Ai făcut bine, i-a spus doctorița Lucy.

Justin a dat cu ochii de tatăl lui.

Calvin Bell a parcurs distanța care-l despărțea de băiatul lui dintr-un singur pas imposibil. Doctorița Lucy ar fi jurat – ar fi pariat bani – că omul era prea scund ca să facă un asemenea pas. Bărbatul și-a prins fiul în brațe și l-a ridicat în aer, apoi l-a strâns tare la piept.

Pentru o clipă, tatăl și fiul au rămas tăcuți.
După aceea Calvin a întrebat:
— Te doare?
— Îhî, a răspuns Justin.
— Să te pun jos?
— Nu.
Și l-a ținut mai departe în brațe.

Capitolul opt: Pete

Doctorița Lucy i-a aruncat lui Pete o privire care nu i-a plăcut băiatului. Îl neliniștea.

— Ar trebui să te duc acasă, a zis ea.

Era după-amiază târziu. Pete nu știa cât de târziu, dar soarele cobora alene spre asfințit.

— Vă rog, nu faceți asta, doamnă, a protestat el.

Pete simțea că tremură puțin. Mai ales mâinile și în fundul gâtului. Se temea că tremurul îi ajunsese și în voce.

Justin stătea în poala tatălui său, pe un scaun din colțul camerei. Își ținea capul bandajat sprijinit de umărul bărbatului și ochii închiși. Din când în când, Calvin Bell îl înghiontea încetișor ca să se asigure că e treaz.

Doctorița Lucy se rezemase cu spatele de tejghea și fuma o țigară.

— Parcă erai foarte hotărât să te duci acasă și să-ți aperi cauza, a zis ea.

— Așa e, doamnă. Eram. Dar a fost o zi urâtă. Tulburătoare, știți ce zic? Și sunt cam… mă rog, cred că n-am cum să zic altfel: mi-am pierdut brusc curajul.

— Va trebui să te duci la un moment dat.

— Mă gândeam poate să mă duc când n-o să mă mai doară.

S-a lăsat tăcerea. Lui Pete i se părea că îi ascultă și Calvin Bell. Era și greu să n-o facă, din moment ce stătea la câțiva metri de ei. Dar dacă o făcea, nu depășise bariera invizibilă a intimității lor, ci se ținuse departe.

Iar Pete știa că poate scăpa de mersul acasă doar dacă doctorița accepta să rămână la ea.

— Sigur, depinde de dumneavoastră.

— Vorbești de câteva zile acum.

— Da, doamnă.

Încă o tăcere.

Prince stătea întins în cușca lui, cu capul ridicat și urechile îndreptate înainte, mutându-și privirea de la unul la altul. Așa făcuse tot timpul cât se aflaseră toți în cameră. Aproape de

parcă ar fi putut citi ceva folositor în expresiile lor. Aproape de parcă fiecare chip conținea o bucățică din puzzle-ul care alcătuia înțelegerea lui, dacă reușea să le pună în ordinea corectă.

— Ar trebui să-l suni pe tatăl tău și să-i spui că ești bine, i-a zis ea.

— N-avem telefon acasă, doamnă.

— Ah, da, așa e. Atunci scrie-i un bilet. O să mă duc cu mașina până acolo mai târziu și-l las la ușă.

Pete era aproape convins că ea tocmai acceptase să-l găzduiască, dar nu era absolut sigur și nu avea de gând să întrebe. În caz că se înșela.

În cabinet s-a lăsat o tăcere confortabilă. În acest răstimp, Pete a observat că domnul Bell se uita la doctoriță, în timp ce ea era ocupată cu altceva.

Doctorița e drăguță, i-a trecut prin minte lui Pete. Era un gând surprinzător, pentru că o mai văzuse de atâtea ori. Dar nu se obosise niciodată să observe. Nu se uitase la ea să vadă dacă e drăguță sau nu, și de ce-ar fi făcut-o? Acum se întreba dacă nu cumva o vedea brusc prin ochii domnului Bell. Mai mult cum ar vedea-o un adult.

Singurul lucru care nu era drăguț la ea era asprimea aia din ochi și de pe față. Acel ceva ce nu putea fi definit și care te avertiza să stai departe. Partea asta era puțin înfricoșătoare și nu era deloc atrăgătoare.

— Nu le-am dat încă de mâncare cailor, a zis ea, întrerupându-i șirul gândurilor. Vrei să te ocupi tu, Pete?

— Da, doamnă.

— Ții minte cât e porția?

— Da, doamnă. E ușor cu lopățica.

— Vrei să dai de mâncare și la câini?

— Mușcă?

— Nu, nu mâna care-i hrănește.

— Nu știu cât să le dau.

— Atunci pune-le câte boabe încap în boluri. Unii se opresc singuri din mâncat când se satură. Iar restul n-o să se îngrașe dacă mănâncă o dată mai mult. E ziua lor norocoasă.

* * *

În timp ce turna grăunțe în ultima troacă a cailor, Pete a observat o mișcare cu coada ochiului. A ridicat capul și l-a văzut pe Calvin Bell sprijinit de scândura de sus a gardului. Urmărindu-l.

Băiatul nu știa dacă ar trebui să se teamă de atenția care-i era acordată sau să se simtă flatat.

S-a apropiat de locul în care stătea bărbatul și s-a strecurat precaut printre scânduri.

Domnul Bell a rămas tăcut, sprijinit în continuare de gard și uitându-se la caii care mâncau. Așa că a făcut și Pete la fel, aproape umăr la umăr cu el.

— Cum mai e Justin? a întrebat băiatul, fiindcă nu știa ce altceva să spună. E tot bine?

— Așa pare. Doctorița îi verifică semnele vitale. Deci tu ești prietenul lui Justin.

— Da, domnule.

— Nu știam că și-a făcut prieteni. Nu mi-a spus.

— Sunt sigur că v-ar fi spus la un moment dat. Îl știu doar de câteva zile. Poate s-a gândit că e prea devreme să spună că suntem prieteni. Dar *eu* cred că suntem.

Pete a așteptat o clipă, în caz că domnul Bell voia să spună ceva. Dar nu voia.

— Vă deranjează că Justin și cu mine suntem prieteni?

— Nu, nu cred. Dacă chiar îți place de el.

— Îmi place.

— Ce-ți place la el?

În timp ce vorbea, domnul Bell a scos o batistă albă din buzunar și și-a șters cu grijă transpirația de pe gât și frunte.

— Da' chiar e cald prin părțile astea.

— Da, domnule, este. Am găsit câinele ăsta lup. O corcitură între lup și câine. Fusese lovit pe autostradă.

— Cel care e în cușcă, în cabinet.

— Da, domnule. Și eram cu prietenul ăsta al meu. Jack îl cheamă. Și am găsit câinele… cel puțin atunci am crezut că e câine și, mă rog, chiar e pe jumătate… și Jacky m-a lăsat singur

acolo și s-a dus la lac să pescuiască. M-a lăsat să-mi dau seama de unul singur ce-i de făcut ca să salvez câinele. Ceea ce m-a cam înfuriat.

— Bănuiesc că îmi spui toate astea cu un motiv.

— Da, domnule. Când l-am cunoscut pe Justin, l-am întrebat ce ar face el. Dacă s-ar duce la lac fără mine. S-a gândit o vreme și asta a fost bine, pentru că uneori întrebările astea sunt mai grele decât par. Și a zis că nu, că odată ce-ar vedea câinele lovit nu crede c-ar putea să plece și să uite pur și simplu.

— Deci de-aia îți place de el.

— Da, domnule. E un motiv destul de bun să-ți placă de cineva, nu?

— Foarte bun, aș zice.

Au rămas în tăcere o clipă, uitându-se la unul dintre cai, la roib. Își terminase grăunțele din troacă și încerca să se înfigă la alta. Dar fără succes. Ceilalți nu se sfiau să muște sau să lovească la nevoie, ca să apere ce era al lor.

— Frumoși mai sunt caii ăștia, a zis domnul Bell.

— Sunt cai de curse. Dar cred că nu alergau suficient de repede. Doctorița Lucy o să mă lase să călăresc unul într-o zi. Dar nu acuma. Nu prea am chef acuma.

— Ce trebuie să nu te mai doară? a întrebat domnul Bell. I-ai zis doctoriței că vrei să rămâi aici până când nu te mai doare. Știu că nu e treaba mea. Mă întrebam doar dacă are vreo legătură cu ce s-a întâmplat azi.

— Ah. Aia. Nu. Mi-a tras tata o bătaie aseară. Mă rog, două, de fapt.

— Deci nu știi nimic despre ce-a pățit Justin?

— Nu, domnule. Nu eram acolo. Mă întorceam acasă cu cărucțul și l-am auzit. L-am găsit așa. L-am întrebat ce s-a întâmplat, dar era cam amețit. Iar dup-aia nu mi-a zis decât că nu-i știa pe oamenii ăia. Dar pe cine să știe el aici? Abia s-a mutat. Îmi pare rău că nu pot să vă ajut mai mult. Îmi pare rău de tot pentru ce s-a întâmplat.

— Hai să te întreb ceva, Pete. M-ai întrebat dacă mă deranjează că tu și cu Justin sunteți prieteni. Și ți-am zis că nu. Dar acum vreau să știu dacă pe părinții *tăi* îi deranjează.

— Îl am doar pe tata. Cred că și de-asta mă înțeleg cu Justin.

— Ce părere ar avea tatăl tău despre faptul că tu și Justin sunteți prieteni?

Pete a simțit brusc în măruntaie ceva ce semăna cu o nicovală. Îl furnica fața, care poate că începuse să se înroșească, iar domnul Bell putea să observe.

— Trebuie să zic?

— N-aș întreba dacă n-ar fi important.

— N-a fost prea bucuros.

Gata. O spusese. Pentru că nu avusese de ales. Dar se simțea groaznic că fusese nevoit s-o facă. Și-a mutat privirea de la cai la mâinile arse de soare. Tocmai îi spusese unui om foarte cumsecade că cineva credea că băiatul lui nu e suficient de bun ca să se plimbe pe stradă cu Pete.

Cine face așa ceva? s-a întrebat el. *Cine rănește un om așa cu vorbe? Și cum, dintre toți oamenii, s-a nimerit să fiu tocmai eu?*

— Deci ar putea să fie ăsta motivul? a zis domnul Bell.

— Motivul pentru ce, domnule?

Dar pe urmă și-a dat seama. Răspunsul l-a lovit ca o palmă neașteptată peste față.

— Măiculiță, a zis Pete. Preferam să nu-mi băgați ideea *asta* în cap.

A rămas clipind des o clipă, apoi a decis să-și îndrepte mintea în cu totul altă direcție. Ca un gest de autoapărare.

— Trebuie să hrănesc câinii ăia, i-a spus el domnului Bell. Dar chestia e că mi-e frică de ei.

— Vrei să vin să te ajut?

— Ar fi foarte amabil, domnule.

Pete și-a spus că nu trebuie să fie prea surprins. Orice tată care ține morală în loc să dea bătaie s-ar putea să fie un tată care se oferă să ajute și când nu e nevoie. Totuși, cu doar o zi în urmă, Pete nu știa de existența niciuneia dintre speciile astea de părinți. Așa că le percepea acum ca pe un șoc plăcut.

* * *

— Ah, a reacționat Pete. Mulți dintre cățeii ăștia sunt mici.

Păreau mari și fioroși când am ajuns prima oară aici.

Pete a cărat sacul greu cu boabe uscate până la ușa țarcului cel mai apropiat. Înăuntru erau doi cățeі care păreau foarte prietenoși, genul de cățеi pe care Pete ar fi fost încântat să-i întâlnească în orice moment. Unul era un beagle cu alb și maro, iar celălalt, mai mic, un soi de terier cafeniu. Dar ce soi, Pete nu știa sigur. Știa doar că unul cu păr sârmos.

Câinii au lătrat entuziasmați la Pete și domnul Bell, agitându-și cozile frenetic.

— Îmi plac băieții ăștia, a zis Pete. Ce fel de câine credeți că e ăla mai mic, cafeniu?

— Probabil o corcitură, aș zice, a răspuns domnul Bell.

— Ah. Nu-i nimic. Și corciturile sunt bune. Prince e jumate lup, jumate câine – și ăsta e un fel de corcitură. Deși în cazul lui pare cumva important și regal. De-aia îi zic Prince.

Pete a luat o lopățică plină cu boabe și a deschis ușa țarcului, umplând repede amândouă bolurile înainte să apuce câinii să iasă. Dar nu era nevoie să-și facă griji, pentru că animalele nu încercau să iasă. Erau mai interesate de mâncare decât de distracție în afara cuștii.

Apoi Pete a cărat sacul cu boabe la următorul țarc.

Înăuntru era un ciobănesc german uriaș. Ceea ce tatăl lui numea câine polițist. Dulăul s-a mulțumit să-l privească pe Pete. N-a lătrat și n-a mârâit, dar nici n-a dat din coadă. S-a uitat doar adânc în ochii lui. Ceea ce i-a înghețat băiatului sângele în vine.

— Măiculiță, a zis Pete către domnul Bell. Nu știu ce să zic de ăsta.

— Vrei să-i dau eu de mâncare ăstuia?

— Da, cu siguranță, domnule. Mulțumesc.

Pete s-a dat vreo cinci pași mari înapoi și l-a urmărit pe domnul Bell la treabă.

— Domnule? l-a abordat băiatul în timp ce domnul Bell scotea boabe din sac. Mă gândeam. Dacă cineva l-a bătut pe Justin din cauza mea… ceea ce e greu și să zic cu voce tare, pentru că, dacă ar fi adevărat, ar fi cel mai groaznic lucru din lume… Dacă au făcut-o pentru că voiau să-l învețe minte să nu mai stea cu mine, nu i-ar fi spus că de-asta îl bat? Altfel, n-ar fi

fost degeaba?

Mâinile domnului Bell au încetat să se mai miște. S-au oprit înainte să deschidă ușa de la țarcul dulăului. Dar nu s-a întors cu fața către Pete când a vorbit.

— L-a întrebat cineva pe Justin dacă au zis de ce l-au bătut?

— Cred că l-am întrebat *eu.* Cel puțin, l-am întrebat ceva de genu' ăsta. Dar n-a răspuns.

— Atunci, mai târziu, când o să se simtă mai bine, o să aflăm ce și cum. Vrei să termin eu de hrănit câinii singur?

Cuvintele au căzut ca un fulger asupra lui Pete. Pentru că a considerat că ele înseamnă că nu mai e bine-venit în prezența domnului Bell. Că nu e dorit acolo.

— Bine, domnule, a zis el.

S-a întors în casă fără să plângă. Dar se abținea cu greu.

* * *

Pete stătea cu pieptul întins peste cușca lui Prince și cu obrazul lipit de ea. Chiar dacă gratiile subțiri de metal îi striveau fața. Nu-i păsa.

Prince își ținea capul cât de ridicat putea și fornăia; pentru o clipă, nasurile lor s-au apropiat la câțiva centimetri.

Pete și-a băgat degetele printre gratii cât de adânc a putut, iar Prince i le-a lins.

Băiatul a râs, dar odată cu hohotele i-au țâșnit și lacrimile, care au căzut pe fața câinelui-lup; Pete a urmărit ochii lui Prince devenind îngrijorați. Prince și-a ridicat iar capul, dar nu reușea să atingă fața lui Pete nici cu nasul, nici cu limba.

— Nimeni nu mai vorbește cu mine, a zis Pete, mai mult sau mai puțin către Prince. Cred că își închipuie toți că e doar vina mea.

Rămăseseră singuri în cabinet, ceea ce părea ciudat. Doctorița Lucy era în altă parte, la fel și Justin. Poate că domnul Bell era încă afară și hrănea câinii sau poate că se alăturase doctoriței și băiatului lui, oriunde erau ei.

Indiferent unde ar fi fost asta, Pete era convins că el n-ar fi fost bine-venit acolo.

Nutrea un sentiment îngrozitor, pe care-l recunoștea, dar nu reușea să-și aducă aminte de unde. Un fel de mare groază față de viitorul apropiat și cum avea să iasă la iveală când necazul pe care-l trăia avea să prindă un contur mai clar.

După aceea și-a amintit.

Și-a amintit cum îi asculta pe mama și pe tatăl lui urlând unul la celălalt, cum se ridicase din pat și se uitase pe gaura cheii în dormitorul lor, văzând cum mama își face bagajele. Apoi cum se întorsese în pat și fusese nevoit să aștepte să vadă ce va însemna asta pentru viața lui.

Uneori, nu știi exact ce se întâmplă, dar știi în sufletul tău că nu e bine.

* * *

Pete a simțit o mână atingându-i ceafa și a sărit ca ars. Până și Prince a tresărit în semn de solidaritate.

Băiatul s-a ridicat brusc, ceea ce i-a provocat suferință. L-au săgetat rănile de pe fund și spatele, pentru că stătuse aplecat peste cușcă atâta vreme. Ore întregi, după cum se simțea. Dincolo de ferestrele deschise ale cabinetului se lăsase întunericul, iar briza care intra era aproape răcoroasă.

S-a întors și a văzut-o pe doctorița Lucy întinzându-i un carnețel și un pix.

— Scrie-i un bilet tatălui tău.

— Bine, a zis el, cu o voce care i s-a părut și lui lipsită de vlagă.

A luat carnetul și s-a îndreptat încet, greoi, către o tejghea.

— Ești bine? l-a întrebat ea.

— Nu, doamnă. Unde e Justin?

— E sus, în camera de oaspeți. O să doarmă acolo în noaptea asta, cu tatăl lui. În felul ăsta, o să fiu aproape, dacă e nevoie.

— *Eu* unde dorm? a întrebat el, întorcându-se spre ea cu o privire aprigă.

Deși nu intenționase. Nu-i plăcuse nici tonul plângăcios pe care-l folosise. Dar adevărul era că începuse să creadă că nimeni nu-l vrea în jur și că nu există niciun colțișor pe lumea asta în

care să fie bine-venit.

— Îți pregătesc patul pe canapea. E bine?

— E bine, doamnă. Mulțumesc.

Pete și-a îndreptat atenția spre bilet.

Dragă tată, a scris el cu cea mai bună caligrafie deprinsă în școală. *Sunt bine. Doar că o să lipsesc de acasă o vreme. Dar sunt bine.*

Apoi a făcut o pauză lungă, gândindu-se că trebuie să mai fie ceva de spus. Dar – dacă într-adevăr avea dreptate și mai era ceva de spus – n-avea nici cea mai vagă idee ce era acel ceva.

Așa că s-a mulțumit să semneze biletul: *Băiatul tău, Pete Solomon.*

A împăturit foaia și i-a înmânat-o doctoriței, care s-a uitat adânc în ochii lui. Asta l-a stânjenit.

— Mulțumesc că duceți biletul acasă, a zis el.

— Cu plăcere. Dacă îl strecor pe sub ușă, o să ajungă la el? Poate să se ridice și să meargă până la ușă, cu problema de la spate?

— Da, doamnă. Merge de la pat până la scaunul lui și înapoi. Și merge să ia corespondența când poștașul lasă scrisorile în cutiuța de lângă ușă. Dar nu e foarte rapid. Așa că aveți destul timp să plecați până vă vede.

Femeia n-a răspuns. A continuat doar să-i studieze fața.

— V-a mai spus Justin ceva? a întrebat-o el. Cum ar fi dacă bărbații ăia care l-au bătut i-au zis de ce?

Doctorița a rămas tăcută o clipă, iar Pete i-a auzit răsuflarea, ceea ce i s-a părut ciudat. Fiecare expirație semăna cu un oftat.

— A spus că i-au zis să se joace doar cu cei de teapa lui.

— Deci *este* vina mea.

— Nu. E vina oamenilor care l-au bătut.

— Dar dacă aș fi stat departe de el…

— Dar n-aveai de unde să știi că o să se întâmple așa ceva.

— Nu, doamnă.

— Deci nu poți să te învinovățești.

Pete a lăsat ochii în jos, spre tenişi, și n-a mai zis nimic.

— Dar o s-o faci oricum, a zis ea.

— Da, doamnă.

* * *

Pete a stat multă vreme treaz, întins pe canapea. Ore întregi. Lumina puternică a lunii scălda camera într-o strălucire stranie, iar bufnița se holba la el fără încetare. Și mai era și un câine acolo jos, un ogar cenușiu. Lui Pete îi era puțin teamă de el, dar n-o arăta.

După o vreme, băiatul s-a ridicat, a luat perna și pătura pe care i le dăduse doctorița și le-a cărat în cabinet. Și-a făcut un culcuș pe jos, chiar lângă cușca lui Prince.

— Am greșit, i-a zis el câinelui-lup care clipea încet spre el, în lumina slabă. *Cineva* încă mă vrea lângă el.

În câteva clipe, băiatul a adormit.

Capitolul nouă: Doctorița Lucy

Doctorița a mers pe bâjbâite prin living, la lumina lunii, cu o sticlă într-o mână și un pachet de țigări în cealaltă, așteptând să i se obișnuiască treptat ochii cu semiîntunericul.

Pe canapeaua ei nu dormea nimeni. Nici urmă de Pete. Chiar și așternuturile pe care i le dăduse dispăruseră.

S-a uitat spre bufnița Archimedes care, în mod previzibil, s-a holbat la ea.

— Unde s-a dus? a întrebat ea pasărea.

Bineînțeles, bufnița nu i-a oferit nicio sugestie.

Doctorița Lucy a pornit spre ușa cabinetului.

Razele lunii se revărsau printr-o fereastră deschisă și-i luminau fața lui Pete, care dormea aproape pe burtă, pe linoleumul scorțos, cu fața lipită de cușca câinelui-lup.

Prince și-a ridicat capul și s-a uitat la ea. Pete a continuat să doarmă, sforăind ușor.

S-a așezat afară pe un șezlong șubred de lemn și a urmărit luna plină ridicându-se încet deasupra cailor pursânge adormiți.

Tocmai își dusese o țigară la gură când a făcut-o să tresară un zgomot din apropiere.

— Scuze, s-a auzit o voce masculină gravă. N-am vrut să te sperii.

Calvin Bell se oprise în dreptul șezlongului ei; era îmbrăcat în blugi, o bluză de corp fără mâneci și avea picioarele goale. Bluza era atât de albă, încât strălucea la lumina lunii.

Uite un bărbat care se pricepe să-și spele singur hainele, și-a spus ea.

Calvin Bell și-a tras celălalt șezlong șubred lângă ea.

— E în regulă dacă stau și eu? a întrebat el. Sau încerci să-ți faci ordine în gânduri?

— E în regulă, a zis ea. Stai cu mine.

Așa a făcut.

Femeia i-a întins pachetul de țigări, dar bărbatul a scuturat din cap tăcut.

— Nu fumezi, așa e? l-a întrebat ea.

— Nu, nu fumez.

— Ai fumat vreodată?

— Oh, da.

— Deci te-ai lăsat. Ești un bărbat mai bun decât mine. Mă rog, asta a sunat aiurea, dar știi ce vreau să zic. Când te-ai lăsat?

Lucy s-a uitat la el. Avea un început de barbă neagră ca tăciunele. Aparent, își lăsase ochelarii înăuntru.

— Pe 12 iunie 1957. Recunoști data?

N-o recunoștea, cel puțin nu pe moment.

— Ar trebui, a zis el. Pentru că ești doctoriță.

— Ah, da, a zis ea când și-a dat seama.

Fusese ziua în care Serviciul de Sănătate Publică din S.U.A. adoptase o poziție oficială cu privire la fumat.

— Toată treaba aia cu cancerul.

— N-o crezi?

— Ah, ba da, cred.

Ar fi putut să spună mai multe. Probabil că ar fi trebuit. În schimb, a ridicat sticla.

— Dar asta? l-a întrebat ea. Te tentează? Într-un an-doi, probabil o să aflăm că și băutura ne omoară. Tot ce e bun e rău, dacă știi ce vreau să zic.

Bărbatul a râs, doar puțin. Cu voce joasă, aproape intim.

— Ce anume mi se oferă mai exact?

— E un scotch acceptabil. Am adus doar un pahar. Dar ți-l dau ție. Eu o să fiu necivilizată și o să beau direct din sticlă.

I-a întins paharul, iar el l-a luat; degetele lor s-au atins pentru o clipă.

— Asta *chiar* accept, a zis el. Ținând cont că a fost o zi așa oribilă. Dar vreau doar două degete. Doar cât să mă relaxez un pic. Nu rămân.

— Nu pleca din cauza mea.

— Nu. Doar că nu vreau să-l las pe Justin singur prea mult.

— Ah. Așa e.

Lucy era prea jenată să admită că, pentru o clipă, uitase complet de nevoia băiatului de a fi supravegheat. Gândurile o purtaseră departe, la mii de kilometri de asemenea griji.

— Am ieșit mai mult ca să-ți mulțumesc că ai intervenit când

era nevoie. Și… în fine, mai devreme sau mai târziu tot trebuie să întreb… M-am cam îngrijorat în legătură cu cât o să-ți datorez când se termină toată povestea.

— Ah, asta era, a zis ea. Nimic. Sau nu știu… cât poți. Dă-mi cât poți, când poți. Nu-mi mai prea fac meseria pe bani. Dacă n-ar costa așa mult să hrănesc animalele și să cumpăr medicamente pentru ele, aș spune că fac eu cinste. Dar așa cum stau lucrurile, aș zice să plătești cât poți sau chiar nimic, dacă nu te descurci.

Femeia a auzit un sunet din direcția lui. O răsuflare. Teama părăsindu-l.

— E o mare ușurare, a zis el. Ieri a fost abia prima zi de muncă. Iar azi am lipsit mai multe ore. Nici n-am fost plătit încă. Cred că îți datorez mai mult decât un mulțumesc.

— Mai bine te desprinzi de el mâine și te duci la muncă.

— Mâine e sâmbătă.

— Ah, da. Așa e. Pierzi șirul zilelor săptămânii când nu mai ești obligat să ții cont de ele.

Un minut sau două, au sorbit din scotch în tăcere. Doctorița Lucy auzea greierii, cântecul lor special, altfel decât de obicei. În mod normal, era atât de obișnuită cu ei încât abia îi remarca. Dar în noaptea asta totul părea viu și aproape nou. Dacă ar fi fost întrebată de ce, probabil că n-ar fi reușit să spună. Poate că de vină era experiența surprinzătoare de a nu fi singură.

— Vreau să te întreb ceva, a început Calvin Bell.

— Ascult. Răspund dacă pot.

— Ce dracului e în neregulă cu oamenii?

Liniște, în timp ce ea asimila imensitatea întrebării. Se potrivea foarte bine cu nedumeririle imense care-i umpleau ei zilele.

— Calvin, să mă ia naiba dacă știu. Și nu pentru că n-aș fi încercat să mă lămuresc, să știi. Teoria mea? Sunt speriați. E o lume nebună, plină de oameni speriați la culme de orice și care fac tot felul de tâmpenii ca să te facă să crezi că nu sunt speriați. Poate chiar să se convingă pe ei înșiși. Dar nu știu. Sunt doctor, nu psihiatru. Poate vorbesc prostii.

Încă o tăcere lungă.

— Știu că nu mă privește deloc, a zis el, dar…

Doctorița Lucy s-a gândit că venise timpul să fie întrebată despre copiii ei.

— …cum te descurci aici dacă nu lucrezi?

— Ah. Primesc pensie alimentară din partea fostului soț. E suficientă pentru mine, dar animalele complică situația. Trebuie să fiu puțin creativă câteodată ca să acopăr costurile lor.

O scurtă pauză. Apoi Calvin a spus:

— Te rog, dacă vrei să tac și să plec, să-mi zici.

Dar ea nu voia nici să tacă, nici să plece. Ar fi fost plăcută încă o tăcere umplută doar de greieri. Dar nu voia să-l vadă plecat. Și ăsta era un sentiment neobișnuit. Pe puțin.

* * *

— Vreau foarte tare să lovesc pe cineva, a zis Calvin după o vreme.

Vocea lui părea gâtuită, stăpânită artificial. Pentru Lucy era evident că bărbatului îi era greu să se controleze.

— Sper să n-o faci.

— Nu. N-o s-o fac.

— Foarte bine. N-o să-ți ajuți băiatul prea mult dacă intri la închisoare.

— Așa e. Dar există un motiv și mai bun. Refuz să-i las să mă coboare la nivelul lor. N-o să-i las să mă transforme în cineva ca *ei.* Am hotărât asta demult. Totuși. Un băiat de unsprezece ani. Tentația e aproape prea mare ca s-o stăpânesc. Sper să nu aflu niciodată cine a făcut-o. O să-mi fie mult mai ușor să nu fiu violent dacă nu aflu. Dar…

Calvin n-a terminat ce voia să spună. Însă pentru doctorița Lucy continuarea nu era prea greu de ghicit.

— Pete mi-a spus că i-a văzut un bărbat mergând împreună pe stradă azi, a zis ea, și e același bărbat care l-a pârât pe Pete tatălui lui și prima oară când i-a văzut împreună. Așa că mă gândesc că e o pistă ușor de urmat. Nu poate să fie chiar tatăl lui Pete, pentru că a avut un accident de muncă și e imobilizat.

— Un accident recent?

— Cred că da. Nu sunt sigură.

— Cum îl cheamă?

— Pete nu mi-a zis niciodată. Dar am fost mai devreme la ei acasă și pe căsuța poștală scrie Bernard Solomon.

Calvin n-a răspuns o vreme mai îndelungată.

După un timp, bărbatul a ridicat paharul spre doctoriță, iar ea i-a mai turnat două degete.

— Sunt la fabrică de nici două zile, a spus el, făcând-o să tresară.

Lucy începuse să creadă că n-avea să mai vorbească.

— Și deja am auzit povești.

— Ce fel de povești?

— De exemplu, dacă un om se accidentează și intră în concediu pe asigurare de accidente, atunci fabrica trebuie să-l plătească să stea acasă. În cazul unora, nu se îndoiește nimeni. Dacă spun că s-au rănit, așa e. Dar cred că alții nu au parte de aceeași încredere.

— Crezi că se preface?

— Eu nu cred nimic. Nu l-am cunoscut pe om. Zic mai departe ce-am auzit.

Calvin a dat paharul de scotch pe gât.

— Trebuie să mă întorc la băiat, a zis el, întinzându-i paharul gol. Mulțumesc pentru ăsta. Mulțumesc pentru tot.

— Somn ușor.

Calvin a izbucnit în râs. Un râs amar.

— N-o să închid ochii, a zis el.

— Nu poți să dormi când ești îngrijorat?

— Nu pot să dorm când sunt furios.

A dus la loc șezlongul pe terasa pavată de lângă ușa din spate a casei. Apoi a intrat.

* * *

O bătaie în ușa de la dormitor a smuls-o din somn. Winston, câinele de la etaj, alesese să doarmă jos ca să supravegheze mai atent câinele-lup; așa făcea de când venise Prince. Astfel că nu mai rămăsese nimeni să latre. Nimeni s-o protejeze. Și, în prima

clipă de panică, nu și-a adus aminte ce căuta cineva la ea în casă.

— Doctore?

Era o voce masculină gravă, pe care a recunoscut-o. A tras aer adânc în piept și a expirat frica. Bineînțeles. Nu era decât Calvin.

— S-a întâmplat ceva? i-a strigat ea.

— Nu sunt sigur. Îmi pare rău că te deranjez, dar…

Doctorița a ajuns la ușă și a deschis-o larg înainte ca el să apuce să-și termine propoziția.

— N-am vrut să te trezesc…

— Ce se întâmplă? Ce-a pățit?

— Justin s-a trezit să se ducă la toaletă adineaori și s-a speriat pentru că a văzut sânge în urină.

Lucy s-a grăbit să ajungă în camera de oaspeți. Veioza era aprinsă și împrăștia o lumină caldă într-un colț al camerei. Justin era treaz și stătea întins, cu așternuturile trase până la bărbie. I-a întâmpinat privirea cu ochii larg deschiși.

Doctorița s-a așezat pe marginea patului și i-a pus instinctiv mâna pe frunte. Deși întrebarea nu era dacă are sau nu febră. În clipa aia s-a trezit complet. Prima senzație a fost cea de familiaritate. Mai trăise momentul – trezitul în miez de noapte ca să aibă grijă de un copil bolnav –, scena aceea des repetată pe care fiecare mamă o are întipărită în adâncul ființei ei.

Doar că, în amintirile ei personale, nu fusese prezent niciun tată. Era și el acasă, dar se întorsese pe cealaltă parte și adormise la loc în timp ce ea se ocupa de problemele apărute noaptea.

A doua revelație a fost că nu se obosise să-și pună un capot. Stătea pe marginea patului într-o cămașă de noapte scurtă. Calvin era așezat în dreptul ei, aplecat, doar în boxeri și maiou.

Lucy s-a uitat în jos, spre picioarele ei expuse.

Calvin s-a întins spre celălalt pat și a apucat pătura subțire, trăgând-o spre ei. I-a acoperit pe jumătate poala, întinzându-i restul, să continue ea.

— Mulțumesc, a zis ea.

Apoi a întins mâna spre noptieră ca să ia tensiometrul.

— Nu e neapărat un lucru foarte neobișnuit ce ți s-a întâmplat acum, i-a spus ea lui Justin pe cel mai liniștitor ton cu

putință. De obicei, când cineva e lovit cu putere în zonele moi ale burții sau bătut cum ai pățit tu, se întâmplă destul de des ca organele lui să sângereze un pic. E ca o vânătaie, doar că, în cazul ăsta, sângele ajunge în rinichi în loc să rămână sub piele, ca atunci când faci o vânătaie pe mână sau pe picior. Așa că dacă e doar puțin sânge, nu sunt foarte îngrijorată. Urina era de un roșu-intens, adică aproape numai sânge? Sau era roz?

— Mai mult roz, a zis Justin, un pic mai relaxat.

— Atunci nu e cazul să intrăm în panică încă, a zis ea, fixând manșeta tensiometrului pe brațul lui slăbuț.

Băiatul dormise în lenjeria intimă. Una dintre bretelele maioului era pătată de sânge uscat.

— Asta e bine, a zis el.

— Îți măsor tensiunea ca să mă asigur că ai încă suficient sânge prin vene. Și o să te palpez foarte ușor pe stomac, dacă mă lași. O să te doară un pic, dar o să am mare grijă.

— E OK, a zis el, puteți să faceți asta.

— Întâi îți iau tensiunea.

În timp ce pompa aer în manșetă, în cascade scurte, doctorița s-a uitat spre Calvin, după care și-a întors repede privirea. Bărbatul își trăgea blugii pe el.

Lucy s-a concentrat asupra cadranului și a răsucit valva, dezumflând manșeta.

— Tensiunea e bună, i-a spus ea lui Calvin, care se aplecase din nou deasupra lor. Nu s-a modificat deloc. Dacă ar fi avut o hemoragie internă gravă, ar fi scăzut. Poate că nici nu trebuie să-i palpez bietul stomac rănit.

— E în regulă, a zis Justin. Puteți.

Băiatul părea atât de curajos și cooperativ, încât doctorița Lucy a trebuit să-l examineze. Chiar dacă știa că nu e absolut necesar.

A tras așternutul în jos până la șoldul băiatului și l-a apăsat cu blândețe.

— Ce semne căutați? a întrebat el, în mod clar străduindu-se din răsputeri să-și rețină tresăririle.

— În cazul unei hemoragii interne puternice, e posibil să apară o mică umflătură acolo unde s-a adunat lichidul. Mă rog,

ar apărea sigur. Sângerarea asta trebuie să ajungă undeva. Și ar putea fi într-un loc în care s-o simt. Cred că ești în regulă. Îți spun ce aș vrea să fac. Mă duc jos și-ți aduc un recipient pentru urină. Și data viitoare când faci pipi, poți să faci în recipient și să-l pui deoparte, să-l analizez de dimineață. Și atunci o să știu cât sânge e. Ți se pare în regulă?

Justin a încuviințat. Și i-a zâmbit larg.

Un strat subțire din gheața care-i înconjura inima s-a topit.

Nu suporta când se întâmpla așa.

* * *

Calvin i s-a alăturat în bucătărie, la câteva minute după ora șase dimineața. Lucy era în picioare și cotrobăia prin dulapuri, încercând să se lămurească ce-ar putea face la micul dejun pentru patru oameni.

Fuma o țigară, dar, când l-a văzut, a stins-o sub jetul de apă de la chiuvetă și a aruncat-o la gunoi.

Bărbatul purta bluza din seara trecută – ce opțiuni avea? –, care era vizibil umedă la cusături, ceea ce o făcea să creadă că și-o spălase la chiuvetă. Calvin a zâmbit într-un fel care părea… Lucy n-a găsit cuvântul potrivit. Nu din prima.

Sfios?

— Nu e nevoie să faci așa ceva, a zis el. Ești la tine acasă, ai uitat?

— Nu mă deranjează. Ar trebui să fumez mai puțin, oricum. Știi tu. Toată povestea aia cu cancerul. Ce face pacientul?

— Pare bine. E sus, încearcă să se lămurească cum să se spele pe dinți fără periuță. Acum folosește un deget și niște sare de masă. Sper că nu te superi. A venit aici și a luat niște sare din solnița de pe plită. E foarte scrupulos când vine vorba de dinții lui.

— Cred că mă descurc fără firul ăla de sare, a zis ea. Așa, uite ce mă gândeam. N-am suficiente ouă pentru patru oameni. Nu așteptam musafiri. Dar am suficiente ouă ca să fac friganele. Ce părere ai?

— Mi se pare minunat, dar e deja prea mult. N-ai vrea mai

degrabă să plecăm de pe capul tău?

Cuvintele lui au lovit-o în feluri și locuri neașteptate. Nu luase în calcul posibilitatea ca el să vrea să plece. Și acum, luată pe nepregătite, trebuia să recunoască – față de ea însăși, oricum – că nu voia să plece. Era un fapt care plutise aproape de suprafața conștiinței ei în cea mai mare parte a zilei și totuși a speriat-o când a ieșit la lumină.

— Ar fi bine dacă l-aș mai supraveghea un pic, a zis ea.

— Urăsc să te deranjez.

Voia să plece? s-a întrebat ea. Sau doar presupunea că ea ar fi vrut să-l vadă plecat? Și afirmația aia pe care o făcuse, că Justin ar mai avea nevoie de observație. Fusese oare pe deplin adevărată?

— A umplut recipientul de urină?

— Da. Nu pare să fie mult sânge.

— Probabil e în regulă. Dar sunteți foarte bine-veniți să stați până când suntem complet siguri.

— Ești foarte generoasă cu timpul tău, a zis el, apoi s-a așezat la masa din bucătărie. Vrei să vii să stai aici puțin cu mine? Trebuie să-mi iau o piatră de pe inimă.

Lucy i s-a alăturat la masă, la nici jumătate de metru de el, cu ceva asemănător unei tulburări interioare ivite pentru că aștepta să audă ce avea să-i spună. Să afle ce se va dovedi a fi ceea ce avea de spus.

— Vreau să-ți cer scuze pentru azi-noapte, a spus el, cu vocea gravă și serioasă.

— Pentru ce?

— Ești femeie și stai singură și ești atât de bună încât ne oferi cazare chiar lângă dormitorul tău. Iar eu, să vin și să bat la ușă fără să-mi treacă prin minte să mă îmbrac mai întâi și, în panica mea, să te trag după mine fără să-ți dau timp să te trezești suficient cât să te gândești dacă ești îmbrăcată decent. Simt că am întrecut limita intimității tale și vreau să mă asigur că știi că nu asta era intenția mea. Dar îți cer iertare oricum. Pentru că te-am pus într-o situație stânjenitoare, chiar dacă n-am vrut.

Doctorița Lucy a scuturat din cap. De mai multe ori decât era necesar.

— Calvin, fii serios. N-ai de ce să-mi ceri iertare. Erai doar îngrijorat din cauza băiatului tău. Amândoi eram îngrijorați.

Lucy i-a pus cu blândețe mâna pe braț.

Bărbatul avea mânecile suflecate, iar mâna ei i-a atins pielea și amândoi s-au uitat la mână și la braț ca și când n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva. Ar fi vrut să și-o retragă, dar n-a făcut-o. Cel puțin *mâna* nu s-a retras. Lucy avea senzația că semnalele de rutină transmise extremităților ei nu erau recepționate.

A ridicat capul și l-a văzut pe Pete stând în picioare în cadrul ușii, uitându-se la ei cu ochi mari.

Și-a retras repede mâna.

Capitolul zece: Pete

Când a ajuns la bucătărie, doctorița Lucy și tatăl lui Justin erau deja acolo. Stăteau la masă aplecați unul spre celălalt, cu capetele apropiate, așa cum fac oamenii care se cunosc de mult. Nu toți oamenii, totuși. Tatăl lui n-ar face niciodată așa cu prietenii lui, de exemplu.

Doctorița își ținea mâna pe brațul lui, atingându-l.

Pete era puțin derutat: crezuse că doctorița Lucy și domnul Bell abia se cunoșteau.

Atunci ea și-a ridicat ochii și l-a văzut stând în ușă. Și-a retras mâna foarte brusc, ca și când Pete ar fi surprins-o în timp ce făcea ceva jenant. Sau de-a dreptul greșit. Dar atingerea aia fusese un gest prietenos, blând. Poate că nu voia s-o vadă altcineva purtându-se așa de frumos. De câte ori o observase fiind drăguță, doctorița se purtase ca și când n-ar fi vrut să fie surprinsă așa.

Femeia și-a ferit privirea de Pete, s-a ridicat de la masă și a început să se agite prin bucătărie, scoțând farfurii din dulap și pâine din cutie, apoi laptele și ouăle din frigider.

Pete era mort de foame, așa că s-a bucurat să vadă că se pregătește micul dejun.

— O să fac pâine prăjită cu ouă pentru toată lumea, a spus ea, pe un ton ciudat de rapid și ridicat. Ți-e foame?

— Mor de foame, doamnă. Mulțumesc. Ce face Justin?

— Pare în regulă, dar s-ar putea să aibă un pic de hemoragie internă, așa că el și tatăl lui o să mai stea puțin aici, până când ne asigurăm că nu e nicio problemă.

— Unde e?

— Sus, a răspuns ea. Se spală pe dinți cu ce poate. Calvin? Cafea?

— Ar prinde foarte bine, mulțumesc.

— O să-ți dau ceva de făcut în dimineața asta, Pete, a zis ea. Nu e un lucru prea plăcut. Dar știu că tu consideri că lupul ăla e mai mult sau mai puțin al tău, așa că mă aștept să fii de acord.

— A, da, doamnă. Fac orice pentru el. Nu știu dacă e al meu,

dar e mai mult al meu decât al oricui altcuiva. Ce trebuie să fac?

— Dacă te duci înapoi în cabinet și te uiți în cușca lui, o să vezi că sub el e o plasă de sârmă. Dedesubtul ei, e un spațiu în care… se adună ce pică de la el. Și acolo e o tavă. Tava se scoate și are pe fund niște ziare vechi. Aș vrea să scoți tava și să cureți după el, după care să pui un rând curat de ziare. Iar hârtia murdară s-o duci la gunoi, afară.

— Mă ocup. Nu mă deranjează.

— Bine. Și curăță-i bolul de apă și dă-i niște apă curată.

— Da, doamnă.

— Și…

Lucy a făcut o pauză și s-a aplecat să scoată ceva dintr-un dulap de sub tejghea.

— Dă-i conserva asta cu mâncare pentru câini. O să-i placă. Găsești un desfăcător în sertarul de sub chiuvetă.

— Da, doamnă.

Pete a găsit desfăcătorul, a luat conserva și a ieșit din bucătărie. Dar n-a ajuns prea departe. S-a oprit la câțiva pași de living, când și-a auzit pomenit numele. Fusese rostit încet, ca într-o conversație, nu ca și când l-ar fi strigat cineva înapoi.

— Pete pare un băiat bun, a zis domnul Bell.

— E de-a dreptul… extraordinar, a răspuns doctorița Lucy.

Pete a mai făcut doi pași spre bucătărie. Bufnița aia se holba la el. Ca și porcul, ceea ce era mai neobișnuit. Băiatul a dus un deget la gură, ca și când animalele i-ar fi putut înțelege gestul. Ca și când ar fi fost gata să-l dea de gol, iar gestul le putea face să se răzgândească.

— Dar îmi fac griji pentru el, a continuat ea. Cred că nu vine dintr-un mediu bun. Și a reușit cumva să se convingă că tot ce se întâmplă rău pe lumea asta e din vina lui. Își asumă prea multe.

— Mai bine decât să-și asume prea puține, a comentat domnul Bell.

— Da, probabil că așa e.

— Cred că de-asta îmi place.

— Și mie îmi place, a răspuns doctorița. Ceea ce mă cam surprinde.

După aceea, tăcere. Pete a așteptat, simțind o căldură plăcută

în stomac, dar nimeni n-a mai spus nimic.

Când s-a convins că asta era tot, s-a târâit până în cabinet ca să se ocupe de Prince.

Chiar când a luat-o din loc, l-a auzit pe domnul Bell:

— Și îmi spune „domnule”. Ceea ce mi se întâmplă rar.

* * *

Pete se întorcea în cabinet după ce dusese la gunoi ziarele vechi din tavă. Când a intrat, a dat cu ochii de Justin. Băiatul stătea în picioare, în capătul celălalt al camerei, în dreptul ușii care dădea spre bucătărie. Era îmbrăcat cu aceleași haine ca ieri, dar sângele dispăruse aproape de tot. Doar că hainele păreau încă ude. Avea jumătate de cap bandajat, treabă cu care Pete era destul de obișnuit. Însă de sub bandaje îi ieșea o vânătaie umflată și se întindea de-a lungul tâmplei.

Justin a zâmbit; era un zâmbet slab, abia schițat și nesigur.

— Bună, a zis el.

— Bună, a răspuns Pete.

Apoi tăcere. Doar stânjeneală.

— Cum te simți? a întrebat Pete când n-a mai suportat liniștea.

— Mai bine.

— Cred că te doare ca naiba, totuși.

— Doctorița mi-a dat o pastilă. M-a ajutat.

Încă o tăcere ucigătoare, mult mai lungă și mai profundă, mult mai încăpățânată decât cea dinainte.

— Ești groaznic de tăcut, a zis Justin.

Propoziția asta scurtă părea încărcată de îngrijorare. De parcă Justin se pregătea să afle „de ce”-ul tăcerii lui Pete. De parcă ar fi putut să-l doară răspunsul.

— M-am gândit c-o să fii supărat pe mine, a zis Pete.

În timp ce vorbea, Pete și-a pus picioarele în mișcare și s-a întors la cușca lui Prince. A observat cu satisfacție că animalul terminase de mâncat toată conserva și acum lingea bolul. Băiatul s-a gândit s-o strige pe doctoriță și s-o întrebe unde ținea ziarele curate, dar pe urmă le-a văzut așezate unele peste altele

deasupra părții din spate a cuștii, lipite de perete.

— De ce-aș fi supărat pe tine? a întrebat Justin.

Îngrijorarea din vocea lui dispăruse; părea a fi înlocuită de ceva la fel de regretabil. Poate un fel de tristețe.

— Mă gândeam că e cam evident.

— Păi nu e.

Justin s-a apropiat de Pete și s-a așezat pe vine, anevoie, sprijinindu-se cu palmele de linoleum pentru echilibru. L-a urmărit pe Pete așezând ziare pe fundul tăvii gigantice și împingând toată treaba înapoi la locul ei.

— Salut, băiete, i-a zis Justin câinelui-lup, care l-a privit cu calm.

— Îl cheamă Prince.

— Salut, Prince.

O pauză.

— Nu răspunde mult mai bine la asta decât la „băiete".

— N-am zis că *știe* cum îl cheamă. Ci doar cum îl cheamă.

— De ce-aș fi supărat pe tine?

Pete nu-și dăduse seama până atunci că ducea o luptă cu lacrimile. Cum și-a dat seama, a și pierdut-o.

— Pentru că te-am băgat în necazul ăsta, a zis el, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei, ca și când așa le-ar fi putut ascunde.

Ca și când Justin n-ar fi fost chiar acolo, pe vine, n-ar fi văzut și n-ar fi aflat niciodată.

— Dar n-a fost vina ta.

— Ba a cam fost.

— De ce crezi așa ceva? Adică știu că erau supărați că mergeam cu tine pe stradă, ca prietenii. Dar doar nu le-ai zis tu ce să gândească.

— Dar știam că o să fie o problemă.

Pete s-a așezat în genunchi pentru că încă îl mai durea să stea în fund. Justin și-a încrucișat picioarele pe podea. Și-au apropiat capetele, ca doctorița Lucy și domnul Bell. Dar un pic altfel, totuși. Era aceeași legătură, senzația aia că se creează o încredere mai mare. Dar era mai ușor pentru Pete și Justin. Era ceva mai obișnuit. Mai puțin șocant decât i se păruse lui Pete scena din bucătărie.

Justin a rămas tăcut. Îl aștepta pe Pete să vorbească.

— Alaltăieri-noapte, tata m-a bătut pentru că i-a zis cineva că m-a văzut mergând cu tine.

— Deci, când mi-ai zis că te-a bătut pentru că ai venit foarte târziu acasă, nu era adevărat.

— Ba da! Era. N-am mințit. Nu te-am mințit niciodată. M-a bătut pentru că am întârziat. Și pe urmă m-a mai bătut o dată pentru că eram cu tine în loc să fiu cu băiatul cu care i-am zis c-o să fiu. Și mi-a zis să nu mai stau cu tine. Și nu ți-am zis ultima parte pentru că... adică, sper că știi de ce. Ce lucru groaznic de zis cuiva! Așa că am sărit peste partea asta. Dar jur că nu m-am gândit în vecii vecilor că o să te bage *pe tine* în belea. Am crezut că o să mă aleg *eu* cu încă o bătaie. Nu m-am gândit deloc că ar putea să se răzbune cineva pe *tine.*

Au rămas în tăcere o clipă. Pete s-a pregătit să fie acuzat. Să i se retragă prietenia și afecțiunea. Cu alte cuvinte, s-a pregătit pentru ce putea oferi viața mai rău. Mai avea un singur prieten. Și se simțea împins spre prăpastia cu niciunul.

— M-ai lăsat să ies din casă și să merg cu tine, deși tocmai o încasaseși de două ori cu o seară înainte și credeai c-o s-o mai încasezi o dată, dar tot ai făcut-o?

— Păi... da... a zis Pete, ca și când ar fi avut mai multe de spus.

Dar nu avea.

— De ce?

— Pentru că ești prietenul meu.

— Oh. Uau. Deci chiar suntem prieteni, nu?

— *Eu* așa credeam.

Dar în liniștea care a urmat, Pete a fost absorbit de un gând groaznic. Iar tăcerea lui Justin părea să ducă în aceeași direcție. Desigur, nu poți să știi niciodată ce gândește altcineva. Pete înțelegea destul de bine. Dar norul de deasupra capului lui era așa de vizibil și de inevitabil, încât nu-și imagina că mintea lui Justin putea fi în alt loc.

Ce însemna să fie prieteni într-o lume în care și numai faptul că mergeau împreună pe stradă putea face ca unul dintre ei să fie bătut cu brutalitate? În ce moduri se putea exprima prietenia

asta? În ce feluri putea exista? Deși în capul lui Pete era un gând fără cuvinte. Mai degrabă un ghem de spaime.

— Asta nu înseamnă că e vina ta, a zis Justin după o vreme.

— Mie așa mi se pare.

Dar Pete a tras aer adânc în piept și s-a simțit mai puțin vinovat, acum că știa că Justin nu-l acuză.

Doctorița Lucy l-a strigat din bucătărie.

— Pete?

— Da, doamnă?

Pete a strigat chiar lângă urechea lui Justin, iar băiatul a tresărit.

— Scuze, a zis Pete încet.

— Vrei să hrănești tu caii și câinii înainte de micul dejun?

— Da, doamnă.

Justin a făcut ochii mari.

— Sunt *cai* aici? l-a întrebat el pe Pete.

— Nu i-ai văzut?

— Nu. Când să-i fi văzut?

— Mă gândeam că poate i-ai văzut de la geam.

— Am stat culcat aproape tot timpul.

— Ah. Bine. Păi sunt unșpe. Și sunt *cai de curse.*

— Vin cu tine. Vreau să văd caii de curse.

— Sigur te simți suficient de bine?

— Așa cred. Pot să încerc, oricum. Vreau să văd caii de curse.

* * *

S-au sprijinit amândoi de gardul care împrejmuia pășunea și au rămas așa, cot la cot. Numai că Justin a trebuit să se ridice atât de tare pe vârfuri ca să-și sprijine coatele de scândură, încât era aproape amuzant. Asta dacă putea fi ceva amuzant atunci.

— Doctorița Lucy zice că-mi dă voie să-i călăresc, a zis Pete. Știi tu. Mai târziu. Când o să pot să stau jos din nou.

— Crezi că o să mă lase și pe mine să călăresc unul?

— Nu știu. Poate. Când o să te simți mai bine. E o problemă, totuși. Ea zice că nu poate să garanteze că n-o să mă arunce jos imediat. Ai călări un cal care s-ar putea să te arunce din șa?

— Nu sunt sigur, a zis Justin. Trebuie să mă gândesc.

În timp ce se gândea, Pete se holba la bandajul care îi acoperea prietenului său jumătate de cap. Era uriaș. Justin părea pierdut în imensitatea rănii și a tratamentului.

— Cum te-ai ales cu tăietura aia mare la cap? a întrebat Pete, aproape fără să gândească. Doar dacă vrei să vorbești despre asta, a adăugat el repede.

— O sticlă, a răspuns Justin, mimând că sparge o sticlă într-un cap invizibil.

— Au, a zis Pete. Îmi pare rău că am întrebat.

— Iar acum, tata și cu mine o să mai stăm o vreme aici pentru că am puțin sânge în pipi, de când am fost lovit în stomac. O să fii și tu aici?

— Da. O să mai stau o vreme.

— Mă bucur. Speram să fii și tu aici.

După aceea, în timp ce Pete se scălda în senzația plăcută de a fi dorit de cineva – de toată lumea, acum că îi auzise pe doctorița Lucy și pe domnul Bell vorbind frumos despre el când nu știau că sunt ascultați –, Justin a adăugat:

— Tatăl tău n-o să fie furios?

— Oh, ba al dracului de furios, a zis el, încercând să nu se gândească mai departe de atât.

— N-o să vină să te ia de aici și să facă ceva groaznic?

— Nu știe unde sunt. Știe c-o să lipsesc, dar nu știe unde sunt.

— Ah, a zis Justin.

Nu i-a mai zis *Dar o să trebuiască să te întorci la un moment dat.* Nu era nevoie.

— Bine, păi ar trebui să mă apuc să le dau de mâncare cailor ăstora.

Dar chiar atunci a auzit-o pe doctorița Lucy strigându-l din nou.

— Pete! Justin! Haideți înăuntru la masă.

Pete s-a întors și a văzut-o stând în dreptul ușii de la intrare; arăta… Pete nu prea știa cum să-i descrie expresia. Arăta într-un fel în care n-o mai văzuse înainte. Mai relaxată, cumva. Aproape… fericită.

— Încă n-am hrănit caii și câinii, a strigat el. Îmi pare rău. M-am mișcat încet. Am început să vorbesc cu Justin și n-am făcut ce mi-ați cerut. Adică nu suficient de repede.

— Haide să-ți mănânci friganelele cât sunt calde. Poți să le dai de mâncare după micul dejun.

— Bine.

Femeia a rămas în cadrul ușii și a întins câte o mână către fiecare dintre băieți, atingându-i pe umeri și ghidându-i înăuntru. Lui Pete i s-a părut neobișnuit, pentru că, de obicei, ea părea să se împotrivească în tăcere – uneori chiar vocal – oricui intra în spațiul ei intim.

Pete ar fi vrut să zică: „Dar chiar că sunteți binedispusă azi”. Dar s-a gândit că poate e mai bine să păstreze asta pentru el. Ceea ce era valabil pentru multe lucruri, după cum descoperise.

— Scuzați-mă că m-am mișcat încet.

— Pete, nu trebuie să ceri scuze pentru orice.

— Nu?

— Nu. Nu trebuie.

— Ah. Păi. Bine. Mersi. Dar ăsta o să fie un obicei greu de schimbat.

* * *

— Gem sau sirop de zahăr? a întrebat doctorița Lucy fără o țintă anume.

— Gem, vă rog, a zis Pete.

— Gem și pentru mine, vă rog, a zis Justin.

— Eu sunt cu siropul, a răspuns și domnul Bell. Dacă nu te deranjează să le scoți pe ambele.

Doctorița a așezat o sticlă de sirop pe masă, lângă mâna dreaptă a domnului Bell. Apoi borcanul de gem în fața lui Justin – ceea ce pe Pete l-a dezamăgit un pic, dar i s-a părut și rezonabil, pentru că Justin era rănit, iar ea nu putea să le dea borcanul amândurora în același timp.

— Ce fel de gem e? l-a întrebat Pete pe Justin, aplecându-se să-l miroasă.

— Nu știu. Îl gust și-ți spun.

— Scrie acolo pe borcan, a zis Pete, pentru că nu putea citi eticheta din unghiul ăla.

— N-am ochelarii la mine.

— Ah, așa e.

Amândoi băieții s-au uitat deodată la domnul Bell, chiar când bărbatului îi pica fața.

— Ochelarii tăi, a zis bărbatul. Bineînțeles. Am fost atât de îngrijorat de restul, încât nici n-am observat. Ai idee unde sunt?

— Am putea să căutăm în curtea laterală, a propus Justin.

— Acolo s-a întâmplat? În curtea noastră?

Justin a încuviințat din cap și i-a dat gemul lui Pete, după care a mușcat din pâine și a oftat de plăcere.

— E tare bun, doamnă, a zis el. Mulțumesc că ne-ați pregătit toate astea.

— Stai așa, a zis Pete înainte ca ea să poată răspunde. Ai fost bătut în curtea laterală a casei tale?

Justin a dat din nou din cap, nedorind să vorbească cu gura plină.

— Atunci cum de ai ajuns la nici trei kilometri de *aici*?

— Nu știam că am făcut așa ceva, a zis el, înghițind repede. Acolo m-ai găsit?

— Îhî. Erai sub un copac într-un loc viran cam la trei kilometri de aici. Ai mers pe jos tot drumu' ăla? Așa rănit?

Justin a pus furculița jos. Ca și când tacâmul l-ar fi împiedicat să gândească limpede.

— Bănuiesc că da, a zis el. Dar nu-mi aduc aminte. Mi-aduc aminte doar că n-aveam bani să-l sun pe tata. Și, oricum, nu știam unde să găsesc un telefon. Și-mi aduc aminte că mi-am zis că există o doctoriță unde ești tu. Dar pe urmă m-am gândit că n-ar trebui să vin acolo pentru că nici n-ar fi trebuit să știu de ea. Asta e tot ce-mi aduc aminte.

— Știu unde sunt ochelarii, a vorbit Pete cu toată lumea de la masă. Dar sunt distruși. Dacă n-ar fi fost făcuți bucățele, i-aș fi pus în buzunar și i-aș fi adus. Dar nu mai sunt buni de nimic.

Domnul Bell a dat din cap absent. Doctorița Lucy și-a adus farfuria și s-a așezat.

— Stai așa, a început Pete, adresându-i-se lui Justin. Ai mers

tot drumul ăla pe strada noastră și pe urmă pe autostradă, așa plin de sânge, și n-a oprit nimeni mașina să te ajute?

Justin se reapucase să mănânce, ceea ce lui Pete i se părea extraordinar, pentru că discuția alunga pofta de mâncare.

— La naiba, erau mașini care treceau pe lângă casa noastră în timp ce eram în curte și ei mă loveau cu picioarele în stomac și nimeni nu s-a oprit, n-a făcut ceva sau n-a zis un cuvânt.

A urmat o tăcere lungă, răsunătoare. Pete nu și-a întins gem pe pâine și nici nu s-a apucat să mănânce. Ceea ce spunea multe despre subiectul discuției, pentru că lui Pete îi era foame. Doctorița făcuse niște sendvișuri în seara de dinainte, dar el nu se săturase.

— Haideți să vorbim despre lucruri mai drăguțe la masă, a zis doctorița Lucy.

— Total de acord, a adăugat domnul Bell.

Dar n-au mai vorbit despre nimic. Până în clipa în care domnul Bell l-a făcut pe Pete să tresară cu un comentariu venit din senin.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem în Philadelphia, a zis el, aparent nimănui în particular.

Și nimeni nu i-a răspuns.

— Hei, Pete, a început doctorița Lucy după o tăcere lungă. Văd că stai jos.

— Da, doamnă.

— Te simți mai bine?

— Nu, doamnă, a zis Pete.

Capitolul unsprezece: Doctorița Lucy

— Vorbeai serios despre întoarcerea la Philadelphia? l-a întrebat ea.

Erau în mașina ei, pe drum spre casa lui Calvin, ca să ia o periuță de dinți și un schimb de haine pentru el și băiat. Geamurile camionetei fuseseră coborâte ca să intre aer, iar vântul îi flutura părul. Poate din cauza asta, lumea i se părea diferită.

Doctorița Lucy simțise în piept toată dimineața o senzație ciudată, dar plăcută. Un soi de voioșie. O făcea să respire mai greu, dar n-ar fi dat-o pentru nimic în lume. Simplul fapt că era în viață o umplea de entuziasm. Era un sentiment care lipsise prea mult timp din viața ei.

— Nu știu sigur deocamdată, a zis el.

— Chiar e mult mai bine acolo?

— E departe de a fi perfect. Dar nu s-a întâmplat niciodată ceva de genul ăsta.

— Justin ar putea avea un prieten alb în Philadelphia fără să-i pese cuiva?

— E o întrebare bună, a zis el. Nu sunt sigur. N-am avut niciodată ocazia să testăm. Uite, aici e casa. Chiar aici.

Doctorița a oprit mașina lângă bordură în fața uneia dintre numeroasele case din cărămidă mititele și bine îngrijite.

O femeie în capot și cu bigudiuri în cap își plimba pudelul alb. S-a încruntat în direcția lor când a ieșit Calvin din mașină și l-a urmărit cu privirea până a dispărut în casă. Apoi s-a uitat din nou către doctorița Lucy, care rămăsese la volan.

Când a ajuns aproape de geamul din dreapta șoferului, s-a oprit și s-a holbat direct la Lucy, dezaprobator.

— Du-te de-aici, i-a spus doctorița pe un ton care nu prea lăsa loc de interpretare.

Femeia a ridicat din sprâncene într-un gest exagerat și a pornit grăbită în josul străzii, trăgând după ea cățelușul care nu era de acord.

* * *

După o vreme, Calvin a ieșit din casă ducând în brațe o sacoșă de hârtie. A pornit pe alee spre mașina ei, însă apoi s-a oprit și s-a întors.

A ocolit căsuța până în curtea laterală.

A rămas acolo în picioare, preț de câteva clipe, uitându-se lung la pământul uscat.

Apoi a pornit din nou, de data asta către mașina parcată.

— Mai așteaptă-mă un minut, te rog, a zis el prin geamul coborât, așezând sacoșa pe locul pasagerului. Trebuie să iau ceva cu care să curăț acolo.

Bărbatul a dispărut din nou în casă.

Doctorița a coborât din mașină și s-a apropiat de curtea laterală.

Pe jos zăcea o sticlă grea, zdrobită. Lucy i-a atins gâtul încă întreg, l-a ridicat și l-a răsucit între degete. Era din sticlă groasă, cu muchii pătrățoase, rotunjite la colțuri. I-a dat drumul înapoi pe jos și, cu vârful pantofului, a întors bucata pe care era lipită cea mai mare parte din etichetă. Scria: „Jim Beam Kentucky Straight Bourbon Whiskey".

Deci trebuie doar să aflăm cine bea bourbon, și-a spus ea. *Deși, pe aici, asta nu restrânge mult cercul.*

Noroiul uscat din jurul sticlei sparte era punctat cu bălți miniaturale de sânge uscat.

Calvin s-a întors cu o mătură și un făraș, făcând-o să tresară. Se adâncise în gânduri.

— Cred că și eu aș vrea să lovesc pe cineva, a spus ea în timp ce el strângea cioburile.

— Dacă eu pot să rezist tentației, poți și tu, a răspuns el.

* * *

— Nu trebuie să-mi răspunzi dacă nu vrei, a spus ea în drum spre casă, dar ți-a fost greu să-l crești pe Justin de unul singur?

În primul moment, bărbatul s-a rezumat să-i studieze profilul, parcă analizând-o. Lucy îl vedea cu coada ochiului.

După o vreme, i-a răspuns:

— Deci știi de soția mea.

— Nu e treaba mea, dacă nu vrei să vorbești despre asta.

— Totul e greu fără Rebecca.

A urmat o tăcere lungă și după aceea ea a spus:

— Povestește-mi despre ea.

Și și-a dorit imediat să n-o fi făcut. Își căuta cuvintele ca să-și retragă cererea, când bărbatul a început să vorbească:

— Hai să facem un târg, a zis el. Eu îți povestesc despre ea dacă îmi povestești și tu despre fostul tău soț.

— Mi se pare echitabil.

— Poți să începi tu, a zis el.

— Oh, eu. Bine. Păi. Îl chema Darren. Era un bărbat frumos. Poate prea frumos. Frumusețea asta poate să-ți stea în cale. Poate să devină chestia aia la care te tot uiți și care te face să treci cu vederea alte defecte. Și era deștept. Făcuse colegiul și era deștept. De fapt, ne-am cunoscut chiar la universitate.

Lucy nu i-a spus ce universitate, pentru că era o instituție prestigioasă și nu-și dorea să pară că se laudă.

— El era interesat de Drept, iar eu m-am dus la Medicină. La început, n-a părut să-l deranjeze. Acum mă întreb dacă a presupus că n-o să reușesc. Sau dacă a crezut pur și simplu că-mi fac de lucru până când o să devin mamă, ceea ce o să mă împlinească în cu totul alt fel. Un fel mai permanent. Pentru că, atunci când am absolvit și mi-am început stagiul de practică, au început și problemele între noi.

— Nu-i plăcea ideea că e depășit.

— La concluzia asta am ajuns și eu după aia, da.

— Atunci nu te merita.

Ultima replică a rămas plutind între ei, în tăcerea stângace care s-a lăsat. Doctorița Lucy era în mod ciudat foarte conștientă de mâinile ei încordate pe volan. Și de senzația aia că e neobișnuit de vie.

Calvin a întrerupt tăcerea, făcând-o să tresară.

— Rebecca era o forță a naturii, a început el. Ceea ce era oarecum amuzant, pentru că era foarte mică. Jur că n-avea mai mult de patrușcinci de kile. Dar *nu* voiai să te pui cu ea. Nu

sugerez că era o femeie rea. Nici pe departe. Dar avea un simț al dreptății foarte ascuțit. Și când i se părea că e ceva nedrept, vedea roșu în fața ochilor. Aproape că vedeam fumul ieșind din urechiușele ei delicate.

A tăcut o vreme, pierdut în amintiri.

— Și n-ar fi omorât nici măcar o muscă. Nici măcar un păianjen. Îl prindea într-un pahar, îl ducea afară și-i dădea drumul în trandafiri, ca să poată să se hrănească cu afide. Zicea că totul pe lumea asta are un scop.

Încă o tăcere lungă. Cam preț de un kilometru.

— Ți-e tare dor de ea, a spus doctorița Lucy.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Îmi e.

— De când nu mai e?

— A murit la naștere. De mai mult de unsprezece ani. Dar încă îmi e dor de ea. M-am obișnuit să trăiesc fără ea, însă dorul nu dispare niciodată. Zici că poți să treci peste pierderea cuiva. Până la urmă. Pentru că se pare că depășim orice, dacă trece suficient timp. Și cred că, din multe puncte de vedere am depășit momentul traumatic al morții ei. Dar ce nu-ți dai seama până când nu trebuie să treci prin așa ceva este că absența persoanei e problema. Absența permanentă. Și atunci când îți e dor de o persoană, o vreme mai îndelungată fără ea nu rezolvă problema. Cu cât trece mai mult timp fără s-o vezi, cu atât ți-e mai dor.

Calvin a tăcut o vreme. Doctorița Lucy n-a mai adăugat nimic, pentru că nu știa ce-ar putea adăuga.

— Și ea era educată, a reluat el. Am făcut amândoi colegiul. Eram amândoi primii și singurii din familiile noastre care au absolvit colegiul. Și acum iată-mă la linia de asamblare, cu toți bărbații ăia care n-au terminat nici liceul.

Încă o tăcere.

— Ție ți-e dor de soțul tău? a întrebat-o, în timp ce ea parca mașina pe alee.

— Nu. Credeam că o să-mi fie. Dar nu mi-e.

— Nu prea știu care dintre noi e mai norocos, în cazul ăsta.

— Nu, a răspuns ea. Nici eu nu prea știu.

N-a întrebat-o dacă îi era dor de fiul ei, iar ea îi era recunoscătoare.

— Poate că ar fi trebuit să las sticla aia în pace, a zis el. Crezi c-ar ajuta la ceva să reclam la poliție?

— Sincer? Dincolo de faptul c-ar putea înrăutăți situația, eu te-aș sfătui să nu reclami. Cred că poliția de prin locurile astea e mai dedicată protejării și servirii băutorilor de bourbon.

— Adevărat. A fost o întrebare naivă, nu? Ai zice că eu, nu tu, ar trebui să știu răspunsul la întrebarea asta.

* * *

Era după-amiaza târziu, iar ei stăteau în curte, fiecare pe șezlongul său, adăpostiți de soare pe veranda din spate, bând ceai cu gheață și privindu-i pe băieți. Era un mod neobișnuit de a-și petrece timpul, pentru că băieții nu făceau absolut nimic. Stăteau tolăniți pe burtă în iarba care înconjura îngrăditura cailor, cu capetele apropiate, ca și când ar fi stat de vorbă.

— Despre ce crezi că vorbesc? l-a întrebat ea pe Calvin după o vreme.

Mâna lui stângă atârna peste brațul șezlongului, relaxându-se în aer, iar mâna ei dreaptă atârna la doar câțiva centimetri distanță. În fracțiunea de secundă dinainte ca bărbatul să răspundă, doctorița a fost cât pe-aci să-și strecoare mâna într-a lui și să i-o strângă. Iar cel mai ciudat lucru era faptul că i se păruse foarte natural. După ce și-a venit în fire și s-a abținut, a fost surprinsă de faptul că nu i se păruse un gest surprinzător. Nu existase niciun gând în spatele lui. Ar fi fost foarte ușor.

— Mă aștept să vorbească despre cai, a răspuns el.

A trebuit să se concentreze o clipă ca să-și amintească despre ce discutau.

— Posibil, a comentat ea, cu voce calmă.

Cel puțin așa i se păruse. În sinea ei, era foarte agitată în legătură cu ce s-ar fi putut întâmpla și cu cât de nevinovată i se păruse ideea. Cum era posibil ca un gest atât de grav să se deghizeze într-unul inofensiv, mărunt, cotidian?

— Dacă aș fi de vârsta lor, a reluat el, aș pune la cale o

strategie să mă urc pe unul dintre ei. Aș încerca să-mi dau seama care e cel mai docil și în ce parte s-o iau întâi, cu cele mai bune șanse de supraviețuire. Călărește cineva vreodată caii ăștia?

— Sunt doi sau trei pe care îi călăream regulat. Dar n-am mai făcut-o demult.

Au rămas din nou tăcuți.

Doctorița Lucy a simțit că e pregătită să îndrepte discuția într-o direcție periculoasă. Cu siguranță, era o direcție mai puțin periculoasă decât cea pe care tocmai o evitase. Sau nu era? Se trezi că e mai puțin sigură decât de obicei în legătură cu ce să se aștepte din partea ei.

— S-ar putea să ți se pară neobișnuit ce urmează să zic, s-a auzit ea vorbind, pentru că ne cunoaștem de… Cât? Un pic mai mult de douăzeci și patru de ore? Dar deja simt că e totul familiar, într-un fel ciudat. Mă simt…

A tras de timp, știind că propoziția ei n-avea niciun final acceptabil. Ar fi vrut să spună că se simte deja un pic ca într-o familie. Că-și petrec timpul ca o familie. Dar nu putea să spună nimic de genul ăsta.

— Spune, a îndemnat-o el după o vreme.

— Nu sunt sigură, a spus ea. Nu sunt sigură că știu ce voiam să zic.

— Fericită?

S-a uitat spre el și a simțit că-și recapătă suflul, că plămânii i se umplu mai ușor cu aer.

— Da. Cred că așa ceva. Ți se pare o nebunie să zic așa ceva?

Dar, bineînțeles, o ajuta faptul că el fusese cel care rostise cuvântul.

— Nu sunt sigur de ce fericirea ar trebui să pară vreodată o nebunie.

— Deși nu știu de ce mi s-ar părea un sentiment familiar, a adăugat ea, dorind să umple întreaga lume cu cuvinte. Pentru că nu prea știu ce înseamnă să fii fericit. N-am fost în familia din care provin și nici în cea pe care mi-am întemeiat-o. Și iată-mă privind acum scena asta și având sentimentele astea și mi se pare că știu, undeva în adâncul sufletului, că o familie poate să

fie fericită. Nu zic că noi suntem o familie. Desigur. Doar că… Sper că nu ți se pare că sunt complet nebună.

Dar a continuat imediat să vorbească, nelăsându-i nicio posibilitate să-i răspundă.

— Dar acum mă uit la băieții ăștia doi și mă întreb cum poate să fie un tablou fericit? Amândoi au fost bătuți de curând. Unul, de părintele care trebuie să-l iubească și să-l protejeze, iar celălalt, de niște străini. Deci cu siguranță nu poate să fie fericire.

— Dar e fericire din interior, a spus el.

Doctorița a așteptat să vadă dacă el o să continue. O vreme, bărbatul a tăcut, iar ea a simțit nevoia să-și aprindă o țigară, însă a rezistat tentației.

— Am crescut într-o familie fericită, a zis el. Doar că erau tot felul de probleme. Dar erau în afara noastră. Uneori, tata nu-și găsea de lucru. Nu era garantat că avem ce pune pe masă. Trebuia să ne purtăm pantalonii până ajungeau deasupra gleznei și pantofii până când ne rămâneau mici.

Calvin a făcut o pauză, iar ea a simțit că dispoziția lui era împovărată de un sentiment mai profund. Ceva mai grav decât niște pantaloni care-i rămăseseră mici.

— Unchiul meu a fost ucis pentru că a fost acuzat că a furat ceva ce noi știam sigur că nu furase. Deci n-am dus lipsă de vremuri grele. Dar toate veneau din afară. Înăuntru, eram puternici. Cumva, cred că așa e mai bine. Oricum, din anumite puncte de vedere. Adică, în comparație cu o viață fără evenimente deosebite, fără mari tragedii, dar și fără să fii în mod special iubit sau fericit acasă. Pe termen lung, aproape că mi se pare mai trist.

— Știi ce, e amuzant, a zis ea. Tatăl meu obișnuia să spună că suntem o familie fericită. Repeta asta tot timpul. Și am presupus întotdeauna că e adevărat și că e ceva în neregulă cu mine că nu simt fericirea, dar acum, uitându-mă înapoi, mi se pare că o spunea doar de ochii lumii. Îmi dau seama acum că familiile fericite probabil că nu zic tot timpul cu voce tare cât de fericite sunt. Cred că își imaginează că se înțelege de la sine. Probabil că își dau seama că știu cu toții asta.

— Juca teatru, a zis el, apoi s-a lăsat o tăcere scurtă. Crezi că mai e nevoie să rămânem o noapte, Justin și cu mine? Sau ar trebui să mergem acasă și să dormim în paturile noastre?

— Rămâneți peste weekend, a zis ea. Un pic de îngrijire suplimentară nu strică.

Nici măcar n-a inventat o scuză ca să justifice sfatul ăsta. Iar el n-a mai pus întrebări și nici n-a obiectat în vreun fel.

Capitolul doisprezece: Pete

Când s-a făcut ora de culcare, Justin a coborât în living ca să-l cheme sus.

— Tata a zis să cobor să-ți spun că o să dormi sus, în patul de lângă mine, i-a zis el lui Pete.

— Da?

— Îhî. O să doarmă tata pe canapea.

— De ce?

— Din cauza doamnei.

— Ce-i cu ea?

— Păi. Știi tu. Pentru că ea doarme sus. Și e o doamnă.

— A, a zis Pete. Bine.

Dar nu era sigur că pricepuse.

* * *

Poate că nu era decât ora nouă seara sau poate că era miezul nopții. Pete dormise puțin, dar se trezise.

Stătea întins pe burtă – în lenjeria de corp, acoperit cu un cearșaf până la brâu – și simțea briza ușor răcoroasă care bătea dinspre fereastră, urmărind cum adierea ridică perdeaua transparentă și o înfoaie, apoi o lasă să cadă la loc.

Din timp în timp, când perdeaua se dădea la o parte, Pete vedea luna jos pe cer, deasupra pășunii cailor, și caii dormind înghesuiți unul în altul cu capetele rezemate de spinările celorlalți. Domnea o senzație de pace.

Pentru o clipă, Pete și-a dorit să fie cal. Poate un cal de curse bătrân, nedorit, care nu mai avea unde să se ducă și pe care l-ar lua doctorița Lucy. Așa ar fi putut să rămână aici pentru totdeauna. Așa s-ar bucura și el de pace.

— Pete, a șoptit Justin. Dormi?

— Nu, a răspuns el. Stăteam întins și mă gândeam.

— La ce te gândeai?

— Ah. Mi-e greu să-ți zic. Cred că mă gândeam aiurea. Și mă uitam la cai cum dorm. Aș vrea să pot să dorm în picioare. Asta

ar rezolva multe probleme în momentul ăsta. M-am săturat să dorm pe burtă.

Justin s-a ridicat în capul oaselor. Prudent. Pete tot nu putea face așa ceva fără să fie pedepsit cu durerea. Nici măcar prudent. Așa că stătea tolănit pe burtă. Îl făcea să se simtă de parcă, într-un fel, renunțase la ceva. Renunțase la tot.

— Dar aiurea la ce?

— Ah, a zis Pete. Păi trebuie să analizez.

Nu s-a apucat chiar să *analizeze.* Mai degrabă a făcut puțin loc în sinea lui ca să iasă la suprafață un gând sau o senzație.

Justin a așteptat răbdător, fără să vorbească.

— Cred că mă întrebam de ce nu poate să fie mereu așa.

— Așa cum? Vrei să zici mereu aici, acasă la doctoriță?

— Poate. Nu știu. Mai degrabă mereu bine, acolo unde suntem. Și să nu fie nevoie niciodată să merg acasă și să dau de belea.

Justin și-a dat așternuturile la o parte și s-a așezat în fund pe marginea patului, cu fața la Pete.

— Și mie mi-e frică să merg acasă, a zis el cu voce foarte tare.

Au așteptat amândoi să vadă dacă o treziseră pe doctoriță. Dar totul a rămas neclintit.

— De ce ți-e frică? a întrebat Pete. Casa ta e super.

— Era. Dar acum ei știu unde stau.

— Crezi c-o să se întoarcă?

— Nu știu. Dar poate o să mă gândesc tot timpul că s-ar putea să se întoarcă. Și-atunci o să mor de frică, însă s-ar putea să se întoarcă. Dacă află că am stat aici împreună?

— Cum ar putea să afle?

— Nu știu. Nu știu nici cum au aflat prima dată că ne plimbam împreună.

— Ah, asta e ușor, a zis Pete. Știu eu. Boomer Leggett.

— Ce-i un Boomer Leggett?

— Ți-l amintești pe tipul ăla care a tras pe dreapta furgoneta când mergeam pe stradă? El e Boomer Leggett. E prieten cu tata.

— Tipul de care ai zis că nu-ți place.

— Exact.

O tăcere lungă. Pete s-a apucat să urmărească iar perdeaua

înfoindu-se, pentru că i se părea că-l liniștește. Din când în când, perdeaua se dădea la o parte și dezvăluia luna, care avea fața aia de om pe care o face când e aproape plină. Iar lui Pete i se părea că luna observă cât e de fricos. Și-l judecă. Chiar dacă știa în sinea lui că n-avea cum să fie adevărat. Dar tot așa i se părea. Poate pentru că observa el însuși cât e de fricos.

— Auzi, a început el. Am tot vrut să te întreb ceva, dar pe urmă n-am mai întrebat. Poate pentru că nu vreau să știu. Dar, în fine, te întreb acum: Boomer a fost unul dintre tipii care ți-au făcut asta?

— Nu știu, a zis Justin. N-am apucat să-l văd bine.

— Nu i-ai văzut pe tipii care te-au lovit?

— A, nu. Pe *ei* i-am văzut. N-o să le uit niciodată fețele, cât o să trăiesc. Dar nu prea l-am văzut pe tipul din furgonetă. Când m-am prins eu că trebuia să mă uit, el o luase deja din loc.

— Aha.

— Cu cât îmi aduc aminte mai bine fețele lor, cu atât mi-e mai frică să merg acasă, a zis Justin.

Lui Pete i se părea că Justin vrea să ajungă undeva cu povestea lui, dar nu era sigur unde.

Pete n-a mai zis nimic. Se gândea la situația lui de-acasă. La pedeapsa pe care o amâna și la cât de imposibil de suportat devenea ea pe măsură ce o împingea mai departe.

— Vreau să zic, nu să merg acasă cu tata mâine, a reluat Justin. Asta e în regulă. Dar pe urmă o să se facă luni și el o să trebuiască să se ducă la fabrică și atunci o să-mi fie frică.

— Îhî. Cred că înțeleg ce vrei să zici. Cred că și mie mi-ar fi. Poate că doctorița Lucy o să te lase să stai aici cât e tatăl tău la muncă. Ca să nu te găsească nimeni.

— Crezi că m-ar lăsa?

Justin întrebase cu înflăcărare. Ca și când ideea banală a lui Pete ar fi fost o mină de aur.

— Nu știu. Poate.

— Vrei s-o întrebi tu pentru mine?

Ultimul lucru pe care îl voia Pete pe lumea asta era să-i mai ceară doctoriței și alte favoruri. Felul lui de a apela la latura ei sensibilă părea să fi împins deja relația dintre ei pe muchia

prăpastiei. Următoarea mișcare putea fi sfârșitul.

Toate celulele din corpul lui voiau să refuze. Să spună că-i pare rău, dar că nu poate să facă așa ceva. Putea să facă multe lucruri. Aproape orice, de fapt. Dar nu asta.

— Îhî, a zis el. Sigur.

După aceea s-au cufundat în tăcere.

Justin și-a strâns așternutul în jurul lui și s-a întins din nou, ca și când acum putea să adoarmă la loc.

— Mi-ar plăcea să pot să văd caii din patul meu, a zis el, după o vreme.

— Vrei să facem schimb?

— Nu, e în regulă. Poți să-i păstrezi tu. Auzi. Pete. Crezi că mi se pare doar mie? Sau doar nouă? Sau chestia asta chiar e înfricoșătoare?

— Vrei să zici, faptul că te urmăresc tipii ăia?

— Nu. Nu doar asta. Totul.

— Nu sunt sigur că pricep, a zis Pete. Ce tot?

— Nu cred că știu cum să zic.

— Păi încearcă. Mă interesează.

— Doar… Nu știu. Să fii om, cred. Mi se pare doar mie sau e înfricoșător?

— E o întrebare bună, a zis Pete. Trebuie să mă gândesc.

Dar, din nou, nu s-a gândit propriu-zis. Ci mai degrabă a lăsat loc pentru gânduri și senzații care voiau să iasă la suprafață.

Pete și-a spus că, dacă l-ar fi întrebat cineva cu doar câteva zile înainte, ar fi răspuns nu. Să fii om nu e în mod special înfricoșător. Dar acum îi era frică să se ducă acasă. Și era aceeași nenorocită de casă.

— Crezi că se poate să-ți fie frică și să nu știi? l-a întrebat el pe Justin.

— Nu sunt sigur. De obicei, știu.

— Mie mi-e frică foarte des.

— Poate că e doar din cauză că suntem copii. Poate că e bine să fii om mare, dar înfricoșător să fii copil.

Lui Pete i-a trecut prin minte felul în care doctorița Lucy se prefăcea într-un zid înalt ca să țină pe toată lumea la distanță, în

afară de animale.

I-a trecut prin minte expresia de pe fața domnului Bell atunci când l-a văzut prima dată. Groaza în stare pură din ochii lui pentru că băiatul lui fusese rănit, iar el nu știa încă în ce fel sau cât de rău, dar știa că urmează să afle. Și cum văzuse topindu-se groaza când se îmbrățișaseră.

— Nu, a zis el. Nu cred că e mai bine pentru oamenii mari. Cred că aveai dreptate la început. E pur și simplu greu să fii om.

— Și atunci de ce nu zice nimeni așa?

— Asta e o întrebare bună.

Justin punea o grămadă de întrebări bune, și-a spus Pete. Păcat că el nu era suficient de deștept să răspundă la niciuna.

Capitolul treisprezece: Doctorița Lucy

Era mult după miezul nopții, dar nu putea să doarmă. Și nu știa de ce. Deși erau părți din ea care bănuiau.

Făcuse un pic de indigestie, așa că s-a hotărât să rezolve problema, pentru că asta o ținea trează. Deși știa, într-un fel sau altul, că nu indigestia e miezul problemei.

Dar simțea că trebuie să facă ceva. S-o apuce într-o direcție. Așa că și-a pus capotul de vară și a coborât scările cu gândul să ia un antiacid.

A rămas în picioare în mijlocul bucătăriei întunecate; luna coborâse, iar ea nu voia să-l trezească pe Pete inundându-i canapeaua cu lumina lămpii.

Își contempla viața.

Era aceeași grămadă de proprietăți și obiecte la care se uita în fiecare zi. Doar că nu-ți contempli viața în fiecare zi. Nu faci un pas sau doi în afara ei și-ți spui: *Iată, asta e viața mea.* Te mulțumești să mergi prin ea așa cum își imagina că înoată peștele prin apă, fără să înregistreze că e apă. E doar ceea ce este.

Apoi s-a uitat pe fereastră la curtea din spate, la pășunea cailor, la țarcurile câinilor, la șopron și la copaci.

S-a uitat în jurul ei prin bucătărie, la ceainice și la alte nimicuri pe care le ținea acolo.

Și și-a spus: *Asta e viața mea. Asta e toată viața mea.*

Ciudățenia senzației consta în faptul că, în urmă cu doar câteva zile, toate astea păruseră suficiente. Numai animalele și casa goală în rest. Dar acum știa că atunci când avea să se întoarcă la starea aia de fapt, când ei vor fi plecat, n-avea să mai simtă niciodată că e suficient.

Adevărul ieșise la iveală. Păcăleala nu mai ținea.

— Nu vreau să te sperii, a spus o voce.

Nu era Pete. Era Calvin.

Dar înainte să-l recunoască, s-a speriat tare. A rămas o clipă fără aer, cu mâna pe inimă. Încercând parcă s-o repornească.

— Ah, a îngăimat ea. Calvin. M-ai speriat.

— Exact ce încercam să evit.

Bărbatul stătea pe canapea, cu o pătură subțire trasă până la brâu. Ochii ei se obișnuiseră suficient cu întunericul încât să-l deslușească.

Lucy și-a trecut repede mâinile prin păr, din reflex, încercând să se aranjeze. După aceea și-a dat seama că probabil era prea întuneric ca să-și bată capul.

A traversat livingul și s-a trântit pe canapea, lângă el.

— Ce faci aici? l-a întrebat ea. Unde e Pete?

— L-am rugat să doarmă într-unul din paturile de sus.

— De ce?

— Mi s-a părut mai firește așa. Nici nu sunt sigur că e cuvântul potrivit. *Firește.* Dar, în clipa asta, în propoziția asta, mi s-a părut că e cuvântul bun.

Au rămas acolo o vreme, în liniște deplină. Poate un minut.

— Nu mă așteptam deloc să reacționez așa la prezența voastră, a spus ea.

Și-a regretat imediat confesiunea, pentru că știa că va trebui să detalieze. Dar el nu i-a cerut direct s-o facă, ci s-a mulțumit să aștepte.

— Credeam că-mi place să trăiesc singură, a reluat ea în cele din urmă.

— Și acum descoperi că nu-ți place?

Poate că pur și simplu nu prea aveam termen de comparație.

— Nu-i nimic în neregulă să afli lucruri noi despre tine însăți, a spus el.

— Aș vrea să pot fi de acord. Dar mă simt ca o prefăcută.

— Ah, mă îndoiesc. Tu și ideea de prefăcătorie sunteți două treburi care nu merg deloc împreună în capul meu. Dar spune-mi ce vrei să zici cu asta.

La început, n-a spus. Se întreba dacă poate. Sau dacă e măcar cazul să spună. Trebuia să-și amintească permanent că nu-l cunoștea bine pe bărbatul ăsta. Că sentimentul ei de familiaritate în prezența lui nu era bazat pe realitate.

Când a deschis gura să vorbească, familiaritatea a câștigat lupta.

— Cred că am senzația că am construit o fațadă mare pentru

lume, cum că n-am nevoie de nimeni și de nimic. Că sunt mai fericită singură. Dar nu-mi place să fiu singură mai mult decât oricui altcuiva. Doar că am făcut o confuzie, pentru că singură era mai bine decât cu majoritatea oamenilor pe care i-am cunoscut.

— E o diferență între a fi confuz și a fi prefăcut.

— Da, a zis ea. Diferența e autoamăgirea.

A urmat încă o tăcere lungă, care s-a prelungit problematic de mult. Nu era o liniște confortabilă. De fapt, îi dădea o stare de nervozitate. Mai ales când li s-au întâlnit privirile. Ochii ei se obișnuiseră cu lumina slabă care venea din bucătărie. A presupus că și ochii lui la fel. Privirile li s-au ciocnit și au rămas țintuite așa o clipă, iar asta părea un fel de recunoaștere a unui lucru în jurul căruia se tot învârtiseră în vârful picioarelor multă vreme. Ceea ce era imposibil, pentru că nu se cunoșteau de multă vreme. Dar așa părea.

Liniștea s-a destrămat și Calvin a fost cel care a destrămat-o.

— Poate că mă înșel în legătură cu substratul de aici.

— Poate, a zis ea. Dar probabil că nu.

— În cazul ăsta, trebuie să spun că…

— Că nu simți același lucru.

— Nu, a răspuns el.

În clipa aia, în ecoul acelui cuvânt, Lucy l-a auzit spunând: „Nu, nu simt același lucru". Poate că el nu intenționase să spună asta, dar ea asta auzise. Toate porțile dinăuntrul ei s-au trântit și s-a trezit înconjurată de o carapace solidă. De ceva ce-i veghea refugiul. Ceva ce se prefăcea că o ferește de pericole. Prefăcătoria era cel mai bun lucru care se putea face în situația asta, așa cum era adesea cazul în viața ei, iar ea știa.

— Nu, nu asta e problema deloc, a continuat el. Problema noastră nu e că tu simți într-un fel și eu în altul. Problema ne vine din afara casei ăsteia.

Pentru o clipă, Lucy a încercat să digere înțelesul cuvintelor lui. Să-și corecteze percepția eronată. Dar porțile care se trântiseră refuzau să se mai deschidă. Așa că Lucy a rămas acolo, amorțită și consternată. Senzația îi amintea de un episod din săptămânile trecute, când băgase mâna accidental în dulia

unei lămpi aflate în priză în timp ce schimba becul. Sau mai degrabă de consecințele acelui moment. Readaptarea la normalitate.

— Văd că nu zici nimic, a adăugat el. Dar știu că înțelegi ce spun.

— De ce trebuie să se bage cineva în treaba noastră?

— Aș vrea și eu să știu, a spus el. Nu știu de ce oamenii simt că trebuie să-și bage nasul în treburile altora. Dar știu c-o fac. E un oraș de doar câteva mii de locuitori. Oamenii își țin socoteala unii altora. Știu când vin și când pleacă vecinii lor. Crezi că n-a observat nimeni că am mers cu mașina împreună?

— Nu. Nu cred așa ceva. Știu că au observat.

Șocul ei începuse să se topească. Se transforma într-o senzație de înfrângere totală. Înfrângere care o istovea, o secătuia.

Bărbatul s-a întins spre ea și și-a așezat mâna stângă pe mâna ei dreaptă. Avea palma caldă și surprinzător de lipsită de bătături. Și hotărâtă. Ca și când ar fi avut o singură ocazie și n-avea de gând să se lase intimidată.

— Când un băiat de unsprezece ani poate fi aproape omorât în bătaie pentru că mergea pe stradă cu prietenul nepotrivit, a spus el, ei bine… Pur și simplu nu văd ce șanse avem noi, Lucy. O să ajungă să moară cineva din cauza noastră.

Lucy n-a putut să nu observe că el spusese „noi". „O să ajungă să moară din cauza noastră". Nu „ar ajunge să moară". Își dorea să creadă că însemna ceva, că era un semn al intențiilor lui. Dar dorința ei nu se potrivea cu cuvintele lui.

— Poate că nu-mi pasă, a răspuns ea.

— Poate poți să spui că nu-ți pasă dacă ți se întâmplă ție ceva. Dar cum te-ai simți dacă mi s-ar întâmpla mie ceva? Și invers. Dacă eu zic să-i ia dracu' pe toți, nu-mi pasă, apoi tu ești cea care pățește ceva? Cum o să ne simțim atunci? Iar eu am un băiat. Un băiat vulnerabil. Îmi pare rău.

Calvin i-a strâns mâna cu blândețe, după care și-a retras-o. Locul cald de pe pielea ei a redevenit rece. Rapid și complet rece. Poate chiar mai rece decât înainte.

— Și mie îmi pare rău, a spus ea.

După aceea, s-a ridicat și a luat-o spre scări.

— Ce veniseși să iei? a întrebat-o el.

— Nici nu-mi aduc aminte.

Apoi a urcat scările și s-a băgat la loc în pat. Și n-a dormit.

* * *

De dimineață, Calvin i s-a alăturat la masa din bucătărie înainte să se trezească băieții. Lucy stătea cu coatele sprijinite de masă și cu fața îngropată în palme. Nu se pieptănase, nu se spălase pe dinți și nici nu se machiase, iar acum regreta.

Bărbatul i-a pus o mână pe umăr, dar numai pentru scurt timp.

— Pot să-mi torn o ceașcă de cafea? a întrebat el.

— Sigur, i-a răspuns ea.

O clipă mai târziu, s-a așezat lângă ea. Lucy a rămas cu capul în mâini, fără să-l privească. Fără să-l lase să-i vadă chipul răvășit după o noapte nedormită.

— Sper că nu te-am rănit cu ce-am spus aseară.

Vocea lui era profundă și calmă. Și atât de familiară. De parcă bărbatul ar mai fi băut cafea la masa ei din bucătărie de o sută de ori, nu de două ori.

— Nu, Calvin. N-a fost vina ta. Am fost ridicolă. Tot ce ai spus e absolut adevărat. Nu știu ce era în capul meu.

— Nu cred că intrăm în bucluc doar gândindu-ne. Cred că e mai degrabă o chestiune de sentimente.

— Nu-i de mirare c-o urăsc, a zis ea.

— Nu-i nimic în neregulă să ai sentimente.

— Într-o dimineață ca asta, mi-e greu să fiu de acord.

— Ascultă. Nu e deloc neobișnuit ce ni se întâmplă nouă. Peste tot în lume, oamenii se întâlnesc, ajung să se cunoască și descoperă că există o mică scânteie între ei.

— Atunci explică-mi și mie, te rog. De ce sunt toți entuziasmați și fericiți și optimiști în legătură cu viitorul, în timp ce eu stau aici, cu capul în mâini?

Lucy l-a auzit sorbind lung din cafea, dar tot nu s-a uitat la el.

— Nu sunt toți așa, a răspuns el. Unii au sentimente față de persoane care nu simt la fel. Alții sunt deja implicați într-o

relație cu altcineva. Sau pe punctul să fie separați de distanțe fizice. Unii sunt prea tineri, iar părinții nu sunt de acord cu relația.

— Probabil că ai dreptate. N-am eu monopolul problemelor.

Și-a luat mâinile de pe față. I-a fost greu s-o facă. Știa că arată ca o epavă. Dar dacă n-ai încredere că bărbatul care o să-ți vadă adevărata față n-o să fugă urlând, la ce bun să-l ai prin preajmă?

Calvin s-a uitat în ochii ei și a zâmbit. Era proaspăt bărbierit și părea să fi ieșit de curând de sub duș. Dar ochii păreau obosiți, ca și când ar fi îmbătrânit în weekend.

— Poate… a început ea, apoi a cumpănit dacă să continue sau nu. Poate doar pentru o zi… o duminică frumoasă, nevinovată… am putea să trăim o zi din viețile noastre prefăcându-ne că lumea de-afară nu există. Ce rău ar putea să iasă din asta?

Bărbatul s-a foit stânjenit în scaun și a mai luat o gură zdravănă din cafeaua fierbinte.

N-a răspuns imediat.

— Ceva îmi spune că ai deja în minte ce ar putea să iasă rău, a zis ea.

Încă o tăcere scurtă.

— Când eram mic, mama mi-a spus o poveste, a început el. Nu cred că e o poveste adevărată. Cred că e mai mult o fabulă. E despre un băiat care adoptă doi pui de pasăre orfani. Dar n-are o colivie sau o cutie în care să-i țină. Așa că-i ține într-o sticlă. O sticlă mare, rotundă, cu fundul lat și gât îngust. Le dă să mănânce bine și le pune mereu apă. Și puii cresc. După aceea vine o zi în care puii sunt prea mari ca să mai treacă prin gâtul sticlei, deși încap încă pe fund. Mai devreme sau mai târziu, o să crească mai mari decât sticla. Atunci, provocarea va fi să scoți păsările din sticlă fără să le rănești și fără să spargi sticla.

Tăcere cât timp ea a meditat asupra scenariului.

Și-a aprins o țigară, deși era îngrijorată că s-ar putea să-l deranjeze. Dar era pur și simplu prea abătută ca să facă față momentului fără țigară.

— Bănuiesc că nu poți, a spus ea. Ceva trebuie să cedeze.

— Chiar așa.

— Deci zici că nu trebuie să hrănești ceva în situația în care ar fi un dezastru ca acel ceva să crească.

— Exact.

A tras un fum lung și a expirat spre tavan. Apoi, la final, a suflat trei cercuri perfecte.

— Dar cât poate să crească ceva într-o zi? a întrebat ea.

Văzând o mișcare cu coada ochiului, Lucy s-a întors și a observat că Pete și Justin intraseră în bucătărie. Calvin s-a lăsat pe spătarul scaunului, îndepărtându-se de ea.

— Sunteți bine, doamnă? a întrebat Pete. Nu păreți prea veselă.

— N-am prea dormit, a răspuns ea.

— Nici noi. Și mi-e tare foame. Avem ceva pentru micul dejun?

— Cred că trebuie să dau o fugă până la magazin, a zis ea.

* * *

Pusese deja două cartoane cu ouă în cărut și încerca să se hotărască ce marcă de bacon să ia, când le-a observat prima oară. Sau cel puțin a observat prima dovadă.

A ridicat privirea și a văzut două tinere casnice; amândouă aveau părul aranjat și curat de parcă tocmai ieșiseră de la coafor, iar una dintre ele purta ochelari cu strasuri pe rame. Șușoteau cu capetele apropiate. Și se uitau direct la ea.

În clipa în care le-a întors privirea, femeile au încetat să se mai holbeze și au pornit grăbite în direcții opuse.

Lucy a ales baconul pe care apucase să pună mâna, fără să știe mare lucru despre marcă, apoi s-a îndreptat spre rafturile cu fructe în căutarea unor grepfruturi arătoase.

În timp ce se apropia, vânzătorul de la fructe a ridicat ochii spre ea și n-a mai slăbit-o din priviri.

O clipă mai târziu, bărbatul și-a luat cărutul cu fructe și l-a mutat de partea cealaltă a insulei cu cartofi și ceapă.

Partea asta s-o fi petrecut doar în mintea mea, și-a spus ea.

Dar după aceea, în timp ce alegea fructele, omul i-a tot aruncat priviri.

Lucy s-a trezit încercând să-și amintească dacă așa fusese mereu. Cu siguranță ea fusese întotdeauna un fel de enigmă în zonă, pentru că era o femeie care trăia singură, și încă foarte departe de ceilalți. Oamenii locului păreau convinși că pune ceva la cale.

Dar nu fusese atât de rău ca acum, altfel n-ar fi devenit așa de brusc conștientă de asta.

A împins căruțul până la casă și a așezat produsele în fața casierului, un tânăr care n-avea mai mult de douăzeci de ani. Băiatul i-a aruncat o privire scurtă în timp ce tasta prețul alimentelor. I-a zâmbit, dar zâmbetul lui nu părea deloc natural. Semăna cu ceva prefabricat.

— Ah, a zis el și s-a oprit din tastat. Trebuie să vă întreb ceva.

Lucy a simțit că i se încing urechile.

— Nu, a răspuns ea.

— Poftim?

— Nu, nu vreau să mă întrebi nimic. Viața mea nu e nici pe departe treaba voastră. Ai face bine să-ți intre în cap chiar acum.

Tăcere.

Casierul rămăsese cu gura căscată. Băiatul de la pungi a făcut ochii cât cepele.

O femeie își așezase căruțul la coadă, în spatele doctoriței Lucy. Și ea rămăsese cu gura căscată.

— Voiam doar să vă întreb dacă ați luat baconul ăsta din secțiunea specială unde scrie „Reduceri".

— Ah, a zis ea, uitându-se în altă parte. Da, am înțeles. Ăă, n-am observat, îmi pare rău.

— Nu-i nimic, o să vă aplicăm reducerea oricum, a zis el.

Lucy i-a întins o bancnotă de cinci dolari și n-a mai așteptat restul considerabil. S-a grăbit să iasă din magazin fără să se uite înapoi.

* * *

Când a ajuns acasă, l-a găsit pe Calvin în bucătărie, spălând vasele de la cina din seara precedentă. Bărbatul se uita fix pe fereastră în curtea din spate, iar în colțul gurii i se citea un

zâmbet vag.

Toată tensiunea și umilința scurtei ei incursiuni în lume s-au topit. Lucy a simțit pur și simplu cum dispar, ca apa care se scursese de pe ea când ieșise din Golful Mexicului și se îndreptase spre prosopul așezat pe nisip.

Și-a spus: *Ah, da. Desigur. Treburile alea nu există. Azi și doar azi, lumea de-afară nu există. Uitasem, pentru o clipă.*

Calvin a întors capul și s-a uitat în ochii ei, zâmbind. Privirile lor au rămas așa, înlănțuite. Era foarte ușurată să vadă că nici el nu putea să împiedice asemenea momente. Ar fi fost dureros de dezamăgită dacă el și-ar fi găsit forța să se poarte rațional și înțelept.

— Dă-mi cumpărăturile și pe urmă du-te în spate și relaxează-te, a spus el. Și fumează o țigară. Știi că vrei și n-ar trebui să-ți schimbi tabieturile din cauza mea.

— Dar trebuie să pregătesc micul dejun. Nu-l știi pe Pete așa bine ca mine. E un sac fără fund. Cred că și-a ros unghiile de foame până acum.

— O să gătesc eu. Măcar atâta lucru să fac. Tu te-ai ocupat de toate nevoile noastre zile în șir.

Lucy a rămas nemișcată o clipă, apoi s-a apropiat de el și i-a dat sacoșa.

— Știi să gătești?

— Normal că știu. Cum Dumnezeu crezi că am fi supraviețuit Justin și cu mine atâția ani, dacă n-aș fi învățat? Și acum – cum îți plac ouăle?

— Și poți să faci ouăle cum vreau eu! Ăsta e un lux teribil. Mi-e teamă că o să devin o răsfățată.

— Meriți să fii răsfățată. Tu ai grijă tot timpul de toată lumea și de toate și nimeni nu are niciodată grijă de tine.

Spre surprinderea ei, a simțit că lacrimile îi înțeapă ochii. Dar nu le-a dat drumul.

— Ești foarte drăguț, a zis ea.

A mai făcut un pas spre el și l-a sărutat pe obraz.

A închis ochii când l-a atins. Pielea lui era caldă și curată. Și parfumată. Mirosea a aftershave plăcut și a piele de bărbat adevărat, viu, în carne și oase. I-a trecut prin minte că e ciudat

că lumea face atâta zarvă în legătură cu un lucru cum e pielea, mai ales că, dacă stai cu ochii închiși, se simte mai mult sau mai puțin la fel.

— Puțin mai bine făcute, a zis ea. Mulțumesc. Ești un înger.

Capitolul paisprezece: Pete

— Tu nu te-ai plictisit? l-a întrebat Justin pe Pete. Sau sunt singurul?

Trecuse cam o oră după micul dejun. Băieții stăteau întinși pe podeaua acoperită cu linoleum, aproape de cușca lui Prince. Uitându-se la câinele-lup. Urmărindu-l cum se uită la ei. Urmărind felul blând în care clipea când se uita în ochii lui Pete. Pete voia să creadă că blândețea aia e o dovadă de afecțiune. Dar, în realitate, nu era sigur.

— Îhî. Oarecum, a zis Pete. Adică, îmi place să stau cu Prince și d-astea. Dar el nu poate să facă prea multe. Nu c-ar fi vina lui. Însă are un picior rupt. Și nu prea poate să mai facă și altceva decât să stea întins aici.

— Nici noi nu prea putem să facem mai multe, a zis Justin.

— Putem să facem niște chestii.

— Ce chestii?

— Nu știu sigur. Cum te mai simți?

— Destul de bine, a răspuns Justin. Ultima dată când am făcut pipi, practic nu mai era niciun pic de sânge. Era aproape numai pipi.

— Asta e bine. Dar nu vrem să riscăm. Am putea să jucăm ceva ușor, table sau cărți.

— Dar ție ți-e greu să stai în fund, a comentat Justin.

— Putem să punem jocul pe jos, chiar între noi. Mă duc să văd ce jocuri are doctorița Lucy.

S-a ridicat cu grijă în picioare și a început să se plimbe prin casă în căutarea doctoriței și a domnului Bell.

I-a găsit stând unul lângă altul, pe canapeaua din living, cu capetele apropiate. De data asta, niciunul n-a tresărit și nu s-a îndepărtat de celălalt când l-au observat pe Pete.

— Doamnă? Aveți un joc de table? Sau un joc de strategie, gen Monopoly sau așa ceva?

— Îmi pare rău, a răspuns ea. N-am.

— Un pachet de cărți?

— Nu. Îmi pare rău. Știu că v-ați plictisit de moarte.

— Credeam că toată lumea are table sau cărți, a zis Pete.

— N-am avut cu cine să joc, a zis ea.

Doctorița a făcut un gest larg cu mâna, parcă invitându-l pe Pete să-i vadă lumea cu ochii lui. Părea ciudat de calmă și de mulțumită, de parcă n-ar fi spus cel mai trist lucru din lume.

— Acum aveți, a zis Pete, arătând cu capul în direcția domnului Bell.

Asta a provocat o tăcere lungă.

— Justin e amator de-a v-ați ascunselea, a intervenit domnul Bell. Sau cel puțin era pe vremuri. Poate că acum se consideră prea mare pentru așa ceva.

— Ah, la naiba, nimeni nu e prea mare pentru de-a v-ați ascunselea, a spus Pete.

Și a plecat să-i împărtășească ideea lui Justin.

* * *

În timp ce Justin și-a acoperit ochii și a început numărătoarea, Pete a cercetat cu atenție curtea din spate. Nu exista nicio ascunzătoare promițătoare. Era un șopron, dar ăsta ar fi fost primul loc în care s-ar fi gândit să caute orice om normal la cap. În plus, n-avea de gând să se apropie deloc de țarcurile alea cu câini.

A ocolit casa prin curtea laterală și, ajuns în curtea din față, a descoperit un copac bun de cățărat. Ar fi fost atât de aproape, că ar fi putut să-l urmărească pe Justin cum îl caută. Și, cu puțin noroc, lui Justin nu i-ar fi trecut prin minte să se uite în sus. În plus, copacul era stufos, ceea ce îi asigura o ascunzătoare și mai bună.

Și-a luat avânt și a sărit spre cea mai joasă creangă. A prins-o din prima. Și-a făcut vânt în sus și s-a proptit cu tenișii de scoarța aspră.

— Au! a strigat el simțind că i se întinde pielea de pe fund.

De acolo, s-a cățărat destul de ușor cât de sus a putut până să dea de crăci care păreau prea subțiri ca să-l susțină. Și asta însemna destul de sus. Ajunsese cam la nivelul acoperișului de la etajul al doilea când s-a oprit.

Atunci s-a întrebat dacă nu cumva făcuse o greșeală tactică. Pentru că acum era nevoit să rămână în copac până când avea să fie găsit. Și-a trecut un picior peste o ramură groasă și a descoperit că putea s-o încalece destul de confortabil. Craca îi atingea doar interiorul coapselor.

Și-a sprijinit bărbia de o ramură mai înaltă și a oftat.

Apoi a văzut o mașină de poliție înaintând pe stradă. Pete nu i-a dat atenție până când mașina n-a ajuns în dreptul casei doctoriței și n-a încetinit.

Inima a început să-i bată cu putere în timp ce urmărea scena, deși nu-i era clar de ce.

După aceea, automobilul alb-negru a demarat din nou, iar Pete a răsuflat ușurat.

L-a auzit pe Justin vag, în depărtare, strigând: „Cine nu-i gata îl iau cu lopata!"

Pete nu s-a putut abține să zâmbească, pentru că era încântat de ascunzătoarea lui.

Dar mașina de poliție s-a întors, mergând încet în cealaltă direcție. Și s-a oprit din nou în fața casei doctoriței.

Zâmbetul lui Pete a pierit.

— Nu ieși, a șoptit el, vorbind în sinea lui cu Justin. Nu veni în față. Să nu vadă că ești aici.

Dar poate că polițistul îl căuta chiar pe el. Ideea l-a lovit ca un pumn în stomac. Era mult mai logic. În definitiv, Pete era cel care fugise de-acasă. Justin avea permisiunea tatălui său să se afle aici.

Pete s-a rugat în continuare din tot sufletul ca Justin să nu apară în curtea din față. Nu-și dorea ca prietenul lui să fie nevoit să răspundă la întrebări. Nu voia să trebuiască să decidă dacă să mintă în fața legii ca să-l protejeze pe el.

Iar mașina de poliție nu se mai urnea.

Din ea a ieșit un singur polițist îmbrăcat în uniformă. Era deșirat, iar lui Pete i s-a părut intimidant chiar și de la înălțimea aia. Era ceva legat de mărimea lui și de felul hotărât în care pășea.

Băiatul l-a urmărit cu inima bătând să-i sară din piept și cu un nod în gât. Se aștepta ca polițaiul să o ia spre ușă, dar n-a

făcut-o. S-a dus în schimb spre ferestrele din față ale casei, mai întâi la cele din stânga, după aceea la cele din dreapta. S-a uitat înăuntru cu mâna streașină la ochi ca să se ferească de soarele dimineții târzii.

Apoi s-a întors la mașină și a plecat.

O clipă mai târziu, Justin a apărut în curtea din față și a început să caute prin tufișurile aflate de o parte și de alta a ușii de la intrare.

Nu s-a uitat în sus.

* * *

Poate că trecuseră zece minute, poate un sfert de oră când Justin a renunțat în cele din urmă. Era un jucător foarte hotărât, Pete trebuia s-o recunoască.

— Ieși din ascunzătoareee, a strigat Justin.

Pete începuse deja să coboare din copac când a văzut din nou mașina de poliție.

A înlemnit și a așteptat.

De data asta, polițaiul – același polițai – s-a dus direct la ușa de la intrare și a bătut cu putere, ceea ce i-a înghețat lui Pete sângele în vine.

După o pauză lungă, cu inima la gură, doctorița Lucy a deschis ușa.

— Da? a zis ea.

De acolo, din copac, Pete o auzea bine. I se părea că cele două siluete sunt tare departe, dar vocile lor răzbeau până la el.

— Îl cunoașteți pe un anume Calvin Bell? a întrebat polițaiul.

Ceea ce l-a surprins pe Pete, care fusese cât se poate de convins că era vorba despre el. Ce să vrea poliția de la domnul Bell? Doar nu fugise de-acasă.

— Și dacă-l cunosc? a întrebat doctorița Lucy.

Pete i-a simțit asprimea din voce.

— Se pare că o femeie a sunat după el la fabrică. Ceva legat de băiatul lui. Ne-am gândit că ați putea fi dumneavoastră.

— Ce treabă aveți cu Calvin Bell? a întrebat ea.

— Nicio treabă, a zis polițaiul. N-a făcut nimic. Doar că ni s-a

părut ciudat. Știți dumneavoastră.

— Nu, a zis ea, cu vocea transformată în oțel învelit în șmirghel. Nu știu, de ce nu-mi explicați?

— Ce legătură aveți cu Bell și băiatul lui?

— Nicio legătură. Abia i-am cunoscut.

— N-ați mers prin oraș cu el în mașină?

— Poți să mergi prin oraș cu un om pe care abia îl cunoști în mașină.

— Dar de ce ați face-o, totuși? a întrebat polițaiul.

Și-a dat șapca la o parte cu o mână, cu care s-a și scărpinat în cap. De parcă întrebarea îi dădea bătăi de cap la propriu.

— Băiatul lui a fost rănit într-un accident. I-am pus niște copci. Atât. Asta a fost tot. Și nimic din toate astea nu e ilegal, așa că mă întreb ce rost are să irosiți timpul poliției.

— Știți că e ilegal să practicați medicina fără licență, nu?

Pete a văzut-o pe doctoriță foindu-se de pe un picior pe altul. Dar nu era un gest nervos. Deloc. Începuse să se sature. Pete o știa suficient de bine încât să-și dea seama.

— Cred că putem să punem pariu, a început ea, că oricine e suficient de educat încât să practice medicina a aflat cândva, pe parcurs, că are nevoie și de o licență. Da, știu. Am licență să practic medicina în statul ăsta. Doar că de obicei n-o fac. Așa că acum, că știm sigur că nu e nimic ilegal niciunde…

Doctorița a închis ușa. Sau cel puțin a încercat. A fost *aproape* să închidă ușa.

Polițaiul a ridicat o mână musculoasă și a oprit-o cu un gest.

— Se întâmplă să existe o lege împotriva coabitării interrasiale, a spus el.

De data asta, vocea lui era cea care păruse cumplită, dură. Dar Pete nu mai auzise cuvântul ăla înainte și n-avea habar ce înseamnă. Așa că nu știa dacă doctorița e vinovată sau nu. Știa doar că fața ei devenise înfricoșător de întunecată.

— L-am cunoscut pe omul ăsta vineri, a zis ea, deloc intimidată. Nu ne-am căsătorit în cele patruzeci și opt de ore care au trecut de-atunci.

Pete și-ar fi dorit să vadă expresia de pe fața polițistului, dar nu-i zărea decât partea de sus a șepcii.

— Coabitarea e mai mult decât căsătorie interrasială, doamnă. Înseamnă orice… Știți dumneavoastră…

— Sunt sigură că nu știu.

— Relații.

— Adică?

— Nu mă faceți s-o spun, doamnă.

— Va trebui s-o spuneți.

— Relații sexuale.

O pauză scurtă. Mintea lui Pete a fost asaltată de gânduri bruște. Avea dreptate în legătură cu doctorița Lucy și domnul Bell? Nu-i venea să creadă că ar fi fost posibil. De-abia se cunoscuseră. Nu erau căsătoriți. Asta conta. Nu?

— Cum îndrăzniți? a ripostat doctorița Lucy.

Calmă. Vocea ei era aproape șoptită, dar Pete a simțit fiori reci pe șira spinării. Aproape că vedea țurțuri atârnând de fiecare cuvânt.

Gravitatea momentului a fost cât pe-aci să-l răstoarne pe Pete de pe cracă.

— Liniștiți-vă, doamnă.

— Cum îndrăzniți să veniți la ușa casei mele și să mă acuzați că trăiesc cu un bărbat pe care îl cunosc de două zile? Cine dracului credeți că sunt? De fapt, cine dracului vă credeți *dumneavoastră*? Nu puteți să dovediți lucrul de care mă acuzați și știți că nu puteți, pentru că nu s-a întâmplat. Așa că uite ce-o să facem, domnule polițist. În următoarele treizeci de secunde ori mă arestați pentru o infracțiune pentru care chiar aveți dovezi, ori vă cărați dracului de pe proprietatea mea. Dacă nu mă înșel, încă mai suntem în Statele Unite ale Americii.

A urmat o tăcere lungă, apăsătoare. Lui Pete i se părea că ar putea fi fatală, tăcerea asta. Poate nu pentru cei doi, ci pentru el.

Polițaiul a dus mâna la șapcă, dar nu și-a ridicat-o.

— Să aveți o zi bună, doamnă, a zis el.

S-a răsucit pe călcâie și a pornit înapoi spre mașină.

Pete o auzea pe doctoriță mormăind de una singură, dar nu distingea toate cuvintele. Femeia părea să-i ureze ceva ofițerului, la rândul ei. Dar, după cum suna, nu-i ura o zi bună.

După care a trântit ușa, închizându-se la loc în casă.

Pete a așteptat ca polițistul să plece, apoi, cu grijă – cu mare grijă –, a coborât din copac. Îi tremurau brațele și picioarele și nu-și permitea să facă nicio greșeală. S-a lăsat să atârne în brațe de cea mai joasă ramură și și-a dat drumul ușor pe iarbă. Cât de ușor a putut, în orice caz.

— Au, s-a văitat el tare.

A ocolit casa până în curtea din spate, unde l-a găsit pe Justin, care părea nedumerit.

— A aici erai a zis Justin. De ce n-ai venit când am strigat să ieși din ascunzătoare?

— Eram sus într-un copac, a răspuns Pete. Mi-a luat ceva să cobor.

— Ah un copac. Nu mi-a trecut prin minte. Ce-i cu tine? Arăți de parcă ai văzut o stafie.

— Nu, sunt bine.

— Vrei să te pui tu acum?

— Nu chiar, a zis Pete. Nu mă simt în stare să joc nimic. Trebuie să mă duc să mă întind un pic sau ceva de genu'.

Capitolul cincisprezece: Doctorița Lucy

Lucy a rămas cu fruntea sprijinită de ușă. Câtă vreme, nu știa sigur. Și tremura. Dar asta se datora numai în mică măsură fricii. În principal tremura de furie. O furie totală, mocnită.

Vocea lui Calvin a făcut-o să sară ca arsă.

— Ești bine? a întrebat el.

— Da, a răspuns ea.

Nu era bine. Dar nici nu era dispusă să-și împărtășească reacțiile față de un asemenea moment. Așa că s-a scuturat de ele cum a putut, chiar în fața lui, aproape la comandă.

— Sper că am făcut bine că n-am venit la ușă când am auzit despre ce e vorba.

— Da! Clar. N-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

— Așa mă gândeam și eu, a zis el.

Bărbatul a făcut un pas spre ea și i-a întins mâna, parcă oferindu-i-o s-o strângă.

O clipă, a evitat-o, departe de ideea atingerii. Ca și când n-ar fi știut ce era sau de ce i-o oferea el. Dar era tulburată, descumpănită, așa că a acceptat darul aproape mecanic. A întins mâna și a strâns-o pe a lui; au rămas așa o vreme, cu neobișnuit de mult spațiu între ei.

Simțea că tremură încă și a presupus că simte și el.

— Te-aș îmbrățișa, a spus el, dar mă gândesc că e exact genul ăla de chestie care ne-a băgat în belea de la bun început.

Vocea lui era blândă și a înmuiat totul în ea, dar nu într-un fel bun. A înmuiat mai ales partea care încerca să se scuture de furie. Iar asta îi îngreuna treaba – scotea la iveală faptul că poate doar să-și ascundă furia după un paravan. N-o putea face să dispară.

Lucy n-a răspuns.

— Tremuri, a spus el.

Ea s-a îndepărtat într-un gest aproape defensiv și i-a dat drumul la mână.

— Nu e adevărat, a zis, apoi s-a adunat și a reluat. Of, îmi pare rău. Ce tâmpenie am spus. Nărav vechi. Mai mult din

cauza furiei. Tremur când sunt peste măsură de furioasă. Sunt în viață de aproape patruzeci de ani și niciodată nu mi-a mai vorbit sau nu m-a mai tratat așa un polițist.

— Pe mine da, a răspuns el.

— Ei bine, pentru *mine* e un șoc, a zis ea.

— Și sper că n-o să ți se mai întâmple niciodată așa ceva, Lucy, a spus el, ținând-o cu blândețe de brațe, ca pentru a o sprijini. Dar îmi fac griji că trăiești niște vremuri în care o să te tot lovești de asta, acum, că oamenii te asociază cu mine. Dacă așa stau lucrurile, îmi pare rău. Nu doresc nimănui așa ceva, cu atât mai puțin ție. Te avertizez doar pentru siguranța ta.

Tăcere.

Lucy a rămas în picioare, fără să vorbească. Fără să gândească. Avea nevoie de timp să descâlcească toate fibrele stării ei de înainte să fie capabilă de un proces precum gânditul sau vorbitul.

Dacă ofițerul ar fi fost în fața ei în clipa aia, l-ar fi lovit cu pumnii.

— Trebuie să recunosc, a zis Calvin, că ești o forță a naturii. O femeie curajoasă. I-ai ținut piept omului ăluia.

Lucy a tras aer adânc în piept și a expirat zgomotos, curățându-se, parcă.

— Uneori trebuie să le arăți oamenilor că n-ai de gând să te lași intimidat, a zis ea.

— Tot mai crezi că putem să ne prefacem că lumea de-afară nu există? Chiar și pentru o zi?

În mod ciudat, Lucy a izbucnit în râs. Nu era sigură de ce. Poate pentru că refuza să plângă.

— Ar fi mai ușor dacă lumea n-ar mai bate la ușă, a zis ea.

* * *

Un pic mai târziu, după ce Calvin se dusese la bucătărie să-i facă un ceai, Justin a apărut în living; părea obosit și descurajat. Și era singur, fără Pete.

— Unde e prietenul tău? l-a întrebat ea. Numără în timp ce te ascunzi? Dacă da, ar trebui să te grăbești.

— Nu mai vrea să se joace. Pare supărat. Nu știu de ce.
— L-ai întrebat?
— Da, doamnă. El zice că e bine. Dar nu pare.
— Unde e acum?
— Vorbește cu Prince.

Doctorița Lucy s-a ridicat de pe canapea și s-a dus în cabinet; Pete stătea pe burtă, aproape nas în nas cu câinele-lup.

S-a așezat lângă el, cu picioarele încrucișate. I-a pus o mână pe spate, dar și-a retras-o, hotărând că nu se cunosc suficient de bine pentru așa ceva. Sau cel puțin că nu au genul ăla de legătură, bazată pe atingere.

— Ești bine? l-a întrebat ea.
— Da, doamnă.
— Pari necăjit.

O vreme, băiatul n-a răspuns. A continuat să-și bage degetele prin zăbrelele cuștii. Câinele-lup i le mirosea, apoi le lingea.

— L-am auzit pe polițist, a zis Pete. Am auzit tot. Îmi pare rău. N-am vrut să spionez. Dar mă jucam de-a v-ați ascunselea cu Justin și eu eram pitit, și pe urmă a fost prea târziu, n-am mai avut ce să fac. A trebuit să ascult.

Lucy a oftat din rărunchi. Și-a scos pachetul de țigări din buzunarul fustei și și-a aprins una.

— Îmi pare rău că a trebuit să auzi, a spus ea.
— Dar de ce-a venit aici?
— Chiar nu știu.
— Nu e adevărat ce a zis despre dumneavoastră și domnul Bell. Nu?
— Nu. Bineînțeles că nu. Nu am nicio relație cu Calvin. Abia ne cunoaștem.
— Atunci nu e… adică… n-a fost destul de răutăcios și groaznic din partea polițistului să se poarte ca și când ar fi adevărat? Nu zicea ceva cam urât despre dumneavoastră?
— Pentru că tatăl lui Justin e negru sau pentru că abia ne-am cunoscut?
— Mai mult a doua.
— Ba da. A fost nepoliticos și neplăcut și cu siguranță nu sunt obișnuită să fiu tratată așa.

Dar Calvin e, și-a spus ea. Însă a alungat gândul pentru că nu putea ea să îndrepte lumea și avea deja suficiente motive de supărare în clipa aia.

— Trebuie să mă duc acasă, a zis Pete.

— De ce așa, dintr-odată?

— Pentru că nu vreau să vă fac necazuri.

— Nu mi-ai făcut necazuri, Pete. N-a fost deloc vorba de tine.

— Știu că nu v-am făcut necazuri de data *asta.* Dar trebuie să mă asigur că nici n-o să vă fac. Dacă sună tata la poliție pentru că am fugit de-acasă?

— Nu-mi fac griji din cauza asta.

— Ei bine, eu da, a zis Pete. Trebuie să mă duc acasă. Mă port ca un mare laș. Trebuie să mă duc acasă și să-l înfrunt pe tata.

— Vrei să te duc cu mașina?

— Nu. O să merg pe jos. Mersi. Nu vreau să ne vadă lumea în mașină împreună. Pe urmă o să știe că am fost aici. Nu vreau să vă fac necazuri.

— Mai ai fisa aia pe care ți-am dat-o?

— Da, doamnă. Nu știu cât o să treacă până când o să pot să mă întorc aici să-l văd pe Prince. Dar vă rog să-mi promiteți că nu-i dați drumul până când nu-l văd din nou. N-aș vrea să vin și să aflu că a plecat, iar eu n-am apucat nici să-mi iau la revedere.

Doctoriței i s-a părut că lui Pete îi dau lacrimile, dar nu era sigură. Și, oricum, s-a uitat imediat în altă parte ca să-i ofere intimitate. Semănau la capitolul ăsta – niciunul nu era nerăbdător să-și împartă suferința cu lumea.

— Nu-ți face griji în privința asta. O să treacă săptămâni până când o să se vindece suficient cât să poată pleca.

— Bine. De fapt, nu e bine. Îmi pare rău, băiete, i s-a adresat el câinelui-lup. Nu e deloc bine că trebuie să rămâi aici atâta vreme. Dar e bine că o să pot să te văd din nou. Pete s-a ridicat în picioare.

— Ah, salut, domnule Bell, a zis Pete.

Doctorița Lucy a întors capul.

Calvin și Justin stăteau în dreptul ușii, iar bărbatul își ținea o mână pe umărul băiatului. În cealaltă ținea sacoșa pe care o

folosise ca să-și aducă hainele și obiectele personale de acasă.

— Nu-mi spune că plecați și voi, a zis ea.

— Mă tem că da. Te așteaptă o cană de ceai pe masa din bucătărie.

— Vă duc eu cu mașina, a spus ea, încercând să-și mascheze dezamăgirea.

— În niciun caz, a răspuns Calvin. Ți-am făcut deja destule probleme. O să mergem pe jos. Justin zice că poate să meargă, iar dacă se răzgândește la jumatea drumului, pot să-l duc pe umeri.

— Dar mai e ceva, a zis Justin.

Vocea lui era încordată și gâtuită.

S-a făcut liniște; toată lumea aștepta. A durat aproape un minut până când doctorița Lucy și-a dat seama că băiatul n-avea de gând să zică despre ce era vorba.

— Ce ai pe suflet, fiule? a întrebat Calvin.

— Știe Pete, a răspuns Justin.

— Da? a întrebat Pete, parcă aterizat în conversație dintr-un somn adânc.

— Îhî. Știi. Am vorbit despre asta. Ți-aduci aminte? Urma s-o întrebi ceva pe doctorița Lucy pentru mine.

— Ah, a făcut Pete. Așa e. Chestia aia.

Pete a făcut o mică pauză și s-a foit, încurcat.

— Lui Justin îi e frică să rămână singur acasă când tatăl lui o să se ducă la fabrică mâine. Adică… știți ce vreau să zic. În majoritatea zilelor. Dar bănuiesc că, dacă azi e duminică, cel mai teamă îi e de mâine.

— Ar trebui să stea *aici,* a zis doctorița Lucy.

Lucy n-a putut să nu remarce că Pete părea peste măsură de ușurat. De parcă cineva tocmai îi ridicase o greutate de o sută de kilograme de pe piept.

— Nu se pune problema să nu se gândească nimeni să-l caute aici, a comentat Calvin.

— Dar măcar n-ar fi singur.

— Totuși, ce-ai face? Dacă ar veni cineva aici?

— Aș asmuți câinii pe ei. Aș lăsa câinii afară și, în timp ce ei îi țin la distanță, aș suna la poliție. Și dacă se ajunge la ce e mai

rău, a zis ea, amintindu-și că nu mai putea presupune că poliția e de partea ei, am un pistol.

— Probabil că orice variantă e mai bună decât să-l las să se apere singur, a zis Calvin. Dar nu știu cum ar ajunge la tine. Pare că ar fi și mai periculos pentru el să meargă singur pe jos.

— Nu contează, a spus ea. Găsim noi o soluție. Ne gândim. Nu mai pune nimeni mâna pe băiatul ăsta. Știu ce putem face. Mâine-dimineață, chiar înainte să se lumineze, vin cu mașina până în capătul străzii voastre și parchez acolo. Justin poate să vină pe stradă. Poți să-l supraveghezi tu de la un capăt și eu de la celălalt. Și, când suntem siguri că nu se uită nimeni, poate să intre pe bancheta din spate și să rămână culcat.

Justin a încuviințat entuziasmat.

— E o idee minunată, a zis Calvin.

— Vă conduc până la ușă.

Apoi a regretat oferta. Ar fi trebuit să le spună doar *la revedere*. Nu s-o lungească. Ar fi trebuit să încheie lucrurile acolo.

Despărțirile lungi sunt cele mai dureroase.

* * *

— Un milion de mulțumiri pentru tot ce ai făcut, a spus el în timp ce străbăteau holul.

— Prostii, Calvin. Nici nu vreau s-aud.

Pete o luase înainte și ajunsese aproape de ușă.

— Fă-mi o favoare, a adăugat ea. E clar că nu poți să mergi împreună cu Pete, dar poate poți să mergi la o sută de metri în spatele lui și să stai cu ochii pe el.

— Bineînțeles.

Când au ajuns la ușă, Calvin s-a întors spre ea ca să-și ia la revedere. Lucy a ridicat mâna să-l oprească. Ca un agent de circulație.

— Nu face asta, a zis ea. Te rog, Calvin. Nici nu-ți lua la revedere. Păsările abia dacă mai încap prin gâtul sticlei. Ieși de aici cât încă mai poți.

Spre dezamăgirea ei, bărbatul a făcut ce îi ceruse.

* * *

A stat o vreme la masa din bucătărie, bându-și ceaiul. Și repetându-și că era mai bine așa. Că-i plăceau liniștea, pacea asta. Că toți oamenii aia fuseseră o intruziune nedorită.

Intenționa să-și tot spună așa până când ar fi putut să o creadă din nou.

După un timp a renunțat, și-a spălat cana la chiuvetă și a ieșit în curtea din spate să elibereze câinii, care aveau nevoie să facă mișcare.

Când au văzut-o, au început să scheaune, să urle și să dea din coadă. Știau. Știau întotdeauna când venea vremea ca porțile să se deschidă larg. Iar ea nu înțelegea cum de puteau ei să facă diferența între momentele alea și alte dăți când ieșea din casă.

A eliberat întâi ogarii, care au luat-o imediat la fugă, întinzându-și picioarele incredibil de lungi, urmărindu-se unii pe alții în jurul pășunii cailor și mai departe. Toți, mai puțin Winston, bineînțeles, care nici nu se deranjase să iasă afară la ea și care era prea matur și rafinat pentru asemenea copilării.

Caii s-au ridicat pe picioarele din spate și au început și ei să alerge, parcă molipsiți de entuziasmul câinilor.

Apoi le-a dat drumul ciobănescului german, copoiului și terierului corcit, iar ei au rămas în jurul său, făcând tumbe în aer și invitând-o la joacă.

— Îmi pare rău că a durat așa mult, a zis ea.

Lucy a ridicat o minge din noroi și a aruncat-o cât de tare și de departe a putut.

Terierul a prins-o. El o prindea mereu.

— Îmi pare rău că a durat așa mult, a repetat ea când câinii s-au întors în fugă.

Dar câinii nu regretă ceea ce n-au făcut la timp sau n-au făcut suficient. Sau ce n-ai făcut tu suficient. Câinii trăiesc mereu în prezent, în clipa asta și nicăieri altundeva.

Motiv pentru care, în general, prefer compania câinilor, și-a spus ea.

Capitolul șaisprezece: Pete

Pete a deschis ușa casei și a rămas nemișcat, lăsându-și ochii să se obișnuiască în lumina slabă din living.

Scaunul tatălui său era gol.

A tras adânc în piept o gură înviorătoare de aer și a pășit înăuntru, închizând în liniște ușa după el. A traversat camera așa cum văzuse că merg actorii din filmele de groază printr-o casă bântuită. Ca și când taică-su ar fi fost pe punctul să sară din spatele mobilei și să-l sperie de moarte, să-l prindă înainte să poată fugi.

A încetinit pe hol și a tras cu ochiul în dormitorul tatălui său, gândindu-se că poate are dureri și stă întins. Dar și patul era gol.

Atunci a simțit aromele minunate. Îl împresuraseră de când intrase în casă, făcându-i foame, dar fusese prea preocupat și speriat ca să se gândească la ele. Un miros de sos de roșii cu mirodenii îl atrăgea spre bucătărie.

Cu multă precauție, Pete a băgat capul pe ușa de la bucătărie.

Tatăl lui stătea pe un scaun înalt în fața aragazului și amesteca sosul. În oala de paste fierbea ceva, aburind ferestrele. Pete habar n-avea dacă tatăl lui știa că e acolo. A făcut un pas în încăpere și a deschis gura ca să-și anunțe prezența, să pună capăt poveștii ăsteia odată pentru totdeauna. Dar a descoperit că nu-i ieșea niciun cuvânt pe gură. Vocea lui lașă îl abandonase.

A rămas acolo în picioare, paralizat de frică.

Taică-su se îngrășase și mai mult, și-a spus el, de parcă ar fi fost posibil în doar câteva zile. Și doar peste burtă. În ultima vreme, burta lui mergea prin lume înaintea lui, cocoșându-l. Deschizând calea când intra într-o încăpere. Pete s-a întrebat dacă nu cumva asta îi afecta și mai tare spatele, dar numai în felul ăla în care un om își pune întrebări când mintea îi e cuprinsă de frică.

— E ironic, a zis tatăl lui Pete.

Băiatul a sărit ca ars, ca și când corpul i-ar fi fost străbătut de

un curent electric. Știa că trebuie să întrebe ce anume e ironic sau măcar ce însemna *ironic,* dar nu-și recăpătase încă vocea.

— Ai ajuns la timp pentru cină, a continuat tatăl lui, dar ironia e că ești cam cu două cine în urmă. Așadar, ai venit prea târziu sau la timp?

Nu s-a întors nicio clipă spre Pete cât a vorbit, ceea ce părea a fi un semn rău. Iar Pete încă nu putea să vorbească.

— Răspunde la întrebare, Petey, băiete.

Vocea tatălui său era extrem de calmă. Poate prea calmă.

Pete și-a dres glasul și a încercat din răsputeri să scoată un cuvânt.

— Nu sunt sigur, domnule. Pare o întrebare grea. Vorbise slab, răgușit, de parcă ar fi fost bolnav de moarte.

Taică-su s-a întors spre el. L-a străpuns cu privirea până în suflet. Apoi s-a întors din nou spre sos.

— E rândul tău să vorbești, Petey, băiete.

— Și ce să zic, domnule?

— Cred că știi cu ce-mi ești dator.

— Nu prea.

— Care sunt primele întrebări pe care o să ți le pun?

— A. Vrei să zici unde am fost și de ce am lipsit așa de mult?

— Bingo.

Tăcere lungă. Pete și-a dat seama că ar fi trebuit să se pregătească pentru momentul ăsta. Ar fi trebuit să repete ce avea să spună. Dar n-o făcuse. Pentru că nu-i trecuse prin minte că tatăl lui o să aibă chef să-l asculte.

— Mi-a fost frică să vin acasă, a zis Pete.

S-a lăsat o tăcere lungă. Părea periculoasă.

— Asta e tot? a întrebat taică-su după o vreme.

— Cam da, domnule.

— Nu. Îmi pare rău, Petey. Va trebui să te străduiești mai mult de-atât.

— Ultima bătaie. A fost prea mult.

— Cred că eu sunt cel care stabilește dacă e suficient sau prea mult.

— Nu mai puteam nici să stau jos. Și încă nu prea pot. Aș urla dacă cineva m-ar atinge în locul ăla. Iar ideea c-o să mă bați

din nou… Pur și simplu n-am mai îndurat, domnule. Era prea mult. Îmi pare rău. N-am putut.

— Bine, atunci uite o întrebare, a zis tatăl lui, așezând lingura pe masă și fixându-l cu o privire care-l făcea să se foiască. Atunci de ce te-ai apucat să faci exact ce ți-am zis să nu faci? Tu îți decizi propria soartă.

— Tocmai asta e, domnule. Nu mi se pare că-mi decid soarta. Mi se pare că toată viața am încercat să ghicesc ce o să te supere, ca să pot să evit. Dar nu merge niciodată, încerc să fiu atât de cuminte încât să n-ai pur și simplu de ce să te înfurii, dar pe urmă tu tot te înfurii. Da, a doua oară știam. De treaba aia cu prietenu' meu. Dar am făcut-o pentru că nu cred că e greșit. E prietenu' meu și nu facem rău nimănui. Știu că tu crezi că e greșit, dar eu nu cred. Încercam doar să-mi fac un prieten și să salvez viața câinelui ăluia pe care l-am găsit pe stradă. Pot să înțeleg dacă aș fi mințit, dacă furam sau spărgeam geamurile oamenilor cu pietre așa, din răutate. Dar eu încerc doar să fiu cuminte și bun. Iar ultima bătaie a fost prea mult. Nu mai puteam să fac față la încă una. Așa că n-am venit acasă.

— Dar ai venit acum.

— Da, domnule. Mi-am dat seama că eram un laș și că trebuia să dau ochii cu tine.

Tatăl lui Pete s-a dat jos de pe scaun și a rămas în picioare. Pete a reacționat de parcă cineva ar fi aruncat în el cu o tigaie grea sau l-ar fi ochit cu o armă. S-a dat în spate și s-a lovit din greșeală de perete. Își simțea ochii cât cepele și nu-și putea domoli bătăile inimii.

Între timp, taică-su rămăsese pe loc.

Pete s-a silit să se uite în ochii bărbatului. N-a văzut furie în ei. Nimic de care să fugă pentru moment. Tatăl lui părea aproape curios și încordat, ca și când încerca să se lămurească. Și arăta un pic rănit.

Momentul s-a prelungit.

— Nu știam că ți-e așa frică de mine, a zis taică-su după o vreme.

— Da, domnule. Îmi e.

— Nu asta era intenția. Ci doar să te fac să te porți cum

trebuie, atâta tot.

— Nu pare să funcționeze niciodată, domnule. Nu știu niciodată cum vrei să mă port.

Tatăl lui s-a așezat din nou pe scaunul înalt și a oftat adânc. Lui Pete i s-a părut că seamănă cu un cauciuc tăiat. Care se dezumflă cu totul, brusc.

— În condițiile astea, a spus taică-su, o să accept că e posibil să fi exagerat ultima oară. Așa că uite ce-o să fac. O să te scutesc.

Pete a simțit că poate să respire din nou. Deși nu era sigur ce înseamnă scutire în contextul ăsta.

— Să mă scutești, domnule?

— O să trec cu vederea.

Liniște. Pete s-a gândit că ar trebui să spună mulțumesc, dar era prea șocat ca să spună orice.

— Știi la câte scutiri ai dreptul, Petey, băiete?

— Nu, domnule.

— Ghicește.

— Până adineaori aș fi zis zero.

— Ei bine, acum știi că e mai mult decât zero. Deci care e cifra noastră magică?

— Una?

— Bravo. Una e corect. Și tocmai ai primit-o. Așa că o să vrei să ai grijă de-acum înainte. Acum fugi și spală-te pentru cină. Pe urmă întoarce-te și pune în farfurii pentru amândoi. Eu mă duc să mai iau o pastilă din aia de durere. Mă omoară spatele din cauză că am stat să pregătesc cina.

— Mulțumesc că ai pregătit cina, a zis Pete.

— Suntem tot de neoprit, nu, băiete?

— De neoprit, domnule?

— Suntem încă o echipă, tu și cu mine.

— Da, domnule.

Dar era o minciună gogonată. Pe față. Pete nu simțea deloc că ei doi ar fi fost o echipă. Nu simțise niciodată așa ceva.

* * *

Când tatăl lui a vorbit din nou, Pete tocmai își îndesase o

cantitate enormă de spaghete în gură.

— Mi-ai răspuns doar la una dintre întrebări.

Pete a mestecat cât de repede a putut, apoi a înghițit înainte să termine. Și-a șters sosul de pe bărbie, dar tatăl lui i-a luat-o înainte, vorbind din nou.

— Mi-ai zis de ce-ai plecat, când am întrebat. Dar nu mi-ai spus unde ai fost.

— Nu, domnule. N-am spus.

— Deci spune-mi acum.

— Nu pot, domnule.

A urmat o tăcere care s-a răspândit peste tot. Pete aproape că o auzea lovindu-se de pereți, în valuri, ca un zgomot pe care îl putea asculta.

Ăsta era momentul, și-a spus Pete. Trebuia să-și pună planul în aplicare, așa cum i-l prezentase doctoriței. Trebuia să refuze fără ocolișuri să aducă centura. Poate că va trebui să fugă de taică-su, bazându-se pe faptul că bărbatul era rănit. Asta avea să-l înfurie pe taică-su și să-i provoace suferință lui Pete. Dar probabil că trebuia s-o facă.

Pete a simțit că-i piere apetitul, iar spaghetele pe care le mâncase deja au început să i se agite în stomac.

— Dă-mi și mie sarea și piperul, băiete, a zis taică-su.

Pete nu s-a mișcat. Pentru că simțea că e o capcană.

— Ai surzit, băiete?

— Nu, domnule.

— Atunci dă-mi nenorocita aia de sare și piperul.

— Da, domnule.

Băiatul a înșfăcat ambele solnițe cu o mână, apoi le-a împins peste masă spre tatăl său și și-a tras repede mâna.

O urmă de suferință a umbrit privirea bărbatului. Dar n-a zis nimic. A luat solnițele și și-a scuturat mult prea multă sare și piper pe mâncare.

Pete și-a dat seama, amețit, că momentul trecuse. Deși habar n-avea cum. Nu-l văzuse niciodată pe tatăl lui renunțând la o ceartă sau bătând în retragere. Așa că acum, când se întâmplase sub ochii lui, nu-i venea să creadă.

Băiatul s-a silit să mai ia o înghițitură, cu toate că stomacul

părea nesigur. S-a foit stânjenit pe rănile încă dureroase de pe șezut. Trebuia să-și sprijine toată greutatea spatelui pe picioare, iar mușchii începuseră să-l ardă.

Și-a dat seama brusc că nu-l întrebase pe tatăl lui dacă Boomer Leggett fusese unul dintre cei care îl bătuseră pe Justin. Și dacă el știuse – dacă își dăduse binecuvântarea sau nu făcuse nimic ca să împiedice ce se petrecuse.

Dar n-a întrebat.

Se ura din cauza asta. Și știa că avea să suporte rușinea asta mare mult timp de-acum înainte. Sau poate pentru totdeauna.

Dar supraviețuise întoarcerii acasă. Nu urla iar de durere. I se dăduse de mâncare și putea să stea în continuare aici. Și, având în vedere că n-avea unde să stea în altă parte, a continuat să-și îndese spaghete în gură și să tacă.

* * *

— Ies puțin afară, i-a zis Pete tatălui său.

Bărbatul stătea în living și citea o revistă veche, cu ochelarii ăia ciudați de apropiere pe nas, care erau jumate cât cei obișnuiți. Se chiora să vadă în lumina slabă, aurie a lămpii de lângă scaun.

— Nu până când nu speli vasele.

— Le-am spălat.

Taică-su și-a ridicat ochii spre el, ca și când l-ar fi ascultat pentru prima dată.

— Ce înseamnă că ieși puțin afară?

— Chiar ce-am zis, cred.

— Nu ieși niciodată afară fără un motiv.

— Mă simt prea plin, atâta tot. Cred că m-ar ajuta să mi se așeze mâncarea.

— Cât ai de gând să lipsești?

— Nu mult. Zece minute. Douăzeci, cel mult.

— În regulă, atunci, du-te.

Pete s-a strecurat pe ușa din față și a pășit în lume.

Afară se întuneca; aerul era încă umed și cald, dar mai puțin înăbușitor fără strălucirea directă a soarelui.

Băiatul a luat-o spre oraș. Spre magazinul de băuturi alcoolice.

Pe drum, și-a pipăit moneda din buzunar. Și s-a gândit la cum fusese weekendul său până atunci. La faptul că stătuse la doctoriță în loc să stea acasă. Se simțise ca atunci când părinții lui îl duseseră în vacanță în Washington, D.C. Pete adorase fiecare clipă din vacanța aia. Îi plăcuseră clădirile administrative, și să stea la hotel, și să fie altundeva decât acasă. Apoi vacanța se terminase și Pete fusese nevoit să se întoarcă la rutina nesuferită și înapoi la școală.

Oare ce înseamnă, s-a întrebat el, *atunci când locul în care te afli este exact locul unde nu vrei să fii și știi asta?*

A traversat strada spre magazinul de băuturi, pe roșu, pentru că nu venea nicio mașină și n-avea cine să-l vadă. După aceea a străbătut parcarea, iar tenișii fâșâiau pe asfaltul fierbinte.

A intrat în cabina telefonică și a scos cartea de telefoane.

— Armstrong, a zis el cu voce tare, urmărind cu degetul lista de nume cu A.

L-a găsit imediat.

— L. K. Armstrong.

A băgat moneda prețioasă în fantă și a format, plimbându-și degetul roată odată cu discul telefonului după fiecare număr.

Doctorița a răspuns după al patrulea apel.

— Sper că nu v-am întrerupt din ceva, a zis Pete.

— Pete?

— Da, doamnă. Eu sunt. Dar nu e o urgență. Sunt bine.

— Te-ai dus acasă?

— Da, doamnă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu sigur. N-a fost deloc așa cum mi-am imaginat. Chiar nu pricep. Și poate că de-asta am și sunat. Pentru că vă pricepeți să lămuriți chestii de genu' ăsta. Mult mai bine ca mine. Dar nu e ăsta motivu' principal pentru care am sunat. Am sunat mai mult pentru că m-am gândit că vă faceți griji pentru mine. Deși știu că poate nu e adevărat. Adică, de ce să vă faceți griji? Nu sunt băiatul dumneavoastră. Nu e treaba dumneavoastră să vă faceți griji pentru mine. Cred că vreau să

zic că *speram* că vă faceți griji pentru mine.

O mică pauză, în timpul căreia Pete și-a dat seama că nu-i dădea nicio ocazie doctoriței să răspundă.

Dar a continuat.

— Mi-ar plăcea să-i pese cuiva de mine suficient cât să se gândească la mine după ce plec acasă și să se întrebe dacă sunt bine. Dar nu e treaba dumneavoastră sau ceva. Așa că e în regulă dacă nu v-ați întrebat. Nu vă condamn sau ceva.

— Pete, nu prea mă lași să scot niciun cuvânt.

— Scuzați-mă, doamnă.

Între timp se întunecase aproape de tot, iar Pete urmărea farurile mașinilor care treceau pe lângă el și care luminau lumea lui cea nouă și ciudată, iar apoi îl cufundau la loc în beznă.

— Bineînțeles că mi-am făcut griji pentru tine, Pete. Cum a fost?

— A fost ciudat.

— Speram să primesc mai multe detalii.

— Mi-a pus niște întrebări. Iar eu am încercat să-i zic cât de frică îmi era să mă întorc acasă. La început, s-a purtat ca de obicei. Prea calm într-un fel, dar gata să explodeze. Dar pe urmă a părut că a înțeles cât de frică îmi e de el. Și a zis c-o să treacă cu vederea ce-am făcut. Și ce-a fost cel mai ciudat… A încercat să mă facă să zic că suntem o echipă, noi doi. O echipă de neoprit, știți?

— Asta nu e așa ciudat. Ești băiatul lui. Nu vrea să te piardă.

Alt rând de faruri a luminat fața lui Pete.

— Cum să mă piardă?

— Nu înțeleg întrebarea, a zis ea. Oamenii se pierd unii pe alții tot timpul.

— Dar eu nu pot să mă mut de acasă și să locuiesc singur sau mai știu eu ce. Am doișpe ani.

— N-am vrut să spun neapărat să te piardă la propriu. Am vrut să zic că nu vrea să piardă dragostea ta.

— A, a zis Pete.

Dar nu reușea să-și silească creierul să decodeze înțelesul acelor cuvinte. Cum faci să-ți înlături dragostea pentru singurul părinte? Era o idee – o opțiune – pe care Pete n-o luase niciodată

în considerare.

— L-am mințit. I-am zis că suntem de neoprit. Dar nu suntem.

Liniște la ambele capete ale firului.

— Am greșit că am mințit? a întrebat el.

— Nu știu, Pete. Chiar nu știu. Lucrurile de genul ăsta sunt dificile. Dar știu că ai încercat să faci ce ai considerat că e mai bine și asta e cel mai important.

— Mulțumesc, doamnă.

Băiatul ar fi vrut să-i spună că nu-l întrebase pe tatăl lui dacă avusese vreun rol în atacul asupra lui Justin, dar era un lucru prea îngrozitor. Îi era prea rușine. Și poate că doctorița știa deja. Poate că toată lumea știa că Pete ar trebui să afle asta de la tatăl lui. Și poate că nimeni n-ar fi vrut să mai fie alături de el dacă vedea că nu e suficient de curajos s-o facă.

Când vedea.

Pete a zis doar atât:

— Deci cred că pot să vin mâine să-l văd pe Prince. Mă întrebam dacă puteți să mă așteptați și pe mine. Știți. Când veniți să-l luați pe Justin. O să mă trezesc și o să fiu pregătit dinainte să se lumineze. Promit. N-o să vă las să mă așteptați.

— Sigur că da, a zis ea.

— Mulțumesc, doamnă.

— Mă bucur că ai sunat, Pete.

— Da?

— Da. Foarte mult. Am *fost* îngrijorată. Și *îmi pasă* de ce se întâmplă cu tine când te duci acasă.

Pete ar fi vrut să-i mulțumească din nou, dar era în pragul lacrimilor și știa că ea și-ar fi dat seama după voce dacă ar fi vorbit.

— Ne vedem mâine, a zis cât de repede a putut.

Apoi a pus receptorul în furcă înainte să se dea de gol. Cel puțin, așa spera.

* * *

Când a ajuns acasă, s-a strecurat pe ușă și l-a găsit pe tatăl lui

ațipit, din cauza pastilelor de durere. Sforăind în scaun.

Pete a trecut pe lângă el și s-a dus în dormitorul lui.

A doua zi, trebuia să se trezească devreme. Era epuizat, complet stors de teamă și emoții. Era timpul să doarmă puțin.

Capitolul șaptesprezece: Doctorița Lucy

Parcase mașina lângă bordură, cât mai departe de stâlpii de iluminat, și rămăsese înăuntru. Aventura asta o neliniștea profund, dându-i un sentiment vag de vinovăție și teamă, de parcă era pe punctul să fie prinsă și pedepsită pentru o infracțiune gravă. Era un sentiment familiar. Foarte familiar.

La început, n-a reușit să-și aducă aminte de ce.

După aceea a făcut legătura cu frica pe care o resimțea în stomac când oamenii băteau la ușa ei în miezul nopții, iar ea știa – chiar înainte să se uite pe geam – că o să se simtă obligată să-i lase în casă, împotriva voinței ei.

Lucy a ridicat ochii spre oglinda retrovizoare și l-a zărit pe Calvin, care stătea în lumina unui felinar, cam la jumătatea străzii, cu brațele atârnându-i pe lângă corp, ca și când și-ar fi dorit să facă mai multe lucruri pe care nu le putea face. Posibil ca Lucy să-l fi surprins și pe Justin în mers, în aceeași oglindă, dar, dacă așa au stat lucrurile, nu a conștientizat. A rămas cu ochii lipiți de silueta încremenită a lui Calvin, apoi a ridicat o mână cu intenția să-l salute, fără să fie sigură că el vede gestul în întunericul și la distanța aia. N-a mai fluturat mâna, a rămas doar cu ea ridicată și nemișcată.

O clipă mai târziu, bărbatul i-a imitat gestul întocmai.

Au rămas așa, nemișcați, un moment, uitându-se unul la altul într-un decor care nu-i lăsa să vadă mare lucru.

Mintea lui Lucy a fost invadată de un gând oarecum neinvitat.

Ia uite, suna el. *Sunt un personaj tragic într-o poveste de dragoste și nici măcar nu-mi aduc aminte cum m-am băgat în chestia asta.*

Și s-a întâmplat totul al naibii de repede.

După aceea, zgomotul și vibrația provocate de deschiderea portierei i-au înlăturat astfel de gânduri.

— Bună dimineața, a zis Justin de pe bancheta din spate, cu o voce slabă, de șoricel, trăgând ușa în urma lui.

— Bună dimineața, Justin.

— Mulțumesc că ați venit să mă luați.

— Pentru puțin.

Tăcere și pauză. Lucy s-a uitat din nou în oglinda retrovizoare. Strada era goală, Calvin dispăruse.

— De ce nu pornim? a întrebat Justin.

— Trebuie să-l așteptăm pe Pete.

— A, Pete. Ce bine! Vine și Pete. Nu știam. Credeam c-o să aibă probleme mari cu tatăl lui și că n-o să-l vedem multă vreme.

— Am avut noroc la faza asta, a zis ea. Mă rog, mai mult el a avut noroc. Dar da, e bine și pentru noi.

* * *

Un minut – sau două, sau poate cinci – mai târziu, Pete a sărit pe bancheta din spate, iar doctorița Lucy a pornit motorul și a luat-o în jos pe stradă, către casă.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, a zis Pete.

— Ai venit bine, Pete. Ai venit la timp.

Au mers vreo doi-trei kilometri într-o liniște punctată doar de șușoteala ușoară dintre băieți. Vorbeau prea încet ca să le distingă cuvintele. Ceea ce era regretabil. Tonul lor, limbajul corpurilor, însăși energia care-i înconjura ca un nor și care-i urmărea peste tot prin lume emana încredere sinceră și prietenie. Era un animal atât de străin de ea, încât era nerăbdătoare să studieze fenomenul ca să afle cum se face așa ceva. Dar surdina în care se petrecea nu-i dădea șansa să-l surprindă, ca de obicei.

Doctorița s-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut o mașină oficială. I s-a strâns stomacul de frică. Era o frică limpede, nedeghizată, mai mare decât simțise de multă vreme. Dacă agentul ar fi tras-o pe dreapta, ar fi găsit doi băieți ascunși pe bancheta ei din spate, dintre care niciunul nu era al ei. Cum avea să explice o treabă ca asta?

Lucy nu-și dădea seama cărei autorități îi aparținea mașina. Ar fi putut fi poliția, șeriful sau patrula rutieră, întunericul nu-i permitea nici măcar să distingă culoarea vehiculului. Dar un lucru era limpede: mașina avea un girofar roșu pe acoperiș care,

din fericire, era stins.

A urmărit girofarul cu coada ochiului în timp ce mergea mai departe, rugându-se să nu se aprindă.

Apoi s-a întrebat ce-i venise să se roage. Să se roage la ce, cui? Renunțase de mult la credința în orice fel de Dumnezeu – probabil încă din copilărie –, în special în cel pe care i-l impuseseră părinții. Părea greșit să reintroducă în joc această relație acum, doar pentru că îi era frică. Se simțea ipocrită și egoistă.

Lucy a făcut stânga pe autostrada cu două benzi.

La fel și mașina cu girofar.

Sufocată de o frică din ce în ce mai mare, a încercat să repete în sinea ei ce-o să spună când o să fie trasă pe dreapta. Dacă o să fie trasă pe dreapta. Dar nu era nimic de repetat. Era o poveste pe care nu intenționa s-o spună și una care, oricum, nu i-ar fi susținut cauza chiar dacă ar fi împărtășit-o.

Într-un moment de panică, și-a zis că n-o să poată face asta în fiecare dimineață. Ideea că ar putea continua să-i ia pe băieți fără să fie observată doar pentru că era întuneric era naivă. N-avea cum să funcționeze. Dar ce aranjament convenabil ar fi putut fi făcut în locul planului lor? Creierul ei disperat nu-și putea imagina, nu putea nici măcar să se adune ca să încerce.

A aruncat din nou o privire fără să-și miște capul. Mașina era în continuare acolo, în spate. Girofarul tot stins.

Lucy a văzut în față strada ei și locul în care urma să iasă de pe autostradă făcând stânga și și-a dat seama că se îndreaptă spre momentul adevărului. Iar asta o făcea să i se ridice în gât stomacul și inima, toate măruntaiele ei înspăimântate care refuzau să se așeze înapoi la locul lor.

A încetinit. Mașina de poliție din spatele ei a încetinit și ea. Și ce altceva ar fi putut să facă? Exista o singură bandă pentru fiecare direcție, iar vehiculul trebuia să se adapteze la viteza ei.

Apoi Lucy a făcut stânga.

Mașina de poliție a mers mai departe în față.

În clipa în care a ieșit din raza ei vizuală, Lucy a tras pe dreapta și s-a rezemat cu capul de volan, încercând să-și liniștească pulsul și să-și calmeze respirația.

— Sunteți bine? a întrebat Pete de undeva din spatele ei.
— Îhî. Bine.
— Am ajuns? a întrebat Justin.
— Nu încă. Pornim imediat.
A mai tras aer în piept de câteva ori, după care a continuat drumul până acasă.
— O să trag mașina în spatele casei, le-a spus ea celor doi băieți. Vreau să vă obișnuiți să nu vă lăsați văzuți din stradă. Nu că pare să fie cineva pe stradă în clipa asta, și de obicei nu e nimeni, dar nu se știe niciodată. Așa că, în fiecare dimineață când vin să vă iau, încercați să vă aduceți aminte că nu trebuie să ieșiți din mașină dacă poate să vă vadă cineva.
— De unde știm dacă poate să ne vadă cineva? a întrebat Pete. Stăm aici, în spate, cu capetele în jos.
— Așa e. Atunci, în fiecare dimineață o să vă spun eu când aveți cale liberă.
Dar în timp ce parca pe alee continua să se întrebe dacă va îndrăzni să mai facă așa ceva în dimineața următoare.

* * *

— Încep să cred că e timpul să-l mutăm pe Prince într-unul din țarcuri, a zis ea, după două ore. Cușca asta în care e închis e foarte mică. Cred că îi e greu. Și începe să pară o cruzime.
— Sigur, a zis Pete. Ar fi drăguț dacă ar putea să se miște puțin.
Stăteau în picioare în cabinet, uitându-se la câinele-lup. Toți trei. Animalul îi privea la rândul lui cu o bucurie anticipată, părând să știe că vorbeau despre el și că nu era niciun motiv de teamă.
— Dar cum o facem? a întrebat Pete.
— Nu știu încă, a răspuns doctorița Lucy.
— Poate să calce pe piciorul din spate?
— Nu prea. Dar cred că îi e destul de ușor să se miște pe trei picioare acum, că osul e stabil. N-ar trebui să-l doară prea tare să și-l țină ridicat și să țopăie pe-aici. Iar incizia s-a vindecat aproape de tot. Nu mi-e teamă că ar putea să-și scoată firele.

Doctorița a privit animalul adânc în ochi, iar câinele i-a întors privirea.

— E incredibil că n-a încercat să-și scoată singur firele alea, a zis ea. Credeam că, după ce o să treacă efectul anestezicului, va trebui să-i pun un fel de guler la gât. Dar văd că le lasă în pace.

— Știe, a zis Pete. Știe că firele alea sunt acolo ca să-l ajute.

O tăcere scurtă, apoi Pete a zis:

— Aș putea să-i pun o lesă și să-l conduc în țarc.

— Nu, nu te sfătuiesc să faci asta. Nu știm dacă a fost vreodată dresat să meargă în lesă. Iar dacă n-a fost, s-ar putea să protesteze când e ținut de gât. Și, dacă fuge de tine, e foarte rău. Ultimul lucru pe care-l vrem e să fugă acum, când de-abia șchioapătă. Coioții sau alte animale sălbatice l-ar ataca imediat. S-ar zice cu el până la asfințit.

— Hmm, a spus Justin, ca și când ar fi vrut să intervină în discuție, dar nu știa sigur unde îi era locul.

— Nu vreau deloc așa ceva, a zis Pete.

— Știu! a sărit Justin. Putem să cărăm cușca afară și s-o băgăm în țarc. Și pe urmă deschidem ușa.

— Putem oare? a întrebat doctorița Lucy. Câinele e greu.

— Putem toți trei.

— Da, a zis ea. Poate că da. Poate că toți trei putem.

* * *

— Nu încape pe poartă, a zis ea.

Sau mai degrabă a gâfâit. A pus capătul ei de cușcă jos, pe pământ, s-a sprijinit de el și a încercat să-și recapete suflul.

Căraseră cușca până la gardul de plasă al unui țarc deschis, dar problema era că ambele capete erau prea late ca să încapă prin poarta țarcului.

— A fost o idee bună, Justin, a adăugat ea. Dar cred că până aici a mers.

— Aș putea să mă cațăr pe cușcă și să intru în țarc, a zis Pete. Și pe urmă să deschid ușa cuștii. Și, dacă ținem cușca foarte aproape de poarta țarcului, n-ar avea pe unde s-o ia decât înăuntru.

— Dar dacă tu poți să te cațări pe cușcă, a răspuns ea, gesticulând spre spațiul de deasupra cuștii, ar putea și el să sară pe ea și să fugă tot pe-acolo.

Sprâncenele lui Pete s-au unit într-o încruntătură, de parcă l-ar fi durut să gândească.

— Credeți că ar face asta cu piciorul ăla rănit?

— Nu știu. Probabil că nu. Dar, dacă intră o clipă în panică… în fine, n-aș vrea să risc.

— Bine, lăsați pe mine, a zis Pete.

Băiatul s-a cățărat cu grijă pe cușcă și a mers în patru labe până la gardul țarcului. Prince a ridicat capul și i-a urmărit fiecare mișcare. Pete s-a aplecat peste marginea cuștii în spațiul liber, lăsându-și torsul în jos până când a ajuns la zăvorul cuștii; l-a tras și a deschis ușa.

După aceea s-a ridicat și și-a folosit corpul ca să blocheze singurul spațiu pe unde ar fi putut să scape câinele-lup.

Prince a întins botul și a explorat spațiul gol unde fusese ușa. Ca și când nu-i venea să creadă că are atâta spațiu. S-a târât câțiva centimetri spre ieșire și a scos capul. S-a uitat în jur.

Apoi s-a ridicat pe cele trei picioare și a țopăit până în țarc; a rămas acolo, cu piciorul rănit ușor ridicat deasupra pământului, și a adulmecat noul decor.

— Aoleo, a zis Pete. Mai e o problemă. Acum trebuie să ne gândim cum să închidem ușa.

Pete a sărit direct în țarc, iar câinele-lup a tresărit. Au rămas amândoi înlemniți o clipă; Prince își ținea capul în jos, într-o poziție surprinzător de defensivă.

Doctoriței Lucy i-a trecut prin minte că s-ar putea să fie prima dată când băiatul și câinele-lup stau față în față, amândoi capabili să se apropie sau să fugă. Părea că și Pete își dă seama de asta.

— E în regulă, băiete. Sunt eu. Pete. Știi, băiatul care te-a salvat. Acum o să închid ușa ca să nu poți să ieși. Nu că vrem să te ținem captiv sau ceva, ci doar până când o să poți să fugi repede, ca înainte. Nu vrem să te prindă coioții.

Pete s-a întins și a închis poarta țarcului cât permitea cușca. Dar spațiul rămas era mult prea îngust ca să mai poată scăpa

animalul. Doctorița Lucy și Justin au ridicat cușca și au dat-o la o parte, iar Pete a închis poarta și a tras zăvorul cu el încă înăuntru.

— Ai grijă cum ieși, i-a zis doctorița Lucy. Nu-l lăsa să se strecoare pe lângă tine.

— Cred că o să rămân să-i țin de urât o vreme, a zis Pete.

— Bine. Dar ai grijă. E puțin în defensivă.

— O să stau în colț și-l las pe el să vină la mine. Dacă o să vrea.

Înainte să apuce să răspundă, doctorița a auzit telefonul sunând în casă.

— Bine, deocamdată ieși de-acolo, i-a zis ea lui Pete.

— De ce?

— Pentru că trebuie să mă duc să răspund la telefon. Rămâi cu el de partea cealaltă a gardului.

Umerii lui Pete s-au prăbușit mai dramatic decât o cerea situația, dar a ascultat. Și telefonul continua să sune.

Doctorița a plecat mormăind să răspundă. Se întâmplase să treacă luni întregi, poate chiar și un an fără să sune telefonul. Și brusc, cu o seară înainte, sunase Pete. Iar acum… nu-și putea imagina cine era și ce voia de la ea.

În timp ce intra în casă, iritată de apelul neîncetat, a observat că Justin o urma îndeaproape.

A fugit până la bucătărie și a apucat receptorul.

— Da? a răspuns ea, abia ascunzându-și iritarea.

— Sunt eu. Calvin.

Nu mai era nevoie să se prezinte. Îi recunoscuse imediat vocea. Și știa, din tonul lui, din simplul fapt că sunase, că n-avea nimic banal sau vesel să-i spună.

— Calvin, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vorbesc repede, a început el, pentru că nu știu cât o să mă lase să folosesc telefonul. Trebuie să-ți cer o favoare uriașă. Aș fi vrut să nu fie cazul, dar am nevoie să mă ajuți. N-am nici un alt plan. Nicio soluție. E foarte important.

— Calvin, ce e? Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie să ai grijă de Justin. Sunt nevoit să-ți cer să rămână la tine o vreme.

— Dar bineînțeles. Stabiliserăm deja.

— Nu, a spus el, iar ea a început să înțeleagă gravitatea mesajului. O vreme mai îndelungată.

— Ah. Cât?

— Nu știu încă. O să fiu audiat în dimineața asta. Bănuiesc că asta o să stabilească un judecător. Poate treizeci de zile. Nu vreau să mă gândesc că ar putea să-mi dea mai mult.

— Ai fost arestat?

— Din păcate.

— Pentru ce?

— Vătămare corporală gravă.

Doctorița Lucy a devenit brusc conștientă de privirea lui Justin. Stătea la nici jumătate de metru distanță de ea și n-o slăbea din ochi. Știa că la telefon e tatăl lui. Știa că s-a întâmplat ceva.

— Ai…?

N-a apucat să termine propoziția. Voise să întrebe: „Ai bătut pe cineva?" Dar a ales să n-o facă de față cu băiatul lui.

— Nu, a răspuns Calvin. În niciun caz. Am fost atacat de doi oameni la fabrică. N-am făcut decât să mă apăr. Dar ei au spus cu totul altă poveste, așa că, în fine, am ajuns aici.

— Ești bine? Te-au rănit?

— Sunt puțin învinețit, dar o să fiu bine.

— Aș putea să… a început ea.

— Stai, a zis el. Lasă-mă să vorbesc. E foarte important. Singurul lucru pe care poți să-l faci pentru mine este să-l ții pe Justin la tine, în siguranță. Știu că o să vrei să mă ajuți și în alte feluri. Știu c-o să vrei să vii aici. Să-mi aduci lucruri sau să-mi cauți un avocat. Dar e foarte important să înțelegi ceva.

Vocea lui s-a transformat într-o șoaptă.

— Dacă arăți clar că există o relație între noi, mai clar decât e deja, nu ne așteaptă nimic bun.

— Înțeleg, a zis ea.

Și înțelegea. Rațional. Dar neputința ei de a trece la orice acțiune utilă pentru el îi stătea ca un ghem în stomac, care se încâlcea de unul singur și năștea o amestecătură de emoții ce-i provocau arsuri.

Totuși, Calvin îi spusese cu ce-l putea ajuta. Era mai bine să rămână calmă și să meargă în direcția aia.

— Justin poate să rămână aici oricât e nevoie. O să ne descurcăm.

I-a trecut prin minte un gând răzleț, ciudat – că, dacă băiatul rămânea la ea treizeci de zile sau mai mult, nu mai era nevoie să se ducă să-l ia în fiecare dimineață. Puteau să rămână împreună acasă. Departe de străzi. Fără plecări și veniri. Nu trebuia să știe nimeni.

Vocea lui Calvin a readus-o în prezent.

— Mulțumesc, a zis el. Nu știi cât de mult înseamnă pentru mine. Dacă n-aș fi știut că poate să stea în siguranță la tine… în fine, nici nu pot să-mi imaginez. Nici nu vreau să încerc. Poți să mi-l dai la telefon?

— Sigur. E chiar aici.

Lucy i-a întins receptorul băiatului, care făcuse ochii mari. Justin l-a privit cu precauție, ca și când ar fi fost un șarpe. Sau un câine-lup pe jumătate sălbatic. Dar, după o scurtă ezitare, a întins mâna și l-a apucat.

Doctorița nu-i mai auzea vocea lui Calvin. De fapt, nu mai auzea nimic. O vreme îndelungată, Justin n-a scos niciun cuvânt. Asculta și încuviința din cap. Apoi a început să plângă încet.

— Îmi pare rău, tati, a zis el în cele din urmă. Am dat din cap, dar știu că nu poți sa auzi asta. Doar că nu m-am gândit. Da, știu că așa o să facă. Vrei să vorbești din nou cu ea?

Lucy a întins mâna spre receptor, dar Justin nu i l-a mai dat.

— Și eu te iubesc, tati, a zis el repede. Pa.

Justin s-a uitat la ea cu ochii mari, umezi, și i-a înapoiat receptorul.

— Îmi pare rău, doamnă doctor, a zis el. Nu mai putea să vorbească. Doar atâta l-au lăsat.

Lucy a pus receptorul în furcă și au rămas amândoi așa, în picioare, fără să se uite unul la celălalt, fără să se miște. Doctorița simțea apăsarea emoțiilor și bănuia că amândoi simt același lucru. Dar totul se întâmplase atât de repede, iar ea nu apucase să proceseze nimic, așa că îi era greu chiar și să

identifice ce anume simțea. Știa doar că nu era de bine.

— Ei bine, a spus ea, punând o mână pe umărul lui Justin, se pare că o să fim doar tu și cu mine o vreme.

— Și Pete, a adăugat Justin repede.

— Așa e, a zis ea. Și Pete.

Apoi, neștiind ce altceva să facă, s-a foit prin bucătărie câteva minute, a strâns farfuriile rămase de la micul dejun și s-a gândit la toate zilele în care n-avea să-l vadă pe Calvin, nici măcar în depărtare, lângă un felinar de pe stradă, făcându-i cu mâna. Era atât de neașteptat totul, atât absența lui bruscă, cât și faptul că absența lui bruscă avea așa de mare importanță pentru ea și că era absolut imposibil de digerat.

Lucy s-a întrebat dacă el minimalizase gravitatea rănilor ca să n-o alarmeze.

Și-a făcut de lucru îndesând în bufet suportul de lingurițe și solnițele de sare și piper – pe care le ținea de obicei pe blat. Faptul că făcea ceva o ajuta să se simtă mai bine. De fapt, îi venea greu să se oprească.

Până când s-a uitat la Justin.

Stătea în picioare în mijlocul bucătăriei, cu brațele înfășurate în jurul corpului. Nu mai plângea. Părea complet deconectat de el însuși și de ce-l înconjura și foarte pierdut.

Lucy s-a grăbit spre el, s-a lăsat în genunchi și l-a strâns în brațe, iar el a strâns-o la rândul lui. Doctorița simțea mirosul tifonului curat din bandajul pe care i-l pusese în dimineața aia. I se freca de obraz.

— Aș vrea să pot să-ți explic de ce e lumea așa, a zis ea. Aș vrea să pot să-ți spun de ce se întâmplă lucrurile astea când știm cu toții că n-ar trebui să se întâmple. Dar adevărul e că, sincer… nici eu nu înțeleg.

O tăcere ușoară. Da, avea o ușurătate liniștea aia, ceea ce părea neașteptat.

— E în regulă, a zis el. Aveam mai mult nevoie de îmbrățișare.

Așa că au rămas îmbrățișați o vreme.

Capitolul optsprezece: Pete

Pete a dat buzna în casă, țipând din toți rărunchii.

— Doctora Lucy, aveți un pat pentru Prince? Pentru că nu vrea să se culce pe…

Băiatul a simțit schimbarea din atmosferă înainte să apuce să-și termine fraza. Sigur se întâmplase ceva cât stătuse lângă țarcul lui Prince. Nu trecuseră mai mult de zece sau cincisprezece minute, dar totul părea diferit.

Doctorița și Justin arătau amândoi de parcă ar fi plâns. Și niciunul n-a ridicat măcar ochii către Pete și nu i-a răspuns la întrebare. Au rămas toți trei în picioare, în mijlocul norului negru care plutea în casă, simțindu-i greutatea. Cel puțin Pete o simțea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el când n-a mai suportat liniștea.

Doctorița Lucy și-a îndreptat spatele ca la defilare și a fugit afară din cameră, ca și când n-ar fi rezistat să audă urmarea.…

— L-au arestat pe tata, a zis Justin fără să se uite la Pete.

— Asta e groaznic.

— Da, este.

— Pentru ce?

— Degeaba. A fost ghinion.

Liniște. Prelungită. O liniște lungă, dureroasă.

— Când se întoarce? a întrebat Pete.

— Nu știm încă.

— Doctorița ți-a dat voie să rămâi aici?

— Da.

Pete a fost copleșit de o emoție puternică. Puternică și enervantă. Aproape că era tentat s-o numească gelozie, dar nu-i purta cu adevărat pică lui Justin că urma să rămână acolo. Doar că voia și el cu disperare același lucru.

Invidie poate că era un cuvânt mai potrivit.

Doctorița Lucy a băgat capul pe ușă.

— E un morman întreg de paturi pentru câini în cutii, în garaj, a zis ea. Unele sunt mai noi, altele cam vechi, așa că

încearcă să găsești unul într-o stare bună. Toate sunt curate.

* * *

Pete stătea în mijlocul garajului – nu făcea decât să se uite în jur și să observe diferențele dintre garajul doctoriței și al lui – când Justin a băgat capul pe ușă.

— A, bună, a zis Pete.

— Nu găsești paturile pentru câini?

— Păi nici n-am început să caut încă. Mă uitam la toate lucrurile astea și mă gândeam că arată ciudat. Și după povestea cu tatăl tău, cred că mi-a ieșit complet din minte chestia cu paturile de câini.

Justin a înaintat și a rămas în picioare, lângă Pete. Au început să se uite amândoi în jur. La cutiile de carton puse în ordine, unele peste altele, lipite fiecare în parte cu bandă adezivă și etichetate ca să se vadă din prima ce conțin. Și la felul în care doctorița pusese cutiile pe niște paleți din lemn, ca în cazul în care garajul ar fi inundat de o ploaie torențială să nu se distrugă nimic.

— Nu prea văd ce e ciudat aici, a zis Justin. E totul foarte ordonat.

— Da. La asta mă refeream. Când tata aruncă chestii în garaj, pur și simplu le… aruncă acolo. Iar dacă se umplu de praf, se udă sau fac mucegai, atunci asta e. Presupun că felu' în care face el lucrurile e ciudat și felu' în care le face doctorița e corect, dar până acum n-am văzut decât cum le face el, așa că-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc.

— Uite acolo paturile pentru câini, a zis Justin. Chiar în colțul ăla.

Justin a arătat cu degetul spre o grămadă de cutii de carton care purtau toate eticheta „paturi de câini". Pete văzuse, de fapt, grămada de mai devreme. Dar nu înregistrase cuvintele. Fusese cu mintea în cu totul altă parte.

— Aș vrea să fiu eu în locul tău, i-a zis el lui Justin.

— Nu prea pricep ce vrei să zici.

— Cred că vreau să zic că aș fi vrut să-l aresteze pe taică-miu

și să-i dea drumul tatălui tău. Mi-ar plăcea ca tata să fie plecat multă vreme, iar eu să stau la doctoriță și să nu mă duc acasă. Știu că ție nu-ți place. Asta pentru că ai un tată bun. De-aia mi-aș dori să fiu eu în locul tău.

Justin n-a răspuns. Au tăcut amândoi stânjenitor de mult timp. Așa că Pete s-a apropiat de paturile de câini și a început să dea jos cutiile.

— Astea sunt prea mici, a spus el parcă nimănui, în timp ce cotrobăia prin prima cutie.

Atunci Pete și-a dat seama că nu are bandă adezivă ca să resigileze cutiile. Și era clar că doctorița le voia sigilate.

— Justin, vrei să te duci în casa și să-i ceri doctoriței Lucy niște bandă adezivă ca să le lipesc pe astea la loc?

— Sigur, a zis Justin și s-a strecurat afară din garaj.

Pete a dat jos a doua cutie și a descoperit imediat o comoară. Era un pat capitonat, gros cam de zece centimetri și așa de mare, încât fusese îndoit ca să intre în cutie. De fapt, părea că doar atât încăpea în ea, pentru că nu mai era altceva înăuntru. Patul avea o husă verde-închis cu fermoar, iar materialul era moale, ca flanela.

— Oh, ce-o să-ți mai placă ăsta, a zis el cu voce tare.

Deși câinele-lup era, evident, mult prea departe ca să audă.

* * *

Pete s-a așezat pe jos în țarc, iar cojițele de pe fund l-au durut la contactul cu betonul dur. A bătut ușor cu mâna în patul pe care îl instalase în dreapta șoldului lui. Dar Prince a rămas în picioare, într-o poziție ciudată, ținându-și echilibrul pe cele trei picioare și cu capul în jos.

Pete a oftat adânc.

A împins patul mai departe, cât de departe îi ajungea brațul, iar câinele-lup s-a apropiat șchiopătând și l-a mirosit. Apoi s-a urcat pe el, s-a învârtit de două ori în cerc, după care s-a așezat cu grijă, cu botul spre Pete. Își ținea ochii deschiși, vigilenți. Supraveghindu-l.

— Păcat, a zis Pete. Aș vrea să nu te simți așa. Credeam că

suntem prieteni mai buni de-acuma.

Pete a simțit că s-ar putea să-i dea lacrimile și a făcut eforturi mari să le țină în frâu.

— Nu știu de ce mă plăceai mai mult când erai în cușcă.

Vocea lui Justin l-a făcut să tresară.

— Am lipit prima cutie cu bandă și am pus-o la loc peste celelalte.

— Mersi, a zis el.

Pete stătea cu spatele spre curte, sprijinit de gardul țarcului. Nu s-a uitat în jurul lui, dar l-a simțit pe Justin așezându-se și el cu spatele lipit de gard, de cealaltă parte.

I se părea că simte presiunea spatelui lui Justin pe spatele lui, dar și-a dat seama că probabil era doar gardul care reacționa la greutatea prietenului său.

O vreme, n-a vorbit niciunul dintre ei.

Apoi, Justin a zis:

— O să stai cu el toată ziua?

— Nu. Aș vrea eu. Dar trebuie să mă duc acasă.

În timp ce vorbea, s-a uitat la câinele-lup. În ochii lui aurii. Pete simțea dragostea pentru Prince ca pe un gol în piept. O senzație dureroasă, acum, că nu mai era așa sigur că sentimentul e reciproc.

— De ce? Nu-i așa târziu.

— Da, dar ieri tata a încercat să mă facă să-i zic unde am fost. Iar eu n-am vrut să-i zic. Și, dintr-un motiv sau altu', a trecut peste asta. Dar dacă o sa continui să lipsesc toată ziua, zi de zi, o să mă întrebe din nou. Sunt sigur c-o să mă întrebe. Nu îndrăznesc să risc cu el.

Încă o tăcere lungă. Pete și-a dat seama că simțea respirația lui Justin, care făcea gardul să se miște ușor. O simțea ca pe o alinare. Opusul senzației că e singur pe lume.

Pete s-a surprins vorbind. Nu simțise cuvintele pregătindu-se să iasă.

— Mai știi când ai zis că tata e foarte dur? Iar eu am zis că nu mi se pare. Că mi se pare că e la fel ca toți ceilalți tați?

— Îhî, a răspuns Justin. Știu.

— Acum cred că aveai dreptate. Cred că e foarte dur. Chestia

e că, înainte, era singurul tată pe care-l știam. Mă rog. Nu chiar. Știu și alți tați, dar nu știam cum e să stai cu ei. Cred că pe tatăl lui Jack îl știu cel mai bine, și el nu-i prea diferit de al meu, doar că e mai rău. Într-un fel, adică. Pentru că devine alt om când se îmbată și n-ai cum să ghicești niciodată ce-o să facă. Așa că am crezut că toți tații sunt la fel. Dar acum, că-l știu pe tatăl tău, mi se pare că am avut ghinion. Și cred că tu ești foarte norocos.

Tăcere lungă. Pete s-a întrebat dacă spusese ceva nelalocul lui. Dumnezeu știa că nu ar fi fost prima dată.

— În clipa asta nu sunt prea norocos.

— Nu, așa e, a zis Pete. Îmi pare rău. Nu voiam să pară că am uitat sau că nu e mare brânză. Dar o să se întoarcă. Așa că, în general, ești norocos.

— Da, probabil. Și eu cred că am un tată bun. Dar, dincolo de asta, n-aș zice ca mă simt norocos în cea mai mare parte a timpului.

— Îmi pare rău, a zis Pete, apoi s-a ridicat încet în picioare și și-a scuturat de praf pantalonii scurți. Mi se pare ca nu pot să zic nimic cum trebuie azi. Mă duc să-mi iau la revedere de la doctoriță.

— Să nu pleci din cauza mea.

— Nu. Nu din cauza ta. Doar că am o zi proastă. Cred că toți avem. Chestia aia cu tatăl tău, pe urmă Prince, care nu prea pare să aibă încredere în mine, plus că mi-e frică de ce-o să se întâmple când o să ajung acasă. Totdeauna mi-e frică de ce-o să se întâmple când ajung acasă.

— Cred că mă simt totuși un pic norocos, a zis Justin. Vreau să zic, în comparație cu asta.

* * *

Pete ajunsese la mai puțin de un kilometru de casă când l-a prins din urmă Boomer Leggett. Tocmai își spunea că mai are așa de puțin de mers și că abia așteaptă să intre în casă și să se așeze, dar și că poate ar fi trebuit să accepte oferta doctoriței de a-l duce cu mașina. Dar era ziua în amiaza mare și nu voia să afle cineva unde fusese. Nu voia să-i facă necazuri doctoriței.

Apoi, Pete l-a simțit pe Boomer ca pe o furnicătură în spate – l-a simțit de-a dreptul, înainte ca furgoneta să ajungă în dreptul lui și să se oprească. Și când s-a oprit, iar Pete a văzut-o cu coada ochiului, și-a spus: *Aha, de-asta aveam senzația aia ciudată.* Nu mai avusese niciodată o experiență de genul ăsta – să știe ceva înainte să fie normal să știe –, dar n-avea mult timp la dispoziție să exploreze ciudățenia momentului, pentru că totul se întâmplase prea repede.

Boomer vorbea cu el. Dar Pete refuza în continuare să-l privească. Și să se oprească din mers. Așa ca bărbatul a fost nevoit să conducă încet furgoneta pe lângă el.

— Vezi, de-asta ar trebui să faci mereu ce zice taică-tu, a strigat Boomer.

Pete fusese vag conștient de sentimentul care fierbea în el. Simțise doar pe jumătate presiunea și nu reușise încă să-l descifreze. Dar, auzind vocea lui Boomer, emoția a țâșnit la suprafață. Era furie. Furie curată.

Băiatul s-a oprit și s-a întors cu fața spre furgonetă; Boomer a pus frână, iar rânjetul lingușitor i-a înghețat pe buze când a văzut expresia lui Pete.

— Tu ai făcut mereu ce ți-a zis taică-tu să faci, Boomer?

Pete nu știa sigur de ce pusese întrebarea. Părea o abatere de la lucrurile mai importante. Dar era convins că i se dădea un sfat pe care Boomer nu-l urmase probabil niciodată și voia să înceapă prin a-l face pe bărbat să recunoască.

— Păi nu, nu tocmai, a răspuns Boomer, căruia îi revenise pe jumătate rânjetul enervant. Dar e altceva, pentru că taică-miu era nebun de legat.

Pete s-a apropiat de furgonetă și s-a oprit în dreptul geamului din dreapta șoferului, simțind furia. Și-o întărâta singur ca s-o țină la suprafață.

— Tu l-ai atacat pe Justin? a întrebat el cu vocea ciudat de egală.

— Ce e un Justin? Nu știu pe nimenea cu numele ăsta.

— Păi, dacă n-ai atacat o grămadă de oameni în ultimele două-trei zile, Boomer, ar trebui să fie o întrebare destul de simplă.

— Ah. Da. Băiatu' ăla negru-ca-smoala.

Boomer a ridicat mâna dreaptă și a mimat că sparge o sticlă. Era un gest ciudat de familiar, pentru că era întocmai ca gestul pe care-l făcuse Justin.

Ceea ce avea sens, și-a dat seama Pete, pentru că fuseseră amândoi acolo când se întâmplase.

— Am auzit că ta-su a fost și el trosnit bine, a adăugat Boomer. Mi se pare că familia aia nu prea pricepe unde-i e și unde nu-i e locu'.

Dacă Boomer ar fi fost lângă el, pe trotuar, Pete l-ar fi atacat. N-ar fi putut să se abțină. S-ar fi năpustit asupra bărbatului mai în vârstă, i-ar fi dat un cap în burtă, l-ar fi bătut cu pumnii. Chiar dacă ar fi pierdut. Și ar fi fost probabil grav rănit. Dar, până când lucrurile ar fi luat întorsătura inevitabilă, ar fi profitat de orice ocazie.

Dar Pete a rămas acolo, în picioare, simțind căldura și roșeața cuprinzându-i vârfurile urechilor. După aceea, pentru că vocea îl părăsise și pentru că nu știa insulte suficient de grave ca să se potrivească situației, a ridicat pur și simplu degetul mijlociu și l-a fluturat în direcția lui Boomer. Cu o emfază sălbatică, provocată de furie.

— Băi mucosu… a început Boomer.

Nu și-a terminat propoziția, ci a sărit din furgonetă direct în stradă.

Pete a luat-o la fugă. Nu neapărat de frică, deși îi era frică. Dar nu frica îl făcea să dea înapoi. I-ar fi plăcut în continuare să-i tragă una bărbatului ăluia îngrozitor și ar fi putut să rămână locului, să-l înfrunte. Dar nu voia să-i ofere lui Boomer satisfacția de a-l pedepsi pentru ce făcuse. Voia să câștige. Voia ca Boomer să se simtă înfrânt.

Băiatul a sprintat în josul străzii, a cotit scurt pe o alee și a grăbit pasul în timp ce se apropia de gardul de plasă de un metru optzeci. A sărit, a prins plasa, apoi s-a cățărat. Și-a trecut un picior peste gard. A simțit o durere ascuțită când cea mai adâncă dintre răni s-a deschis, dar n-a urlat. A sărit de partea cealaltă și s-a întors să vadă cum se descurca Boomer.

Bărbatul se cățăra pe gard mult mai încet și mai

neîndemânatic decât o făcuse Pete. Și-a azvârlit imprudent un picior pe deasupra, iar pantalonii de lucru jegoși i s-au agățat de capetele sârmelor. În timp ce se chinuia să se elibereze, și-a pierdut echilibrul și a căzut pe spate, sfârtecându-și manșeta pantalonilor și aterizând cu un bufnet în alee.

— Fir-ar… la dracu' cu toate! a strigat.

Pete i-a arătat din nou degetul.

— Îhî, vezi asta, Boomer? a răcnit Pete, cu degetul ridicat. Sper să-ți rupi naibii spinarea. Sper să ți se întâmple cele mai groaznice lucruri care pot să i se întâmple cuiva. Te urăsc!

Băiatul s-a întors și a luat-o din nou la fugă.

A aruncat o privire peste umăr ca să se asigure că Boomer nu-și rupsese spatele. La drept vorbind, Pete nu voia ca Boomer să pățească de-adevăratelea așa ceva și s-ar fi dus să caute ajutor dacă ar fi fost nevoie.

Dar Boomer se ridicase în picioare, înjurând și șchiopătând înapoi spre furgonetă.

Atunci, Pete a avut revelația că Boomer știa exact unde locuiește. Și că putea să ajungă cu mașina mai repede decât ajungea el pe jos.

Cu alte cuvinte, acum Pete nu mai putea să se ducă acasă.

A traversat curtea îngrădită și a sărit gardul de sârmă din celălalt capăt, apoi s-a furișat repede prin locul viran dintre garduri, unde erau garaje construite spate în spate.

Băiatul și-a dus mâna la rana care se deschisese, pipăind-o prin pantaloni. Degetele i s-au mânjit de sânge.

Dacă tot nu putea să se ducă acasă, s-a hotărât să se ducă pe lac. Avea să fie prima oară de când începuse vara când își oferea răgazul să facă ceva plăcut. Având în vedere că era nevoit să-și schimbe brusc planul, Pete și-a spus că existau variante mult mai groaznice decât o baie bună într-o după-amiază fierbinte.

* * *

S-a oprit pe țărmul mâlos al lacului mic cât un lighean, bucurându-se de umbra de deasupra capului creată de bolta deasă a copacilor. Și-a desfăcut nasturii de la cămașă și și-a dat-

o jos și, în timp ce se foia, tenișii lui au lăsat urme în noroiul alunecos. Briza ușoară i-a mângâiat pielea.

Și-a scos tenișii ajutându-se de călcâie, fără să se deranjeze să mai dezlege șireturile. Și-a întins cămașa pe o creangă căzută și a intrat în apa minunată. Nu era rece. O simțea un pic călduță pe piele, dar știa că, mai spre mijlocul lacului, avea să fie răcoritoare. Așa că a plonjat și a început să înoate.

S-a oprit acolo unde temperatura apei i s-a părut numai bună și a început să calce apa. Simțea cum toată furia, frica și confuzia îl părăsesc în sfârșit. Cum se dizolvă în lac.

Și-a răsucit gâtul și s-a rotit într-un cerc complet, bucurându-se de baie. Dar, în timpul ăsta, n-a putut să nu observe o mică dâră de sânge care-l urmărea prin apă.

Și atunci clipa de desfătare s-a terminat. Pur și simplu. Fusese acolo, se bucurase de ea, apoi dispăruse.

— Ah, hei, Petey, aici erai! Pe unde naiba ai umblat?

Pete cunoștea vocea. Nu-l văzuse pe Jack, dar nici n-avea nevoie. Știa cine-l descoperise.

— Am fost să te caut p-acasă de vreo șase ori, a continuat vocea fără trup a lui Jack, dar nu ești niciodată p-acolo și-l întreb pe taică-tu unde ești, iar el zice mereu cică nu știu. Asta mi s-a părut ciudat; de când nu mai știe domn' Solomon pe unde ești? Așa că l-am rugat să te trimită la mine cum de te vede, da' de dimineață am fost din nou și a zis că ai fost acasă azi-noapte, dar la mine n-ai venit. Nu ți-a zis el să vii sau te ferești de mine dinadins?

Cam de pe la jumătatea ultimei propoziții, Pete reușise să identifice direcția din care venea vocea și zărise silueta mică a lui Jack, aplecat deasupra celor două undițe pe care le supraveghea. Băiatul stătea pe jos, sub copacul ăla mare și noduros, cel cu rădăcinile întortocheate care ajungeau până în lac. Lui Jack îi plăcea să pescuiască acolo pentru că păstrăvii se ascundeau în labirintul dintre rădăcinile răsucite. Pete prefera să evite locul, pentru că, de fiecare dată când prindea ceva, peștele reușea să înfășoare firul pe după câte o rădăcină și să scape.

— Amândouă, a zis Pete. Nu mi-a zis c-ai venit să întrebi de mine. Dar și dacă mi-ar fi zis, te evit dinadins.

— Ce-am făcut așa rău?

Pete a înotat un pic spre Jack, deși mai degrabă a călcat apa cu puțină direcție.

— Cred că știi.

— Afurisitu' ăla de câine, nu? Încă ești supărat pentru afurisitu' ăla de câine.

— Da. Încă sunt.

— Păi, faza aia e oricum mai puțin rea decât să-ți părăsești cel mai bun prieten. De tot, nu doar într-o dimineață.

— Doar că te-am părăsit cu un motiv. Pentru că m-am lămurit cum ești, Jacky. Nu doar ca să fiu egoist.

Acestea fiind spuse, Pete a decis că se săturase de conversație. S-a întors și s-a îndepărtat încet, înot.

Când a ajuns de partea cealaltă a lacului mititel, în locul unde-și lăsase cămașa și tenișii, s-a ridicat și a ieșit pe mal, cu picioarele alunecându-i prin nămolul acoperit cu mușchi.

Și-a scuturat părul de apă, apoi a ridicat din nou capul. Chiar atunci, a simțit o lovitură în arcada stângă. S-a împleticit înapoi, dar s-a redresat imediat. A ridicat capul și l-a văzut pe Jack, care, se pare că fugise în jurul lacului după el, iar acum stătea cu pumnul ridicat. Pregătit să se bată.

— Pentru ce naiba a fost asta? a strigat Pete, frecându-și orbita dureroasă.

— Pentru că ai crezut că un câine e mai important decât mine. Și pentru că acuma știu că e adevărat ce se zice despre tine. Și eu m-am lămurit cum ești, Petey. Ai un prieten nou, așa cum se zice, și e cineva de care nici n-ar trebui să te apropii. Ar fi trebuit să știi. Eu am tot zis nu, Pete n-ar face niciodată așa o prostie, dar acuma știu. Nu te cunoșteam deloc, Pete. Mă bucur că nu mai ești prietenul meu. Du-te și fii prieten cu…

Dar n-a apucat să termine cuvântul pe care-l pregătise. Pentru că Pete i-a tras un cap în burtă și l-a aruncat în spate. Jack a aterizat cu toată greutatea pe pământ, iar Pete a căzut deasupra lui, auzind cum plămânii lui Jack se golesc de aer odată cu sunetul „aau".

Pete a ridicat degetul arătător în fața lui Jack, pe post de avertisment.

— Să nu zici ceva de el! Să nu zici vreodată ceva de el sau de tatăl lui! M-auzi? N-ai niciun drept. Nu-i cunoști, așa că ține-ți gura și vezi-ți de treaba ta.

N-a urmat nimic. Niciun răspuns, iar Jack părea că nu poate încă să respire, așa că Pete s-a ridicat de pe el, i-a întors spatele și și-a pus cămașa și tenișii fără să se mai obosească să-și curețe nămolul de pe tălpi.

S-a uitat înapoi și a văzut că Jack se ridicase în capul oaselor, acolo, în nămol, cu o mână pe piept. Respirând cu greu.

— O să uit că te-am cunoscut vreodată, Pete, a zis Jack într-o șoaptă încordată.

— Foarte bine, a răspuns Pete.

Apoi a pornit spre casă. La naiba cu Boomer Leggett.

* * *

În fața casei nu era parcată nicio furgonetă. Așa că Pete a intrat.

L-a găsit pe tatăl lui întins în pat, în pijamale, cu pătura trasă până la brâu. De parcă n-ar fi fost abia după-amiază.

— Ia te uită, a zis bărbatul, gesticulând vag spre fața lui Pete. Se pare că ai dat de cineva sau de ceva care e și mai furios pe tine decât sunt eu.

Pete n-avea idee dacă Boomer trecuse pe acolo și-l pârâse. Așa că nu știa exact cum să abordeze situația.

— Jack e furios pe mine, a zis Pete.

— Mi se pare că o grămadă de oameni sunt furioși pe tine, băiete. Ai dezvoltat un talent să-i scoți pe oameni din sărite.

— Da, domnule, a răspuns Pete. Așa mi se pare și mie.

— De unde dracului ai învățat să vorbești așa cu Boomer? Mi-a fost rușine să aud lucrurile pe care i le-ai spus.

— Probabil că a inventat jumate din ele, a zis Pete.

Era într-o pasă sfidătoare și nu putea să se ascundă. Nu reușea nici măcar să încerce.

— Deci nu i-ai arătat degetul? Nu i-ai zis că speri că și-a rupt spinarea?

— Ah. Ei, da, domnule. Astea sunt toate adevărate.

— Nu te-am învățat eu să te porți cu mai mult respect cu oamenii în vârstă?

Fitilul care se aprinsese în sufletul lui Pete mai devreme ajunsese la încărcătură și nimic nu mai putea preveni explozia.

— N-o să-l respect *niciodată* pe Boomer Leggett! a strigat Pete. E un om groaznic, groaznic. L-a lovit cu o sticlă în cap pe bietul băiat și i-a făcut o rană care putea să sângereze până la moarte, iar acum râdea de asta ca și când ar fi fost ceva amuzant. Nu-mi pasă cât de bătrân e, n-o să respect niciodată un om ca ăsta și n-o să mă faci niciodată să-l respect, orice ai zice. Poți să mă pedepsești până în vecii vecilor, dar nu poți să mă faci să respect un om pe care nu-l respect.

Apoi Pete s-a oprit, pregătit de represalii.

Fața tatălui său, ochii lui păreau tulburați și întunecați, dar ciudat de calmi.

— Înțeleg. Ne simțim bărbățel azi, așa e? Mai e ceva ce vrei să mă înveți tu despre viață, băiete?

— Nu, domnule. Dar am o întrebare pentru tine. Vreau să te uiți în ochii mei și să-mi zici că n-ai avut nicio legătură cu ce a pățit Justin.

În timp ce cuvintele îi ieșeau din gură, Pete și-a dat seama că vorbea cu tatăl lui așa cum vorbesc părinții cu copiii lor. Sau așa cum vorbește cel care deține controlul cu cel pe care îl controlează. Dar era prea târziu să-și retragă cuvintele. Așa că a așteptat pur și simplu să vadă când – și cât – va plăti pentru ce făcuse.

— N-aș fi putut, a zis tatăl lui, încă neobișnuit de calm. Vezi și tu că nu prea pot să mă mișc în perioada asta.

— Nu că n-ai făcut-o cu mâinile tale. *Că n-ai avut nicio legătură.*

S-a lăsat tăcerea. Lui Pete i s-a părut lungă, dar poate că a durat doar câteva secunde. Îl furnica tăcerea. Simțea că-l furnică.

— N-am avut nicio legătură cu asta, a spus tatăl lui.

Pete a rămas tăcut. Era ocupat să răsufle din toți rărunchii. S-a întrebat cât timp își ținuse respirația.

— Acum, dacă ai terminat cu scena asta, omulețule, poți să te

duci direct la tine în cameră. N-o să primești mâncare astă-seară. Și ai face bine să-ți schimbi atitudinea în zilele următoare, pentru că altfel o să ajungi un băiat tare flămând.

Pete era deja flămând. Ratase prânzul. Plecase de la doctoriță înainte să fie servit, iar la ora mesei se plimbase și se bătuse în loc să mănânce. A oftat la aflarea veștilor, dar a avut grijă s-o facă în tăcere.

— Da, domnule, a zis el.

În drum spre camera lui, și-a dat seama că scăpase ieftin și de data asta. Mai ieftin decât își putea explica, cu mintea extenuată.

* * *

Pete stătea în pat, întins pe burtă, când a auzit un ciocănit ușor în ușa camerei lui.

— Ce e? a întrebat el fără prea multă vlagă.

Fără prea multă viață.

Ușa s-a întredeschis, iar balamalele au scârțâit.

— Doar un lucru mai vreau să-ți spun.

Tatăl lui își recăpătase tonul cu care era obișnuit Pete. Mai autoritar. Nu chiar atât de calm.

— Data viitoare când intri *în casa mea* și-mi vorbești de parcă ar trebui să-ți dau socoteală pentru ce fac, o să te trezești cu toate hainele în curtea din față. Și poți să-ți găsești casă și masă în altă parte. Am fost destul de clar?

În mod ciudat, asta l-a făcut pe Pete să se simtă ușurat. Faptul că lucrurile reveniseră la normal. Mai puțin misterioase. Era un fel de rău pe care-l înțelegea cu ușurință.

— Da, domnule, a zis Pete.

Capitolul nouăsprezece: Doctorița Lucy

— Cum arată? a întrebat Justin.

Doctorița tocmai îi desfăcuse bandajul care acoperea rana de la cap și-l aruncase în coșul de gunoi din cabinet.

— Sunt mulțumită, a zis ea. Se vindecă frumos. Dar trebuie să mai ții locul curat și uscat încă vreo câteva zile.

— Da, doamnă. Când am făcut baie, am avut mare grijă. Nu m-am spălat deloc pe cap. M-am spălat pe față și pe gât, dar pe cap nu.

Băiatul stătea pe masa de operație, îmbrăcat în bluza de pijama pe care i-o dăduse ea. Îi venea ca o rochie care-i ajungea până la genunchi. Gambele lui dezgolite atârnau și se bălăngăneau ca două bețe de chibrituri și păreau vulnerabile. Mâinile îi rămăseseră ascunse undeva în mânecile prea lungi. Doctorița Lucy s-a aplecat instinctiv spre ele și le-a suflecat până când mâinile lui Justin au ieșit din nou la iveală.

— Foarte bine, a zis ea. Acum îți pun un bandaj curat și pe urmă mergem să te bag în pat.

În timp ce-l bandaja, a observat un șnur la gâtul lui, pe care Justin îl purta ca pe un lanț lung, dar obiectul a dispărut sub bluza de pijama și n-a apucat să vadă ce anume atârna de el.

— Ce ai pe șnur? a întrebat ea, sperând să fie vorba de o cheie de la casă.

Băiatul avea nevoie de lucrurile lui de acasă.

— Ah, asta.

Justin a apucat șnurul și l-a tras peste pijama, scoțând la iveală o cheie nouă și lucioasă.

— Ca să pot să intru și să ies când e tata la muncă.

— Ce zici dacă mi-o împrumuți mie astă-seară? După ce se întunecă bine, o să mă duc la tine acasă și-ți aduc toate hainele pe care le găsesc.

— Da, vă rog. Mulțumesc. Și periuța mea de dinți.

— Sigur. Și periuța ta de dinți. Tatăl tău mi-a spus că ești foarte meticulos când vine vorba de dinți.

— Și… a început el.

Dar nu și-a dus gândul până la capăt.

— Și? Mai ai nevoie de ceva de-acolo?

— Nu, doamnă. Lăsați. N-are importanță.

* * *

Lucy l-a culcat în patul din camera de oaspeți cel mai apropiat de fereastră. A rămas cu el o clipă, fără să știe de ce. Fără să știe ce să spună. Simțea că între ei se adunaseră stânjenitor de multe cuvinte care se cereau rostite. În cea mai mare parte – dacă nu chiar toate –, legate de Calvin.

Dar să fiu a naibii dacă știu care sunt cuvintele alea, și-a spus ea.

Justin a rupt tăcerea.

— Doctora Lucy? Aveți copii?

— Am avut un băiat.

— Ați *avut* un băiat? Unde s-a dus?

Deci asta era diferența dintre un adult și un copil, și-a spus ea. Copilul nu știe ce să nu întrebe.

— Păi. Mai întâi a fost divorțul. Iar el s-a dus să locuiască cu tatăl lui.

— De ce? De ce n-a rămas cu dumneavoastră?

În pauza de dinainte să răspundă, doctorița a observat că băiatul își ținea pătura subțire strânsă la piept într-un fel care trăda nesiguranță. Și s-a gândit că poate Justin punea întrebări pentru că îi era frică de clipa în care ea avea să plece și să-l lase să doarmă singur.

— Când am divorțat de soțul meu, l-am lăsat pe băiat să aleagă unde vrea să locuiască. L-a ales pe tatăl lui. *Nu-ntreba de ce,* și-a spus ea. *Nu întreba de ce.*

— De ce?

Lucy a oftat. Și-a analizat în fugă opțiunile. O minciună nevinovată. Adevărul. Să refuze să răspundă la întrebare.

— Considera că eu sunt prea…

Cuvântul i-a rămas în gât. Așa că a ales unul mai ușor de rostit.

— Rezervată.

— Nu știu ce înseamnă.

— Distantă. Greu de impresionat.

Rece.

— Ah. Mie nu mi se pare deloc că sunteți așa.

— Ei bine, sunt. Nu la fel de mult ca înainte, probabil. Oamenii se mai schimbă. Situațiile se mai schimbă. Pe vremea aia, eram în stagiul de practică și lucram foarte mult, așa că ajungeam acasă extenuată. Iar el nu putea să sufere asta. Și tatăl lui lucra mult. Dar tații au voie. E de așteptat din partea lor. Eu trebuia să fiu grijulie și mereu prezentă. Băiatul era furios pe mine, așa că l-a ales pe tatăl lui.

— Și nu v-ați simțit groaznic?

Lucy a deschis gura să respingă întrebarea. Ba chiar să izbucnească. Să-i spună: „Nu-mi place să vorbesc despre ce simt", așa cum făcuse cu Pete, când băiatul pusese o întrebare similară.

Însă, spre surprinderea ei, a spus:

— A fost zdrobitor. A fost cel mai groaznic lucru care mi s-a întâmplat de când sunt adult. Mă rog. Al doilea cel mai groaznic.

— Îmi pare rău. Acum îl vedeți sau vorbiți cu el? Poate să vină să locuiască aici mai încolo?

— Nu, a zis ea.

Apoi au rămas așa vreme îndelungată, fără ca Lucy să mai spună ceva. În timp ce tăcea, s-a cercetat pe dinăuntru în căutarea unei emoții, dar totul părea inert. Mort.

— Cât stătea cu tatăl lui… S-a dus într-o seară la culcare foarte răcit. Cel puțin așa a crezut tatăl lui, că e doar foarte răcit. Dar era pneumonie. Și a încetat să mai respire în somn. Și nu m-am iertat niciodată pentru asta, pentru că sunt medic și, dacă ar fi locuit cu mine, aș fi știut. Aș fi văzut că era mai mult decât o răceală. I-aș fi ascultat plămânii. Iar el ar fi încă aici. L-am lăsat să plece cu tatăl lui ca să-i fac pe plac, i-am acceptat micul acces de furie. M-am gândit că o să ne refacem relația mai târziu. Dar pentru noi n-a existat mai târziu și simt că e vina mea.

— E foarte trist.

— Este. Știu. Îmi pare rău, știu că nu e o poveste foarte potrivită înainte de culcare. Dar m-ai întrebat.

Justin a deschis gura, probabil să mai pună o întrebare, dar ea l-a întrerupt cu un gest al mâinii. După care, pentru că nu voia să pară nemiloasă, și-a redus gestul la un deget în dreptul buzelor.

— Înțeleg ce faci tu acum, Justin. Ți-e puțin frică, pentru că tatăl tău e plecat și știu că nu vrei să te culci. Și nu vrei să plec. Dar tu ai nevoie de somn, iar eu va trebui să ies de aici, mai devreme sau mai târziu. Deci ce zici dacă tragem aer adânc în piept și ne purtăm curajos?

— Da, doamnă, a zis Justin.

* * *

Lucy s-a uitat în stânga și-n dreapta pe strada întunecată, probabil a zecea oară de când ieșise din mașină. Apoi a tras aer adânc în piept și a descuiat ușa de la casa minusculă pe care o închiriase Calvin.

A intrat și a închis-o în urma ei prea repede. Voia să se prefacă față de ea însăși că nu-i e frică, dar treaba nu mergea prea bine.

A tras jaluzelele de la ferestrele care dădeau în stradă și a aprins o lampă.

Casa era curată și îngrijită. Decentă, la fel ca bărbatul care o locuia. Nu era elegantă și cu siguranță nu împodobită cu lucruri drăguțe care ar fi presupus bani, dar părea locuită de cineva hotărât să ducă o viață organizată. Lui Lucy i s-a părut și foarte impersonală – o casă mobilată de proprietar, pe care noii chiriași nu avuseseră timp să-și pună amprenta. S-o facă a lor într-un fel unic.

Excepție făcea o plantă uriașă, bine întreținută, care stătea pe o masa lângă fereastră și care anima surprinzător de mult camera.

Exista un singur dormitor. Lucy s-a oprit în cadrul ușii și s-a uitat înăuntru, la cele două paturi așezate unul lângă altul în camera micuță, cu spațiu între ele doar cât să treacă o persoană.

Nu e de mirare că lui Justin îi e teamă să doarmă singur, s-a gândit doctorița.

Pe unul dintre paturi se odihnea un animal de pluș, antic și uzat. Care fusese ținut în brațe prea des. Era un iepuraș cu urechile pleoștite de vârstă, cu ochii de mult căzuți, din care mai rămăseseră doar niște X-uri din ață neagră de o parte și de alta a feței. Dacă avusese cândva vreo culoare, acum nu mai avea niciuna.

Lucy și-a amintit de conversația de mai devreme, când Justin începuse să-i mai ceară ceva de acasă, dar refuzase să-și termine ideea.

A luat iepurașul și l-a îndesat într-una dintre sacoșele pe care le adusese.

Dulapul nu avea ușă, dar înăuntru lucrurile erau ordonate, ale lui Calvin în dreapta, ale lui Justin în stânga. Pantofii erau așezați direct pe podeaua de lemn, sub cămășile agățate pe umerașe. Pantalonii erau împăturiți pe raftul de deasupra.

Doctorița s-a întins după cele vreo șase cămăși ale lui Justin, apoi s-a oprit. Mâna i s-a dus spre dreapta și a tras una dintre cămășile de blugi cu care mergea Calvin la lucru, apropiind-o de față. A inspirat adânc, sperând să găsească o urmă de Calvin. Mirosul ăla de piele bărbătească curată și încă ceva, doar al lui. Dar cămașa era proaspăt spălată și mirosea vag a detergent de rufe și atât. Mustrându-se aspru, Lucy a îndesat toate cămășile, pantalonii și pantofii lui Justin în sacoșă. Într-unul din sertarele servantei a găsit șosete și lenjerie și le-a împachetat, având grija să stea departe de jumătatea lui Calvin.

În timp ce trebăluia, privirea i-a căzut pe o fotografie. Era prinsă într-o ramă de lemn, sculptată și șlefuită cu grijă. Poate făcută manual. Poza îi înfățișa pe Calvin și o femeie care n-ar fi putut să fie decât nevasta lui, care murise. Era zveltă și frumoasă, cu pielea aproape la fel cu a lui; purta o rochie ușoară de vară și se uita în sus la el, cu adorație. Pe care el i-o întorcea.

Lucy a băgat și poza în sacoșă.

Apoi s-a mutat în bucătărie, a cotrobăit prin dulapuri în căutarea unui vas mai mare, l-a umplut cu apă de la chiuvetă și a așezat ghiveciul bietei plante în el. Ca să-i dea măcar o șansă să supraviețuiască până la întoarcerea lui Calvin.

Era deja cu mâna pe clanță, pregătită de plecare, când și-a

amintit de periuța de dinți.

N-avea de unde să știe care dintre cele două periuțe ce atârnau de o poliță în micuța baie era a lui Justin, așa că le-a luat pe amândouă. A luat și pasta, pentru că era posibil să-i placă mai mult marca lui.

După aceea a deschis ușa de la intrare și s-a uitat în stânga și-n dreapta. Strada întunecată era în continuare pustie. A ieșit și a încuiat ușa în urma ei.

Pe la jumătatea drumului spre mașină, femeia cu pudelul a apărut în dreptul felinarului stradal, grăbindu-și câinele „să-și facă nevoile” ca să poată intra înapoi în casă. Doctorița Lucy a sprintat până la mașină, înainte ca femeia să se apropie și s-o recunoască. Nu era nevoie să se obosească. Femeia nu și-a dezlipit nicio clipă ochii de la cățelușul ei alb ca să vadă ce se mai întâmplă pe stradă în noaptea aceea caldă de vară.

* * *

Doctorița Lucy a intrat tiptil în camera de oaspeți și a început să așeze hainele la lumina lunii. Probabil că ar fi putut să aștepte până dimineață. Dar nu-și putuse scoate din minte imaginea cu cămășile șifonate și îngrămădite una peste alta în sacoșe, după ce Calvin se străduise să le calce cu atâta grijă.

Tocmai așeza lenjeria și șosetele în sertarul de sus al comodei, când Justin a vorbit, făcând-o să tresară.

— Mulțumesc că le-ați adus, a zis el.

— N-am vrut să te trezesc.

— Nu m-ați trezit.

— N-ai reușit să adormi deloc?

— Nu, doamnă. Scuze.

Acel „scuze” avea un aer puțin tragic. De fapt, îi amintea de Pete. Nu era de mirare că cei doi se înțelegeau așa de bine.

Doctorița s-a apropiat de patul lui, a aprins lumina și s-a așezat lângă el. O vreme, nimeni n-a spus nimic. Au clipit des, deranjați de lumina bruscă.

— Ți-am adus de acasă două lucruri pe care nu mi le-ai cerut, a spus ea, în cele din urmă.

— Serios?

Justin s-a ridicat în fund și și-a îndreptat spatele, nerăbdător.

Lucy a scos iepurașul de pluș din sacoșă și i l-a întins.

— M-am gândit că s-ar putea să-l vrei. Era pe patul tău. Așa că m-am gândit că poate erai obișnuit să dormi cu el.

— Ăă. Nu chiar, doamnă. Adică… îmi place de el. Dar n-am *nevoie* de el. Când eram mic, nu puteam să adorm fără el. Dar… știți. Am unșpe ani. Sunt cam mare pentru treburile cu iepurași.

Băiatul continua să se uite insistent la iepuraș, dar nu întindea mâinile după el.

— Uite la ce mă gândeam, totuși, a zis ea. Nu știu cum ești tu, dar eu, când sunt supărată, nu vreau să mai fiu om mare. Nu în clipa aia. Atunci când pierd ceva sau când mi-e dor de cineva, mă simt mai mică. Așa că, dacă ai depășit etapa cu iepurașul acum niște ani, dar vrei să-l ai prin preajmă cât e plecat tatăl tău, nu cred că e un lucru rău. Și nu cred că te-ar arăta nimeni cu degetul.

— Pete s-ar putea să creadă că sunt un bebeluș.

— Mă îndoiesc, a zis ea. Dar, dacă te face să te simți mai bine, poate să rămână între noi doi.

Încet, cu ochii larg deschiși, băiatul s-a întins și i-a luat iepurașul din mâini. Apoi l-a așezat pe pernă. Ca și când n-ar fi putut să-l strângă în brațe de față cu altcineva.

— Și celălalt lucru care e? a întrebat el, aproape șoptit.

Lucy a băgat mâna în sacoșă și a scos ultimul obiect dinăuntru. Fotografia.

— M-am gândit că ți-ar plăcea să ai poza asta cu tatăl tău cât timp e plecat, a zis ea, arătându-i-o.

— Oh, da, doamnă. Mulțumesc.

Justin a luat poza și a așezat-o pe noptieră în picioare, sprijinită de suportul ei. I-a ajustat unghiul până când a fost mulțumit.

— Cred că poate o să dorm mai bine acum. Mersi.

Lucy s-a ridicat în picioare. Fusese tentată să-l pupe de noapte bună. Un pupic pe frunte. Dar după aceea i s-a părut că ar fi un gest prea personal, așa că nu l-a dus la bun sfârșit.

— Noapte bună, a zis ea.

— Nu cred că sunteți rezervată, doamnă. Deloc.

Doctorița s-a oprit o clipă, legănându-se ușor în aer. Apoi s-a aplecat și i-a dat pupicul acela pe frunte care păruse atât de imposibil.

— Noapte bună, i-a urat ea, întinzându-se pe deasupra lui ca să stingă lumina.

— Doctora Lucy?

— Da?

— Îl iubiți pe tata?

Lucy a simțit c-o furnică pielea capului în timp ce se pregătea să vorbească.

— Bine, dar de ce m-ai întreba așa ceva, Justin? Îl știu pe tatăl tău abia de săptămâna trecută.

— Știu. Dar mă uitam la poza asta. M-am mai uitat la ea de un milion de ori, dar cred că acum mă uit prima oară de când am venit aici. De când tata și cu mine v-am cunoscut, asta dacă nu cumva m-am mai uitat de atunci și nu mi-am dat seama. Felul în care tata și mama se uită unul la altul în poză, dumneavoastră și tata vă uitați unul la altul așa. Poate nu *exact* la fel. Dar la fel. Dacă știți ce vreau să zic.

Doctorița Lucy s-a prăbușit la loc pe pat. A rămas tăcută o clipă, foarte conștientă de respirația ei. S-a întrebat, fără cuvinte, cum poate să răspundă cineva la o asemenea întrebare.

Era bucuroasă că purtau discuția pe întuneric.

— Știu ce vrei să zici, a început ea, dându-și seama că alesese varianta sincerității.

Ceea ce era bine, și-a spus ea. Îi datora sinceritate băiatului. Sau viața îi datora, în orice caz, dar ea era singură cu el aici.

— Și nu zic că greșești în legătură cu ce vezi. Dar dragostea are nevoie de mai mult timp. Cred că *aș putea* să-l iubesc pe tatăl tău dacă am avea mai mult timp și ne-am cunoaște mai bine. Dar mă tem că asta n-o să se întâmple niciodată. Nu îndrăznim, pentru că…

S-a întrebat cum ar fi mai bine să încheie fraza. Sau dacă era nevoie.

— Știu, a zis el. Știu pentru-că ce.

L-a mângâiat pe cap o clipă, trecându-și degetul mare peste

bandajul lui. Apoi și-a retras mâna și s-a ridicat să plece.

Se simțea surprinzător de epuizată, ca și când ar fi alergat un maraton fără să-și miște picioarele.

— Doctora Lucy? a strigat-o el când era cu mâna pe clanță.

Lucy a oftat, dar doar în sinea ei. Nu i-a răspuns. S-a oprit și a așteptat.

— Am pus prea multe întrebări, nu?

— Nu-ți face griji, a zis ea. Încearcă să dormi puțin.

Și-a întors capul spre el acum, că ochii i se mai obișnuiseră cu lumina slabă a lunii. Iepurașul nu mai era pe pernă. Nu mai era separat de băiatul lui.

* * *

Doctorița Lucy s-a trezit brusc în toiul nopții și s-a ridicat în capul oaselor. Câinii lătrau și urlau în țarcuri. Inima a început să-i bată cu putere. Nu auzise niciun ciocănit în ușă, dar era sigură că fusese unul. Ori asta, ori un hoț. Ceva alertase câinii și doar un vizitator nocturn neașteptat mai provocase vreodată o asemenea reacție.

Ogarul Winston, care se mutase din nou la etaj când câinele-lup fusese scos afară, a dat capul pe spate și a scos un urlet ciudat și tulburător.

Cu o mână la piept și încercând să-și calmeze respirația, doctorița s-a întins spre sertarul noptierei și a pipăit pistolul. Asta i-a sporit disconfortul. Nu l-a alinat.

E foarte ușor să ieși în oraș și să-ți cumperi o armă ca să te simți în siguranță. Ca să simți că poți face față indiferent ce-ar putea să se întâmple. Dar în momentul ăla, gravitatea situației devine mult mai limpede. Dacă ai o armă și o ții în mână, s-ar putea să împuști pe cineva. Iar asta e o treabă reală, cu consecințe reale.

Aproape că s-a hotărât să lase pistolul la locul lui. Dar s-a gândit apoi la Justin, care era în camera de-alături, și l-a scos din nou și l-a băgat în buzunarul pantalonilor de pijama.

Prin spațiul îngust de sub ușa dormitorului ei, a văzut lumina aprinsă în camera lui, de partea cealaltă a holului.

— Rămâi acolo, Justin, a zis ea cu voce tare, dar mai mult pentru ea.

Prea încet să audă altcineva.

Lucy a traversat camera până la fereastră, care era deja deschisă ca să intre aer.

— Cine e acolo? a întrebat ea, dorindu-și ca vocea ei să fie fermă și curajoasă.

N-a fost.

— Tu ești doctorița? a întrebat o voce nefamiliară de bărbat.

Pe veranda ei din față stătea o singură persoană. Care se uita în sus, spre ea, prin întuneric. Era un bărbat înalt. Când l-au auzit vorbind, câinii au început din nou să urle.

— Sunt *o* doctoriță, a zis ea, încă mult mai nesigură decât obișnuia să fie în astfel de situații.

— Am nevoie de un doctor, a spus bărbatul.

— Atunci de ce nu te duci la spitalul din comitat, ca toată lumea?

— Păi asta e problema, i-a răspuns el, ceva mai sonor. Acolo pun prea multe întrebări. Am jefuit benzinăria aia de pe autostradă, de la nord, iar vânzătorul de noapte avea o armă. Nu vreau un doctor care să mă întrebe cum am pățit-o.

Doctorița Lucy a înghițit cu noduri, iar spaima cu care se trezise i s-a așezat în jurul urechilor și al inimii. Povestea era cusută cu ață albă, iar ea o simțea. Ceva era putred.

De ce să vii într-un loc ca ăsta ca să nu trebuiască să răspunzi la întrebări, dacă oferi voluntar chiar informația pe care susții că vrei s-o ascunzi?

Mai fusese în situația asta de vreo zece ori, în ultimii ani. Iar bărbații care veneau nu jucau niciodată cu cărțile pe față. Ce prost ar face așa ceva?

— Ce te face să crezi că eu nu pun întrebări? Și cine ți-a spus că mă găsești aici?

Pentru scurt timp, a încercat să se calmeze. Să se convingă singură că bărbatul avea să spună că l-a trimis Victor. Poate că era pur și simplu cel mai prost spărgător de pe planetă. Așa ceva se putea întâmpla. Cineva tot trebuia să fie cel mai prost.

— Ei, știi cum e, a zis el. Mai auzi una-alta.

Cu întreg corpul cuprins de frică, doctorița a ridicat tonul și și-a oțelit vocea.

— Sun la poliție în clipa asta, a zis ea. Pleacă dracului de pe proprietatea mea înainte să ajungă aici, dacă nu-ți place să răspunzi la întrebări.

Bărbatul nu s-a clintit. A rămas în picioare, în razele lunii, sprijinit de balustrada verandei. Doctorița Lucy și-a înfășurat mâna pe după pistolul din buzunar.

După aceea bărbatul și-a îndreptat spatele, a scuturat din cap și a plecat. A luat-o pe alee, spre stradă.

Lucy s-a prăbușit pe pervazul ferestrei deschise și l-a urmărit, ca să se asigure că nu se oprește. S-a străduit din răsputeri să respire normal până când a auzit o mașină pornind și demarând. Pe urmă i-a fost mai ușor, a respirat mai firesc.

Următorul ciocănit la ușă a făcut-o să tresară atât de tare, încât aproape că a căzut pe fereastră.

— Doctora Lucy?

A tras aer adânc în piept și și-a dat seama că era doar Justin.

— Poți să intri, dragule, i-a spus ea, cu vocea vădit tremurând.

Ușa s-a deschis încet. Doar câțiva centimetri. În cadrul ei a apărut silueta băiatului, mică și cocoșată, luminată din spate de lampa din camera de oaspeți.

— Ce-a fost asta, doctora Lucy? A venit cineva?

— Da, dar e în regulă. A plecat acum.

Justin s-a apropiat de ea, ocolindu-l la distanță mare pe Winston. Lucy l-a tras lângă ea, iar el s-a așezat alături pe pervaz, strângând tare în brațe iepurașul de pluș.

— Cine era?

— Cineva care voia un doctor. Dar nu sunt eu doctorul potrivit pentru el.

— Ce fel de doctor voia?

Lucy a deschis gura să-i spună o minciună, dar în locul ei a ieșit adevărul, aproape printr-o voință proprie.

— Nu cred că avea nevoie deloc de doctor.

— Ați zis că avea.

— Ei bine, *el* a zis că are. A zis că a jefuit o benzinărie și că

vânzătorul de noapte avea o armă. A zis că vrea un doctor care să nu-i pună multe întrebări.

— Hmm, a reacționat Justin. Asta e ciudat. Dacă a spus deja că a jefuit un loc, atunci ce anume voia să nu-l mai întrebați?

Doctorița Lucy a zâmbit fără să vrea. Și-a dat seama că începuse să se calmeze. Pulsul și respirația îi reveniseră aproape la normal.

— Ești un băiat deștept, a zis ea. Asta mă întrebam și eu. De-aia cred că mințea.

— Dar de ce-ar minți despre așa ceva?

Apoi Lucy a regretat că ajunsese cu adevărul atât de departe. Pentru că era un adevăr înfricoșător. Băiatului i-ar fi fost mai bine dacă n-ar fi aflat. Ar fi dormit mai bine fără să-l știe.

Dar n-a găsit o cale de a da înapoi din situația în care se afla.

— Mă gândesc că poate poliția voia să vadă dacă reușește să mă prindă cu ceva ilegal. Vezi tu, dacă știu că bărbatul ăla a jefuit o benzinărie, îl tratez și nu raportez la poliție, devin complice la o infracțiune. Îmi pare rău că a trebuit să-ți spun asta și, nu știu, poate mă înșel. Poate că pur și simplu tipul ăla e cam greu de cap. Dar, oricum ar fi, nu-ți face griji. N-o să mă prindă făcând nimic din ce n-ar trebui să fac.

— Sigur că nu, a zis Justin. N-ați face niciodată așa ceva. Cum de le-a venit ideea că ați face?

Întrebarea i-a provocat doctoriței două reacții viscerale.

Mai întâi, rușine. Rușinea aia adâncă, dezgustătoare, care se cuibărește în inimă și-ți amintește că nu te-ar iubi nimeni dacă ar ști tot adevărul. Dacă ar afla cine ești cu adevărat. După care întrebarea a atras după sine un răspuns, unul pe care nu-l luase în considerare. Dacă se gândiseră s-o atragă în cursă în felul ăsta, trebuie să fi avut o idee destul de clară despre ce făcea ea. *De ce n-au încercat niciodată până acum s-o dovedească?* s-a întrebat ea. *Sunt brusc mult mai motivați s-o facă?*

— Cred că trebuie să încercăm să dormim puțin, a zis Lucy.

— N-o să mai adorm niciodată după chestia asta.

— Poate c-o să reușești, totuși, i-a răspuns ea.

Dar nu era prea convinsă. Și știa că, în privința ei, somnul ieșea din discuție.

— Uite ce mă gândeam. Ce-ai zice dacă aș dormi în celălalt pat din camera de oaspeți? Ți-ar fi mai ușor așa?

— Da, doamnă. Mult mai ușor. Mulțumesc.

În timp ce ieșea pe ușă în urma lui Justin, Winston i-a aruncat o privire aspră. *Are nevoie de mine mai mult decât tine,* s-a gândit ea, dar n-a spus-o cu voce tare. Winston s-a așezat cu botul pe labe și a oftat.

Lucy și-a dat seama că trebuia să găsească alte metode de a acoperi cheltuielile cu animalele. N-avea nici cea mai vagă idee care ar fi putut fi acestea. Iar acum avea cel puțin încă o gură de hrănit. Dacă-l lua în calcul și pe hămesitul de Pete, foarte prezent pe-acolo, două guri.

Și totuși, în ciuda îngrijorărilor, Lucy simțea o presiune mare ridicându-se de pe umerii ei. Senzația aia nu putea fi descrisă decât ca ușurare.

Capitolul douăzeci: Pete

Pete a plecat de-acasă cu noaptea-n cap. Când a ajuns pe autostradă, zorile erau încă atât de firave, încât abia vedea la doi pași în față.

Până atunci trecuse pe lângă el o singură mașină.

A auzit-o pe a doua apropiindu-se, dar nu l-a depășit. A încetinit, apoi a ținut pasul cu el, târându-se încet. Pete a simțit un sloi de gheață în stomac.

— Nu vreau necazuri, și-a șoptit el în barbă. Nu mai vreau.

A refuzat să se uite spre mașină. Ca și când ar fi fost suficient să nu se uite ca să evite necazul pe care nu-l voia.

— Pete, a auzit el o voce de femeie strigându-l.

A știut imediat că era doctorița Lucy.

— Urcă, i-a zis ea.

Băiatul a expirat un norișor de aer amestecat cu frică și s-a întors să se uite. Doctorița îi ținea portiera din dreapta deschisă. S-a urcat în mașină.

S-a așezat cu genunchii pe covorașul de pe podea și cu pieptul și capul pe scaun. Mai mult ca s-o protejeze pe ea ascunzându-se, dar și pentru că era o poziție mai confortabilă decât în șezut. A blestemat în sinea lui faptul că de-abia apucase să stea din nou în fund când și-a rupt din nou coaja de pe rana aia.

Dar s-a alinat singur că, mergând cu mașina, scutea kilometri întregi de umblat pe jos.

— Ați venit până aici doar ca să mă luați pe mine? a întrebat el.

Avea capul întors spre ea, dar nu îi zărea decât o bucățică din fusta albastră. A văzut și că doctorița și-a scos pachetul de țigări din buzunarul fustei. N-a văzut-o când și-a aprins una, dar a auzit.

Știa, încă dinainte să primească un răspuns, că femeia nu venise până acolo doar ca să-l ia pe el. Pentru că el nu-i dăduse niciun indiciu despre când plănuia să se întoarcă.

— Nu, a răspuns ea, iar Pete i-a auzit răsuflarea – probabil

plină de fum – care a ieșit odată cu cuvântul. A trebuit să ajung într-un loc de dimineață. Mă rog. Poate că nu *a trebuit.* Dar m-am dus.

— Unde e Justin? E acasă la dumneavoastră?

— Da. N-am lipsit mult.

— E bine?

— Da. Se vindecă frumos.

Tăcere.

Apoi Pete, care se lupta cu o curiozitate neașteptat de mare, a spus:

— Știu că nu e treaba mea unde a trebuit să mergeți. Sau n-a trebuit, dar v-ați dus oricum.

O tăcere mai lungă, timp în care doctorița a fumat și cam atât. Pete a presupus că n-avea de gând să-i spună. Ceea ce, s-a gândit el, era dreptul ei.

— A trebuit să mă duc până la benzinăria aia de pe autostradă, la nord de oraș, a zis ea.

— Ah. Aveați nevoie de benzină?

— Nu.

Încă o tăcere lungă, timp în care Pete a meditat la ceea ce considera că erau drepturile lui. De exemplu, dreptul de a-i pune o întrebare unui adult și de a aștepta un răspuns. A ajuns la concluzia că drepturile astea erau mai mult sau mai puțin inexistente la vârsta lui.

— A trebuit să verific dacă benzinăria a fost jefuită peste noapte, a zis ea. Știu că sună ciudat. Există o explicație, dar aș prefera să nu ți-o spun acum, dacă nu te deranjează.

— Ah. Și a fost? Jefuită?

— Nu.

— Asta e bine. Nu?

— Nu chiar.

— Voiați să fie jefuită?

— Nu. Bineînțeles că nu. E o poveste lungă. Faptul că n-a fost jefuită înseamnă că cineva m-a mințit. Și mai înseamnă că o s-o duc mai prost cu banii o vreme. O vreme mai îndelungată, cred. Obișnuiam să fac ceva pentru niște bănuți în plus, dar acum n-o să mai pot face. Așa că o să fie mai greu și nu prea știu cum să

mă descurc, mai ales că Justin o să mănânce trei mese la mine în următoarele nu știu câte zile, iar tu o să mănânci una sau două.

— Am înțeles, a zis Pete.

Și-a răsucit puțin gâtul ca să-i vadă fața. Să-și dea seama cât de îngrijorată era. Au trecut prin dreptul unui felinar, iar Pete i-a văzut ochii și a hotărât că părea mai degrabă tristă.

Doctorița i-a întors privirea.

— Ce-ai pățit la ochi? l-a întrebat ea.

— Ah, am tot scos din sărite oameni în stânga și-n dreapta.

— Pe tatăl tău?

— Nu. De data asta nu. Pe prietenu' meu Jack. Fostu' meu prieten Jack. E furios pentru că nu mai vreau să fiu prieten cu el. Tata nu m-a lovit de data asta. Dar m-a pus să mă duc la culcare fără să mănânc. Așa că e rău că vă faceți griji în legătură cu mâncarea pentru că, măiculiță, mi-e tare foame.

— Nu-ți face griji, a zis ea, virând la stânga.

Pete știa deja din experiență că virajul îi aducea pe strada doctoriței.

— O să găsesc eu o soluție.

— Nu, *trebuie* să-mi fac griji, a zis Pete. O duceați bine înainte să apar eu. O să-mi iau o slujbă de vară.

— Să faci ce?

— Nu știu. Să livrez ziare. Să tund gazon.

— Ce gazon crește aici, pe timp de vară?

— Da. Așa e. În fine, o să fac ceva. Orice muncă pentru care cineva vrea să plătească un copil. Doar că trebuie să mă asigur că n-o să afle tata. Pentru că, dacă află, o să vrea el mare parte din bani. Doctora Lucy? Cum se face că nu mai practicați medicina?

— Ah. Subiectul ăsta.

Femeia a încetinit mașina și a intrat pe ceea ce Pete a recunoscut a fi aleea din fața casei.

— Nu prea a fost ideea mea. N-am renunțat eu, cât a renunțat ea la mine. Se pare că oamenii din zona asta nu văd cu ochi buni o femeie doctor.

— Și n-ați vrut să vă duceți în altă parte, unde v-ar vedea bine?

Lucy a parcat mașina, apoi a oprit motorul.

— Am vrut să rămân aici pentru că tatăl meu mi-a lăsat casa și pământul ăsta când a murit. Nu văzusem niciodată locul, iar el nu locuise aici nicio zi fiindcă îl cumpărase pentru anii de pensie și n-a apucat să trăiască atâta. M-am mutat aici fără să știu cum e pentru că era deja plătit. Și după ce am început să adun animale, n-am mai prea putut să mă mut înapoi în oraș. Și la vremea aia nu părea așa o afacere proastă. Aici, în mijlocul pustietății. Să-mi petrec tot timpul cu animale și niciun pic cu oamenii. Ești plin de întrebări în dimineața asta, nu?

— Scuze, a zis Pete.

— Nu trebuie să-mi ceri scuze. Tot răspund la întrebări de câteva zile și n-am murit încă.

* * *

Pete stătea în picioare în dreptul țarcurilor și-i ura bună dimineața câinelui lui lup, când a ieșit Justin în curtea din spate să-l caute.

— Ah, bună, a zis Pete. Doctorița mi-a zis că te simți mai bine. Că te vindeci.

— Îhî. Tu ce faci?

Pete a observat că Justin se holba la vânătaia de lângă ochiul lui. Dar nu întrebase anume despre ea, așa că Pete a hotărât să încerce să evite subiectul.

— Ah, păi am făcut-o lată. Mi-am rupt coaja de pe rana aia mai mare. A curs mult sânge. Acuma abia pot să stau jos.

Pete a intrat în țarcul câinelui-lup. Apoi, când era pe punctul să închidă poarta în urma lui, s-a oprit și a lăsat-o întredeschisă.

— Scuze, i-a zis el lui Justin. Vrei să intri și tu?

— Nu, mersi. Nu mă știe așa bine ca pe tine.

Iar pe mine nu mă știe așa bine pe cât credeam eu, s-a gândit Pete.

Și-a amintit de vorbele doctoriței Lucy, care-i spusese că ar fi periculos să încerce să-l păstreze pe Prince. Că ar putea să atace un vecin sau să înceapă să omoare pisici sau găini. „Nu e un cățeluș”. Așa îi spusese.

Justin a vorbit, readucându-l pe Pete în prezent.

— Măcar n-ai mare lucru de făcut. Poți s-o iei încet, până se vindecă din nou.

Pete s-a lăsat pe vine în țarc. Prince a șchiopătat până la el și i-a adulmecat fața. Băiatul a rămas complet nemișcat, sperând să fie lins pe obraz. Sau măcar ca Prince să dea din coadă. Dar câinele-lup s-a întors și s-a dus șontâc-șontâc înapoi la patul său, așezându-se. S-a culcat cu botul aproximativ în direcția lui Pete, dar la un anumit unghi. Pete și-a spus că trebuie să se mulțumească cu progresul ăsta.

— Nu prea, i-a răspuns el lui Justin. Aș vrea eu să nu fac nimic. I-am zis doctoriței că o să-mi iau o slujbă de vară. E îngrijorată din cauza banilor.

— Ah. Păi, frumos din partea ta.

Justin s-a apropiat de țarc și și-a împletit degetele în gardul de plasă. Prince a ridicat capul să se uite, apoi l-a coborât la loc.

— Ce-o să faci?

— Nu știu sigur. Nu prea am avut timp să mă gândesc. Dar cred că o să mă duc în centru. La băcănie sau la magazinul de bricolaj și la piață. Poate că au nevoie de un băiat la aprovizionare sau ceva.

— O să trebuiască să-ți iei permis de muncă.

— Da?

— Îhî. Ai sub optsprezece ani. Așa că o să-ți ceară permis de muncă.

— Ce trebuie să fac ca să-l obțin?

— Nu știu sigur.

Pete a oftat; stătea încă în genunchi, neștiind cum să se așeze confortabil pe betonul de pe jos.

— Păi atunci n-are rost să mă duc până în centru. M-am săturat de atâta mers.

— Poate că doctorița o să te lase să iei bicicleta ei.

— Are o bicicletă?

— Îhî. N-ai văzut-o? Era agățată pe perete, în garaj.

— Hmm, a zis Pete. Mă-ntreb cum de am ratat-o.

* * *

Au intrat amândoi în garaj și s-au uitat la bicicletă. Ca și când ar fi fost pe cale să facă ceva interesant. Pete încă nu reușea să priceapă cum de n-o văzuse prima dată. Era atârnată de perete, la niciun metru de cutiile cu paturi de câini. Și în general îl interesau bicicletele, pentru că-și dorise dintotdeauna să aibă și el una, dar tatăl lui nu considerase niciodată că-și puteau permite.

Bicicleta doctoriței era vopsită într-un roșu aprins, cu apărători din crom.

Probabil că se uitase la ea data trecută, dar mintea îi fusese în altă parte.

— Mi se pare că-i cer o tonă de favoruri, a zis Pete.

— Dar te duci să cauți o slujbă ca să nu fie ea îngrijorată din cauza banilor.

— Așa e.

— E bicicletă de fete, a adăugat Justin. O să-ți fie rușine să mergi pe o bicicletă de fete?

— Da. Un pic. Dar tot cred că merită, ca să nu merg pe jos. Iar șaua e drăguță și îngustă. Cred că o să pot să stau pe ea cum trebuie fără să-mi atingă părțile alea nasoale.

Pete și-a amintit cum încălecase craca în copac. Cum reușise să stea acolo mai ușor decât se așteptase.

— Și măcar nu e roz, a adăugat el.

* * *

Pete a găsit-o pe doctoriță în bucătărie, aplecată deasupra unei cești de cafea fierbinte. Băiatul vedea valurile de abur cuprinzându-i fața. Fuma o țigară, cu capul sprijinit într-o mână.

— O să ies acum să caut ceva de lucru, i-a zis Pete.

Doctorița și-a concentrat treptat atenția asupra lui. Ca și când s-ar fi străduit să se trezească.

— Ești sigur? Problema cu banii e a mea, de fapt. Nu a ta.

— Nu e adevărat. Ați avea bani dacă n-ar fi atâtea guri de hrănit în plus. Și dacă nu l-ați fi îngrijit pe Prince gratis. Sunt sigur de asta. Vreau doar să vă cer o favoare. Pot să împrumut

bicicleta aia din garaj? Am cam obosit să merg pe jos.

— Cred și eu, a răspuns ea, părând mai trează acum. O să-ți arăt unde găsești o cutie de ulei. Trebuie să ungi butucii roților și lanțul. Și să te duci cu ea la o benzinărie, să-ți umfle roțile. N-a mai fost folosită de ani de zile.

— Sigur, pot să mă descurc. Doamnă? Ce știți despre permisul de muncă?

— Nu prea multe. Dar n-ar trebui să fie greu să faci rost de el.

— Știți ce trebuie să fac ca să-l iau?

— Cred că va trebui să faci un control medical. Asta aș putea să-ți semnez eu. Dar sunt destul de sigură că o să ai nevoie și de semnătura unui părinte pe formularele alea. În plus… S-ar putea să fii încă prea mic. Nu știu care e limita de vârstă. S-ar putea să fie paisprezece ani.

— Ah. Păcat. Asta pică, atunci. Tocmai m-ați scutit de un drum lung până în centru. Poate c-o să mă duc totuși pe la fermele și ranch-urile alea de la marginea orașului. Să văd dacă are cineva nevoie de o mână de ajutor. N-or fi așa pretențioase cât să-mi ceară documente. O să văd ce găsesc, oricum. Mulțumesc că-mi dați bicicleta.

— E bicicletă de fete. Sigur vrei să fii văzut pe ea?

— Nu-s sigur, doamnă, nu. Dar chiar m-am săturat să merg pe jos.

— Ah, a reacționat ea.

Doctorița s-a ridicat, s-a dus cu țigara până la chiuvetă, a stins-o sub jetul de apă și a aruncat-o în găleata de gunoi.

— Ai dreptate. Ai mers prea mult. O să pun bicicleta în portbagaj și o duc eu la benzinărie pentru roți.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră, doamnă. Mulțumesc.

— Voi rămâneți aici, băieți, la adăpost.

* * *

L-a găsit pe Justin în dreptul țarcului lui Prince, aproape de locul în care era întins câinele, vorbind cu el. Dar Pete n-a auzit ce-i spunea.

Justin l-a simțit apropiindu-se și a întors capul.

— Hei, te-ai întors. Tocmai stăteam de vorbă cu lupul tău. Și mă gândeam. Ți-a dat voie să iei bicicleta?

— Îhî. O s-o ducă la benzinărie să-i umfle roțile. La ce te gândeai? Adică, dacă vrei să-mi spui.

— Mă întrebam dacă n-ar trebui să caut și eu ceva de lucru. O să mănânc aici mai des ca tine.

— Nu, a zis Pete. N-ar trebui. Ar trebui să mă lași pe mine să fac asta. Iar tu să stai aici, să te dai la fund și să rămâi în siguranță.

Apoi s-a îndepărtat, pe jumătate întrebându-se ce-i spusese Justin câinelui-lup și pe jumătate simțindu-se de-a dreptul bine. Ca și când, dacă se ducea să facă banii de care era nevoie ca Justin să „se dea la fund, și-ar fi putut proteja prietenul. Poate că așa ar fi putut chiar să se revanșeze pentru că nu reușise să-l protejeze în trecut.

Oricum, așa spera, iar ăsta era un început.

Capitolul douăzeci și unu: Doctorița Lucy

Două zile mai târziu, pe la șase și jumătate seara, un ciocănit în ușă a făcut-o să tresară, iar inima a început să-i bată cu putere. Era în bucătărie, spăla vasele de la cină. Justin era în spatele casei, dădea de mâncare cailor și câinilor, iar Pete era încă plecat, în a treia zi de căutări pentru un loc de muncă.

Doctorița Lucy s-a gândit la poliție, dar nu ca la protectorii ei.

După aceea i-a trecut prin minte să se ducă sus și să-și ia pistolul, dar n-a făcut-o. Oricât de gravă ar fi fost situația în clipa aia, și-a spus că pistolul avea potențialul s-o agraveze și mai mult.

— Vin imediat, a strigat ea către ușa de la intrare.

A dat o fugă în curtea din spate și l-a găsit pe Justin dându-le boabe ogarilor. Băiatul a ridicat capul spre ea, remarcându-i imediat expresia alarmată.

— E cineva la ușă, i-a șoptit ea pe un ton încordat. Rămâi aici, în spate, unde nu te vede nimeni, și nu intra până când nu te chem eu.

Justin a încuviințat, amuțit și vizibil speriat.

Doctorița Lucy a intrat repede înapoi în casă. Și-a aranjat fusta și a traversat holul. Apoi s-a uitat prin porțiunile de geam inserate în ușă.

Pe veranda ei stătea un bărbat. Aparent, fără legătură cu poliția. Era un bărbat negru, în jur de șaizeci de ani sau mai mult, adus de spate și cu fața ridată. Părul scurt era cărunt.

Lucy și-a mai domolit respirația.

A deschis ușa. Bărbatul era îmbrăcat în blugi albaștri și o bluză sport albă, iar în mâini ținea o pălărie ponosită.

— Da? Cu ce vă pot ajuta?

— Doctorița Lucille Armstrong?

— Da.

— Numele meu e William Wilson. Am un mesaj pentru dumneavoastră de la Calvin Bell.

Ah, slavă Domnului, și-a spus ea. Faptul că nu știa nimic despre el o ținuse în tensiune. O îngrijorase. Mai mult decât își

dăduse seama. Până în clipa în care povara s-a ridicat.

— Vă rog, intrați, a zis ea.

* * *

I-a oferit un loc la masa din bucătărie și l-a întrebat dacă vrea o cafea. Chiar dacă era nerăbdătoare să audă mesajul. Îi era recunoscătoare pentru că făcuse drumul ăsta lung și i se părea important să-l trateze ca pe un musafir apreciat.

— Dacă nu e deranj, a zis el.

— Fac una proaspătă acum. Ce-a rămas de la prânz s-a învechit. Calvin e bine?

— Pare în regulă, da. Vă rog, nu vă deranjați.

— Aiurea. E un drum lung până aici și măcar o cană de cafea pot să vă ofer și eu. Deci, care e mesajul? Îmi pare rău dacă sunt nepoliticoasă, sunt nerăbdătoare să-l aud.

— Judecătorul i-a dat șaizeci de zile.

Doctorița Lucy s-a oprit în drumul spre cafetieră. S-a răsucit și s-a întors la masă. Apoi s-a prăbușit pe un scaun lângă William.

— Mi se pare foarte mult. Înțeleg că judecătorul nu l-a crezut când i-a zis că nu el a început bătaia.

— Judecătorul nu l-a lăsat nici să deschidă gura, doamnă.

S-a lăsat o tăcere răsunătoare. După câteva secunde, doctorița s-a ridicat și s-a reapucat de făcut cafea. A vărsat-o pe cea veche în chiuvetă și a spălat cafetiera.

Oricât de lipsită de legătură ar fi fost ideea, și-a propus să se mai furișeze o dată acasă la Calvin ca să ude planta.

— Era destul de disperat să vă transmită un mesaj, a povestit William. Dar voia să fie și precaut. Nu l-au mai lăsat să folosească telefonul. Iar dacă v-ar fi scris o scrisoare, ei bine, angajații de la închisoare citesc tot ce intră și ce iese. Și el nu vrea să afle nimenea unde e Justin. Știu că probabil credeți că e *prea* precaut…

— Nu, a intervenit ea în pauza lui. Chiar nu cred. Cred că e cât trebuie de precaut. Ah. Ar trebui să mă duc să-i spun lui Justin că poate să intre în casă. I-am zis să rămână ascuns.

— Atunci, înțelegeți.

— Mi-e teamă că da. Poliția – și aproape toată lumea din oraș, dacă stau să mă gândesc – a pus ochii pe mine de la o vreme. Credeți că știe cineva *deja* că e aici?

— Din câte ne dăm seama, nu. N-a mai venit nimenea pe aici în ultimele zile, nu?

— Nu, slavă cerului.

— Nu cred că ghicește cineva că o doamnă albă are grijă de băiat. Nu, cred că dacă îl caută, o face în celălant capăt al orașului. Poate nu așa departe, dar… știți ce zic. Probabil că nu le pasă prea mult de băiat. Probabil le păsa mai mult de dumneavoastră și de bărbat. Dar cel mai bine e să fim precauți.

— Da. În regulă. Și cum a reușit Calvin să vă trimită mesajul?

— N-a fost nevoie. Am trecut eu pe la închisoare să-l văz. Lucrez la fabrică. Eram acolo când s-a întâmplat. Am văzut când l-a săltat poliția. Voiam să mă asigur că e bine.

— Deci ați fost martor la bătaie?

— Da, doamnă. N-a fost chiar bătaie, mai degrabă au sărit pe el. Doi dintre tipii din fabrică. L-au atacat. I-au zis câteva chestii, dar n-o să le repet, mai ales în fața dumneavoastră. El a încercat să se apere, dar era doi la unu, iar Calvin nu e cel mai forțos din lume. După aia a venit șeful de echipă și i-a despărțit. Și tipii au zis că el a început totul, dar e o minciună sfruntată, doamnă. Doar ca să-și salveze pielea. Eu am încercat să-i contrazic, dar șeful de echipă tot a sunat la poliție.

— L-au rănit tare?

— N-aș zice că tare. L-au bumbăcit zdravăn. Nu i-au rupt nimic. Mai mult de-aia m-am dus să-l văz. Să văz dacă are nevoie de îngrijire medicală și nu i-o acordă nimeni. Nu că aș fi putut eu să fac mare lucru, dar m-am simțit mai bine să mă duc să aflu. Vânătăile or să se vindece singure, presupun. Să nu uit, mai e o parte de mesaj. A vrut să vă spun că apreciază așa mult tot ce faceți că o să-și petreacă restul zilelor ca să se revanșeze. Îl iubește pe băiatul ăla ca pe ochii din cap. Sunt sigur că știți asta. Dacă n-ar fi putut conta pe dumneavoastră să-l țineți în siguranță pe Justin… Păi, nici nu știu ce să mai zic. Nimeni nu vrea să se gândească la așa ceva.

— Nu-mi datorează nimic, a spus ea încet.

Doctorița s-a fâțâit prin bucătărie câteva minute, cât a așteptat să se așeze cafeaua. S-a întrebat dacă William știa ca e ceva între ea și Calvin. Nu și-l putea imagina pe Calvin spunându-i direct bărbatului așa ceva. Nu după ce-i fusese coleg doar câteva zile. Dar oamenii pricep lucrurile și pe alte căi.

— Aș vrea să pot *și eu* să-l vizitez, a spus ea.

Abia când și-a auzit vocea, tonul pe care vorbise, și-a dat seama că, dacă William nu știuse dinainte, probabil că știa acum.

— Nu vă recomand, doamnă.

Dacă mai avea și alte comentarii, le-a ținut pentru el. A băgat cafetiera în priză și a rămas în picioare, uitându-se lung pe geam. Apoi a rupt tăcerea.

— Mă duc să-l aduc pe Justin, a zis ea.

— Ar fi bine, a zis el. Am un mesaj și pentru el.

* * *

— Justin, el e William, a spus ea. Lucrează cu tatăl tău la fabrică.

— Lucra, a corectat-o William. Înainte. Nu-l mai lasă să se întoarcă acum.

A urmat o tăcere, în timpul căreia doctorița Lucy s-a trezit susținându-l cu blândețe pe Justin de umeri, ca să nu cadă pe spate. Nu-și imagina că băiatului ar fi putut să-i fie frică de William, așa că a presupus că veștile cu care venea erau cele care îl înfricoșau.

— Tăticu' tău mi-a zis să-ți transmit asta, fiule. A zis așa: „Spune-i lui Justin că am trecut noi prin momente și mai grele. Și o să trecem și peste asta". Și mi-a zis să-ți zic să stai cuminte și să ții capul la cutie acasă la doctoriță. Să nu te vadă nimenea aici. Și totul o să fie bine din nou. O să se întoarcă la tine cât de repede poate.

— În cât timp? a întrebat Justin, cu vocea răgușită și firavă.

— Șaizeci de zile, i-a răspuns doctorița Lucy.

— E mult, a zis Justin un pic mai tare.

— O să treacă, fiule, l-a consolat William. Asta-i treaba cu zilele. Indiferent ce părere ai despre ele, totdeauna trec.

* * *

— Nu știu ce să mai cred despre lumea asta, a zis ea.

Stăteau împreună la masa din bucătărie și-și beau cafeaua. Justin se strecurase din nou în spate.

— Nu-s eu ăla potrivit să vă ajut, doamnă.

— Nici nu ziceam că ar trebui. Gândeam cu voce tare, cred.

Și-a scos pachetul de țigări din buzunar și, în clipa aia, s-a hotărât să se lase de fumat în următoarele șaizeci de zile. Avea să fie greu, dar voia s-o facă. Până acum, nu-i păsase suficient de tare de ea însăși ca s-o facă. Cu câțiva ani în urmă, când aflase știrile despre legătura dintre cancer și fumat, nu găsise motive să-i pese suficient cât să renunțe. Dar lui Calvin îi păsa dacă ea făcea sau nu cancer. Așa că avea să renunțe înainte să se întoarcă el.

I-a întins pachetul lui William, care a luat recunoscător o țigară.

— Vreau să zic, știu demult că oamenii pot să fie groaznici uneori, a spus ea. Dar acum observ că vedeam doar o parte din peisaj.

— E bine că observați, a spus el, luând bricheta oferită de ea. Nu toată lumea vede, nici atunci când e chiar în fața lor. Mulți oameni văd lumea doar așa cum vor ei să fie. Văd doar ce se potrivește cu felul în care gândesc. Restul trece neobservat.

Au fumat în tăcere câteva minute. Doctorița simțea deja că-i lipsesc țigările, deși fuma una chiar în timp ce-și spunea asta.

— V-a spus ceva despre mine? s-a surprins ea întrebând.

Și-a dat seama prea târziu că eșua lamentabil în încercarea de a nu-și da cărțile pe față.

— Nu prea multe. A zis că sunteți diferită.

— Diferită. Asta e bine?

— O, da, doamnă. E foarte bine.

Doctorița Lucy s-a lăsat pe spătarul scaunului, simțind în piept un fior de bucurie care dispăruse exact de când Calvin nu

mai era prin preajmă.

* * *

După ce bărbatul și-a terminat cafeaua și țigara, Lucy s-a oferit să-l ducă cu mașina. Să-l scutească de drumul lung pe jos.

— Nu, mulțumesc, a răspuns el. E drăguț că vă oferiți, dar o iau pe jos și pe urmă iau autobuzul, la fel cum am făcut și când am venit. Aveți deja destule pe cap. Nimeni nu vrea niște necazuri în plus.

Femeia i-a mulțumit că venise, dar el nu i-a mai răspuns. Și-a ridicat doar pălăria, în drum spre ușă.

* * *

Pete s-a întors abia după șapte seara.

— Ai ajuns mult mai târziu decât mă așteptam, i-a spus ea în timp ce băiatul a urcat bicicleta pe verandă și a sprijinit-o de casă.

— Pentru că am găsit de lucru. Bănuiesc că nu mi-ați păstrat și mie ceva pentru cină.

— Bineînțeles că ți-am păstrat. Trebuie să mănânci.

— Mulțumesc că vedeți lucrurile așa, doamnă.

Pete a urmat-o prin hol, spre bucătărie.

— Stați așa, a zis el.

Lucy s-a oprit. Băiatul a întins mâna să-i dea ceva. Lucy a întins și ea mâna, iar el i-a pus în palmă o bancnotă de un dolar și încă două monede de douăzeci și cinci de cenți.

— Ah. Te-au pus imediat la treabă.

— Da, doamnă. Am muncit trei ore.

— Ce-ai făcut?

— Ei bine, asta-i faza cea mai tare, doamnă. M-au pus să hrănesc caii și să le curăț grajdurile. Cresc Quarter Horse. Băiatu' lor se ocupa de treaba asta înainte, dar acum e plecat prin Europa cu rucsacul în spate pentru că a terminat liceul, iar când se întoarce acasă, în toamnă, o să se ducă la colegiu. Așa că m-am nimerit bine să bat la ușa lor. Au încercat să facă ei singuri

toată treaba, dar au patrujdoi – de cai, adică – și nu mai sunt așa tineri. Oamenii, nu caii. Așa că o să mă duc dimineața și după-amiaza, le dau de mâncare și fac curat. Șapte zile pe săptămână, pentru că trebuie să mănânce și în weekend. Cincizeci de cenți pe oră și n-au întrebat nimic de permis de muncă. Așa că aș putea să fac cam trei dolari pe zi. Asta înseamnă 21 de dolari pe săptămână.

Lucy s-a uitat lung la banii din palma ei.

— Mi-ar fi de ajutor, a zis ea. Dar mă simt vinovată să-ți iau banii.

— Nu trebuie. De-aia i-am câștigat. În plus, faceți multe pentru mine. Mi-ați pus deoparte și mâncare. Și trebuie să-i cumpărăm lui Justin o pereche nouă de ochelari. Nu poate să stea două luni așa, când aproape nu vede.

Băiatul a rămas acolo, cu ochii la ea, așteptând o reacție din partea ei, cu o expresie deschisă și vulnerabilă.

— Ești un băiat tare bun, a zis ea.

Lucy n-a reușit să descifreze expresia de pe fața lui. Dacă ar fi fost să ghicească, ar fi spus fie că băiatul nu știa că ea e în stare să laude pe cineva deschis, cu afecțiune, fie că nu știa că e un băiat bun. Sau amândouă. I se părea de necrezut că s-ar putea ca Pete să nu știe asta despre el. Dar n-o mai surprindea nimic la natura umană. Nu acum. Nici măcar asta.

PARTEA A DOUA
RĂMAS-BUN, DEOCAMDATĂ

August 1959 – După două luni de la încarcerarea lui Calvin

Capitolul douăzeci și doi: Pete

Pete a sărit de pe bicicletă când a ajuns pe aleea acoperită cu pietriș din fața ușii doctoriței. A urcat bicicleta pe verandă, încercând să nu facă niciun zgomot, și a sprijinit-o de balustradă.

Apoi s-a furișat prin lateralul casei, a cercetat curtea din spate, după care a traversat peluza spre țarcul lui Prince.

— Of, rahat, a zis el observând foiala neîncetată a animalului. Tot mai umbli de colo-colo. Ce păcat.

Băiatul a intrat în țarc și a tras zăvorul după el. A băgat mâna în buzunarul de la spate și a scos o felie de șuncă pe care o păstrase – cu mari sacrificii personale – de la propriul mic-dejun. În timp ce despacheta șervetul dublu de hârtie, câinele-lup continua să umble de colo-colo.

Umbletul ăsta ascundea o agitație, iar agitația asta sporise tot mai tare cu fiecare zi. În ziua aia, era aproape frenetică. Pete i-a întins bucata de șuncă, dar Prince a continuat să se foiască fără încetare.

— Am păstrat-o pentru tine. E *șuncă.* Cum să nu vrei șuncă?

Câinele-lup s-a oprit și a adulmecat. A luat ușor șunca din mâna lui Pete și a părut s-o înghită fără s-o mestece. Cel puțin fără s-o mestece prea mult.

Pete a întins mâna să-l mângâie pe cap, dar n-a fost suficient de rapid. Câinele-lup își reluase deja mișcarea de du-te-vino.

— Hei, aici erai, a auzit Pete vocea lui Justin.

A ridicat ochii și l-a văzut pe Justin de partea cealaltă a gardului de plasă.

— Doctorița Lucy zice că vrea să stea de vorbă cu tine. A spus să te trimit la ea cum dau de tine.

— Bine, a răspuns Pete.

Dar și-a dat seama că vocea lui trăda faptul că nu e bine. S-a întrebat dacă remarcase și Justin.

— Unde e?

— Sus, cred. Dar ieri? Ce s-a întâmplat? Ți-am transmis același mesaj și ieri. N-ai dat de ea?

— Nu.

— Hmm, a făcut Justin. Asta e cam ciudat.

Pete a ieșit din țarc. A rămas o clipă în picioare, în fața lui Justin, fără să răspundă la întrebarea lui indirectă. S-a gândit să se furișeze din nou prin lateralul casei, dar n-ar fi putut să facă așa ceva cu martori. Ce-ar fi zis Justin?

— Bine, a spus Pete.

A intrat în casă pe ușa din spate. S-a strecurat în tăcere de-a lungul carpetei înguste care traversa holul. Chiar când pusese mâna pe clanța de la ușa din față, a simțit o mână fermă apucându-l de umăr.

A rămas pe loc, dar nu s-a întors.

— Ia te uită, e chiar Pete cel greu de prins, a comentat doctorița. Aștept de câteva zile să schimb o vorbă cu tine. Dacă nu te-aș fi cunoscut, aș fi zis că încerci să mă eviți.

Pete a rămas cu ochii ațintiți asupra ușii, ca să-și ascundă vinovăția.

— De ce-aș face așa ceva, doamnă?

— Poate pentru că știi ce urmează să-ți spun și nu vrei să auzi?

— Nu știu ce urmează să spuneți. Cum aș putea să știu? Pete a observat că mâna doctoriței rămăsese ferm plantată pe umărul lui, ținându-l în loc. Era suficient de deșteaptă încât să nu-l lase să-i scape de data asta.

— Hai să jucăm un joculeț, a zis ea. Hai să zicem, doar de dragul conversației, că dacă ghicești răspunsul corect primești o recompensă de o sută de dolari. Recompensa nu există, dar hai să ne prefacem puțin. Ce *crezi* tu că voiam să-ți spun?

Pete s-a întors către ea și și-a ridicat privirea. Iar femeia i-a eliberat umărul. Pentru că știa că acum poate. Toată eschivarea lui se topea. Nu se mai putea împotrivi și o știau amândoi.

— Că trebuie să-i dau drumul lui Prince.

Lucy n-a răspuns. Nu era nevoie. Era prea evident.

— Păcat că recompensa aia de o sută de dolari era doar în joacă, a zis el, încercând să-și mascheze emoțiile cu o glumă.

N-a râs niciunul dintre ei.

* * *

— Mai voiam doar puțin timp, a zis Pete.

Stăteau toți trei în fața țarcului, urmărindu-l pe Prince cum se foiește. Faptul că se uitau la el părea să-l agite și mai tare. De parcă ar fi știut că oamenii încercau să ia o decizie. Și n-ar fi suportat să stea locului ca să afle care era decizia.

Nu i-a răspuns nimeni, iar Pete a continuat.

— Dacă n-ar fi trebuit să lucrez toată vara, aș fi avut mai mult timp să-l îmblânzesc.

— Pete, a început doctorița Lucy.

Băiatului nu i-a plăcut cum sunase numele lui de data asta. Sunase ca o rugăminte să se gândească la ce spune. Sunase și ca o propoziție întreagă. Ca și când doctorița n-ar fi avut de gând să mai zică ceva.

A așteptat, dar impresia lui a părut să se adeverească. Când n-a mai suportat tensiunea așteptării, a întrebat:

— Ce?

— În ultimele două luni, ai stat cu el o oră sau două pe zi.

— Mda. Dar, dacă n-aș fi avut de lucru, aș fi putut să stau mai mult.

— Dar două ore pe zi, timp de două luni, e mult. Ar fi trebuit să fie suficient. Dacă s-ar fi săturat de viața pe cont propriu și ar fi vrut să se aciueze pe lângă oameni, ar fi fost de-ajuns chiar și două ore pe zi.

Pete s-a foit de pe un picior pe altul, incapabil să stea locului.

— Părea așa de blând când îl țineam în cușca aia mică din casă. Îmi lingea degetele și încerca să mă spele pe față. V-aduceți aminte?

— Îmi aduc aminte, a zis ea. Când era complet neajutorat, a acceptat să te aibă aproape. Acum s-a pus pe picioare și trage în cealaltă direcție. Vrea să fie independent din nou.

— Doar câteva zile.

— Pete, dacă n-au fost suficiente două luni, n-o să folosească la nimic încă vreo câteva zile. N-o să te forțez în legătură cu asta. O să te las să iei tu singur decizia. Ai pus întotdeauna interesul animalului ăstuia mai presus de orice. Dacă n-ai fi

făcut-o, n-ar fi fost în viață acum. Așa că o să am încredere în tine că iei decizia corectă. Uită-te la el cum se foiește și hotărăște tu cât mai vrei să-l ții în condițiile astea.

Spre rușinea lui, Pete a început să plângă fără reținere. Nu se mai putea abține. Nici nu și-a șters lacrimile cu mâneca, nici n-a întors capul în altă direcție, ca să se ferească de martori. A acceptat pur și simplu. S-a lăsat pradă lacrimilor.

— Ați putea să ne lăsați singuri câteva minute? a întrebat el. Vreau să-mi iau rămas-bun de la el.

— Sigur că da, a zis doctorița Lucy.

Și-a așezat mâinile pe umerii lui Justin și l-a condus înăuntru.

Pe la jumătatea drumului, s-a oprit și s-a uitat la Pete.

— S-ar putea să nu-i placă în sălbăticie, a zis ea. S-ar putea să nu mai poată să vâneze ca înainte de accident. Și, dacă așa stau lucrurile, știe unde să ne găsească. Spune-i rămas-bun, deocamdată.

Pete a încuviințat din cap; devenise imperios necesar să-și șteargă nasul, dar n-a făcut-o.

A deschis din nou poarta țarcului și s-a strecurat înăuntru, cu Prince. Era din ce în ce mai greu, de fiecare dată. Pete observase. Câinele-lup pândea orice deschidere a porții. Pete trebuia să se miște repede.

— Te rog, nu te mai foi un minut ca să pot să-mi iau rămas-bun de la tine.

Prince nu s-a oprit.

— Promit că te las să pleci după ce îți zic câteva lucruri, a adăugat el, încă plângând.

Nicio schimbare în agitația animalului.

Pete s-a așezat în fund, pe beton.

— Bine, deci nu știi ce înseamnă asta. Așa e. Pricep. Nu înțelegi ce vorbesc. Tu foiește-te, iar eu o să-ți zic ce am de zis. Aveam un plan. Dar tu nu știai nimic despre el. Și cred că nu pot să te forțez să-l accepți. Dar aveam ideea asta că ai putea să rămâi cu mine și să fii câinele meu. Știu că doctorița Lucy a zis că e periculos, dar cred că m-am gândit că ăsta ar putea să fie un lucru bun. Aș putea să te plimb în lesă, mai puțin în casă. Și tu ai putea să stai aproape de mine tot timpul. Gândește-te un pic.

În ziua aia din iunie când i-am arătat lui Boomer Leggett degetul. Măiculiță, dacă ai fi fost lângă mine, ar fi rămas naibii în camioneta aia. Pun pariu. Și pe urmă, la lac. Aș fi putut să-i zic lui Jack să mă lase în pace și el n-ar fi dat roată lacului ca să-mi învinețească ochiul. Nu cu *tine* acolo.

Băiatul s-a oprit puțin să-și tragă răsuflarea și l-a urmărit pe câine fâțâindu-se. Asta îl epuiza pe Pete. Disperarea desăvârșită a câinelui îl sâcâia. Ca și când ar fi simțit disconfortul lui Prince în propriul lui corp.

— Și taică-miu. Taică-miu n-ar mai ridica niciodată mâna la mine. Cine lovește un băiat care are un lup mare lângă el? Dar ăsta nu e singurul motiv. Nu voiam doar din egoism. Începuse să-mi placă de tine. Of, la naiba. Pe cine păcălesc? Mi-a plăcut de tine din prima zi în care te-am văzut. Am crezut că o să fim o tovărășie bună unul pentru celălalt. Și tu ai putea să fii bodyguardul meu.

Pete a amuțit și a recunoscut față de el însuși – fără cuvinte – că sperase ca această ultimă conversație să-l miște cumva pe Prince. Sperase să poată să-și explice intențiile, iar emoția lui să treacă dincolo de cuvintele indescifrabile pentru câine. Și sperase ca Prince să se liniștească. Să vină lângă el.

Nu funcționa.

Pete s-a aplecat în față și s-a întins cât a putut, trăgând zăvorul. După aceea a deschis larg poarta.

Intenționase să mai spună ceva înainte să se dea la o parte din dreptul porții deschise. Deși nu se hotărâse încă exact ce anume să fie acel ceva. Un fel de adio mai oficial. Cuvinte pe care să și le aducă aminte data viitoare când avea să-i fie așa de dor de câinele-lup încât avea să plângă.

Prince a țâșnit în direcția lui, parcă plănuind să-l doboare și să fugă drept prin el. În ultima clipă, chiar când Pete se pregătea de impact, picioarele câinelui-lup s-au ridicat de pe sol și Prince a planat cu abilitate peste capul lui Pete, aterizând de partea cealaltă. Apoi a rămas încremenit, cu capul și labele din față afară din țarc, în libertate. S-a uitat în stânga și-n dreapta, parcă așteptându-se să fie o capcană.

Pete era de părere că Prince a rămas nemișcat cât ai număra

până la trei.

După câteva secunde, băiatul s-a ridicat în picioare și l-a urmărit pe animal desenând un arc larg în jurul pășunii cailor – acolo unde stătea acum și porcul în drum spre pădure. Prince își menaja încă piciorul ăla din spate. Alerga cu un soi de șchiopătat. Dar, în general, se mișca repede și sigur pe el. Revenise la sută la sută putere.

Pete a făcut câțiva pași în curte.

— Poți să te întorci, dacă vrei, a strigat el în urma lui Prince.

Câinele a încetinit, dar a continuat să meargă.

Un pic mai târziu, Justin și doctorița i s-au alăturat lui Pete.

— Îmi pare rău, a zis Pete. Ar fi trebuit să mă gândesc și să vă întreb dacă vreți să vă luați și voi la revedere.

— Eu îi tot spun la revedere de zile întregi, a zis Justin. Hei, ia uite. Se întoarce.

Pete a ridicat capul și l-a văzut pe Prince venind la pas în direcția lor, de-a lungul scândurilor albe care alcătuiau gardul pășunii. Băiatul a înaintat puțin și cei doi s-au întâlnit la mijlocul drumului.

— Te-ai întors! a exclamat Pete.

A întins mâna instinctiv spre câine. Prince i-a atins palma cu botul, cu nasul lui umed și rece. I-a lins mâna de trei ori.

— Ce minunat, a zis Pete.

Dar ar fi trebuit să rostească acel adio oficial. Pentru că Prince s-a întors și a luat-o din nou la fugă, înspre pădure.

Pete l-a urmărit îndepărtându-se și și-a dorit ca animalul să vină înapoi și a doua oară. La un minut sau două după ce Prince a dispărut în pădure, băiatul a oftat adânc și s-a întors lângă Justin și doctorița Lucy, fără să încerce să-și ascundă lacrimile.

— Nu s-a întors, a zis Pete. Am crezut că se întoarce.

— Dar mi-a plăcut cum s-a întors un pic și ți-a zis mulțumesc, a zis Justin. A fost super. N-ar fi putut s-o zică mai bine nici dacă deschidea gura și începea să vorbească.

— Ai făcut bine, i-a spus doctorița Lucy, masându-i ceafa.

— Atunci de ce mă simt așa de rău?

— Ai făcut ce era mai bine *pentru el*. E fericit.

— Și dacă nu-i place acolo?

— Păi, așa cum am spus… Știe unde să ne găsească.

* * *

Pete a rămas acasă la doctoriță la prânz, dar, pentru prima oară de când se știa, nu i-a fost foame. A ciugulit un pic din sendvișul cu ton. Apoi a cerut voie să-l împacheteze și să-l ia acasă.

Când și-a dat seama că, în orice altă zi, ar fi putut să i-l dea lui Prince, și-a stăpânit cu greu lacrimile.

În timp ce doctorița strângea masa, Pete s-a strecurat în curtea din spate, s-a rezemat de scândura de sus a gardului și s-a uitat lung spre pădure. Se încorda să vadă ceva, dar, în realitate, nu se aștepta la nimic.

O clipă mai târziu, a fost aproape sigur că zărise două urechi. Și-a schimbat poziția ca să se uite mai bine și a văzut ceva ce semăna cu un câine-lup stând între doi copaci, uitându-se spre casă. Cel puțin așa i s-a părut lui Pete. Încă o secundă, și s-a întrebat dacă fusese doar în imaginația lui. Era foarte departe. Atât de frustrant de greu de spus.

Și-a schimbat din nou poziția și s-a ciocnit de Justin, care a scos un fel de „aau".

— Ah. Scuze. Auzi, Justin, ăla e Prince?

— Unde?

— Acolo, departe. În pădure.

— Stai așa. Nu văd mare lucru. Am ochelarii murdari. Stai să-i curăț.

Pete a așteptat, ascunzându-și nerăbdarea, în timp ce Justin a aburit fiecare lentilă, și pe-o parte, și pe alta, și le-a șters cu marginea cămășii. Lui Pete îi era teamă că Prince avea să fugă din nou în pădure. Dacă într-adevăr era acolo. Iar după aceea n-avea să afle niciodată dacă își imaginase sau nu. Dar n-a zis nimic, pentru că nu voia să fie dur cu Justin sau să-i rănească sentimentele.

— Hmm, a zis Justin, cu ochelarii înapoi la ochi, chiorându-se în direcția pădurii. Ah. Acolo? a întrebat el, arătând spre locul pe care-l urmărise Pete.

— Da. El e, nu?

— Greu de zis. Arată ca un fel de câine sau lup mare. Nu știu ce ar căuta altul decât Prince acolo care să se uite așa la noi. Dar e foarte departe. E greu să-ți zic sigur. Și, știi… ochelarii ăștia sunt destul de buni, dar nu sunt la fel de buni ca cei pe care poți să-i iei când te duci tu acolo și-ți face testul de ochi. Dar tot îmi plac. Și apreciez că mi i-ați luat.

— Cu siguranță e un animal.

— Îhî. Ca un câine mare.

— Și, așa cum zici și tu, ce alți câini în afară de Prince ar sta acolo și s-ar holba la casă?

Pete s-a uitat la Justin, nerăbdător să-și audă gândurile confirmate.

Când și-a întors privirea către pădure, animalul dispăruse.

* * *

La scurtă vreme, Pete a luat bicicleta împrumutată și s-a dus acasă, pentru că i se părea prea tragic să piardă vremea acasă la doctoriță fără Prince. Cel puțin în clipa aia, i se părea prea dureros.

A ascuns bicicleta în garaj, ca întotdeauna.

A băgat capul pe ușă.

Tatăl lui era treaz și trebăluia. Pete i-a auzit pașii.

A băgat capul în bucătărie, unde nu era nimeni, apoi a tresărit auzind vocea tatălui său venind din spatele lui, dinspre umărul stâng.

— Am o întrebare pentru tine, Petey, băiete. Rămâi acasă azi?

— Nu, domnule. Trebuie să ies din nou.

— *Trebuie.* Ăsta e un cuvânt cam ciudat pentru un puști aflat în vacanța de vară. Ce anume *trebuie* să faci, mai exact? Vara e pentru joacă. Și nu *trebuie* să te joci. Am dreptate?

Pete a rămas tăcut o vreme; se simțea copleșit. Nu-i venea să creadă că întrebarea asta apărea acum. Lucra câte două ture scurte pe zi de aproape două luni. După atâta vreme, își imaginase că era liber. Crezuse că dacă tatălui său i-ar fi păsat ar fi întrebat demult.

— Treaba care mi se pare mie ciudată e cât de ritmice sunt plecările astea, a adăugat tatăl lui.

— Ritmice, domnule? Nu înțeleg.

— Pleci mereu cam la aceleași ore.

— De ce mă întrebi asta acum?

— Pentru că văd că degeaba te aștept pe tine să-mi spui din proprie inițiativă, băiete. Se termină vara peste două-trei săptămâni, iar tu încă n-ai găsit de cuviință să-mi spui unde te duci.

Pete s-a întors și s-a uitat la tatăl lui. Mai mult ca să vadă cât de furios era.

Fața lui plutea amenințător deasupra lui Pete; bărbatul era îmbrăcat cu pantalonii și cu cămașa albastră de lucru. Pete s-a întrebat dacă ăsta era un semn de însănătoșire – că se îmbrăcase din nou.

Nu-i putea descifra expresia de pe față.

— Păi, știi că era câinele ala. L-am vizitat toată vara.

— Era? La trecut?

Pete n-a răspuns.

— Și avea nevoie să-l vizitezi după un program fix?

— Nu, domnule. Nu cred că știa cât e ceasul.

— Ei bine, nu prea mai am răbdare să mergem pe încredere, băiete. Îți dau o zi sau doua să-mi spui tu singur care-i treaba. Dar nu mai mult, să știi.

Pete a simțit niște cuvinte ridicându-i-se din burtă. Le-a simțit pe limbă, așteptând să fie rostite. A încercat să le împiedice să iasă, pentru că puteau să aibă consecințe. N-a mers. A pierdut imediat controlul asupra lor.

— Și după o zi-două? Ce se întâmplă?

— Să fiu al dracului dacă nu aflu eu singur ce e de aflat.

— Da, domnule, a zis Pete.

Pentru că habar n-avea ce altceva să zică.

* * *

După tura de după-amiază de la fermă și după o cină atât de tăcută încât aproape că-i pierise pofta de mâncare, Pete a făcut

baie, s-a spălat pe dinți și s-a îmbrăcat în pijama, gata să se bage în pat.

În drum spre camera lui, și-a lăsat hainele de lucru murdare în coșul de rufe.

Nici nu se înnoptase încă. În aer plutea un amurg apăsător. I s-a părut că e prea devreme să se culce, dar era extenuat și voia ca ziua să se sfârșească.

A rămas în picioare uitându-se pe fereastra dormitorului, spre curtea din spate. Tocmai răsărea luna, aproape plină, dar Pete nu știa dacă era în creștere sau descreștere.

A văzut luminile de pe strada aprinzându-se în față, deși nu zărea propriu-zis felinarele. Vedea doar strălucirea pe care o împrăștiau prin curte – umbra casei lui și o lumină revărsată peste spațiul viran care ducea în cele din urmă în pădure. Dar Pete nu putea să vadă pădurea.

Însă a văzut ceva ce i-a făcut inima să stea în loc, pentru o clipă: o pereche de ochi sclipitori. Lumina se reflecta în doi ochi înfricoșători care stăteau pe dâmbul din spatele casei.

Pete s-a strecurat din dormitor și apoi din antreu, pășind în picioarele goale în noaptea călduroasă. A rămas nemișcat o clipă, cât să i se obișnuiască ochii cu întunericul. După câteva secunde, era destul de sigur pe cine și ce vedea ca să se ducă în direcția aceea.

— Hei, Prince, a zis el, cu o voce calmă și senină.

De parcă faptul că Prince era în spatele casei lui n-ar fi fost mare lucru.

— Te-ai răzgândit? Cum de-ai știut unde locuiesc?

Dar, chiar în timp ce punea întrebarea, Pete și-a dat seama că animalul îl urmărise în drum spre casă. Sau că luase urma mirosului lui. În afara cazului în care cunoștea atât de bine orașul, încât știuse de la început unde locuiește fiecare.

Pete s-a apropiat la doar câțiva pași de el și a încetinit, de teamă c-o să-l alunge.

— Mă bucur să te văd, băiete, a zis el și a întins mâna. E o surpriză tare frumoasă pentru mine.

Prince i-a mirosit mâna și a lins-o o dată, scurt.

— Haide în casă. Să-ți arăt unde locuiesc.

Pete a pornit spre casă și i-a făcut semn lui Prince să-l urmeze. Dar câinele-lup s-a dat trei pași înapoi.

Lui Pete i-a sărit inima din piept. A auzit-o cum sare.

— Ah. Bănuiesc că asta înseamnă nu, atunci.

Băiatul a făcut din nou un pas în direcția lui Prince, dar câinele-lup s-a retras mai mult și mai repede, drept răspuns.

Pete a hotărât ca ar face bine să plece singur.

— Păi, în cazul ăsta, mă bucur că ai trecut pe-aici.

A făcut câțiva pași spre casă, ca să-i arate lui Prince că nu încerca să-l prindă.

— Să mai treci pe la mine, bine?

Parcă satisfăcut de vizită, câinele-lup s-a întors și a luat-o la goană spre pădure.

Capitolul douăzeci și trei: Doctorița Lucy

Era în jur de zece dimineața când l-a auzit pe Pete strigând-o din curtea din față. Era ora la care sosea de obicei după prima tură de hrănit și curățat după caii Quarter de la fermă. Dar nu era stilul în care-și făcea de obicei intrarea.

— Doctora Lucy! a strigat el. Doctora Lucy! Veniți afară. Trebuie să vedeți ceva!

Fără să-și dea seama dacă ce trebuia să vadă era un lucru bun sau unul îngrozitor, femeia și-a șters mâinile pe șorț și s-a grăbit la ușa din față. A deschis-o larg.

— Pete. De ce faci atâta gălăgie?

— Trebuie să vedeți cine e aici! N-o să ghiciți cine e aici!

Judecând după fața lui, Lucy avea să se bucure de ce-o să vadă sau ce-o să ghicească.

Doctorița a ridicat ochii spre stradă și l-a văzut pe Calvin cotind pe aleea ei de pietriș și venind către casă. Își țintui din depărtare privirea în ochii ei și se lumină la față. Lucy n-avea nevoie să fie mai aproape ca să vadă.

A luat-o la goană spre el.

În timp ce alerga, i-a trecut prin cap că asta-i aduce aminte de una dintre reclamele alea de la televizor în care îndrăgostiții aleargă unul spre celălalt cu încetinitorul, printr-un câmp de flori sălbatice. Singurul lucru care lipsea din peisaj erau florile sălbatice. Asta și tenul perfect alb al actorilor.

Bărbatul și-a aruncat brațele în jurul ei, iar ea l-a strâns tare pentru o clipă sau două, simțindu-i obrazul proaspăt bărbierit pe față. După aceea s-a retras și i-a examinat chipul, ca să vadă dacă se schimbase ceva.

Pe buza de jos avea o cicatrice pe care Lucy n-o mai văzuse până atunci. În afară de asta, suferința nu i se întipărise pe chip.

Doctorița l-a privit în ochi; s-au sorbit din priviri o vreme și atât. Privirile lor înlănțuite au fost de ajuns.

— Nu ți-am mai văzut niciodată expresia asta, a spus el.

— Ce expresie? a întrebat ea, știind deja că era vorba de un compliment.

— Zâmbești cu gura până la urechi.

— Sunt foarte bucuroasă să te văd. Credeam că o să mai dureze vreo trei-patru zile.

Apoi s-a uitat peste umărul lui pe stradă ca să vadă dacă îi urmărea cineva; a făcut-o ca și când nu se mai gândise niciodată la posibilitatea asta. Calvin i-a surprins mișcarea și s-a întors la rândul lui. Dar pe stradă nu era nimeni și nimic.

— Hmm, chiar e ceva neobișnuit, a zis ea. Orașul ne-a scutit de data asta.

Au pornit spre casă unul lângă altul, iar ea și-a strecurat mâna în mâna lui și i-a strâns-o.

— Cum de te-ai întors mai repede?

— Mi-au tăiat câteva zile din pedeapsă pentru bună purtare.

— Nu mi-am imaginat c-o să fie generoși cu tine în vreun fel.

— N-a fost generozitate, crede-mă. Tocmai primiseră o nouă recoltă de deținuți. Aveau nevoie de spațiu.

Lucy a văzut o mișcare cu coada ochiului; a ridicat capul și l-a văzut pe Justin alergând în direcția lor.

— Te-ai întors! a țipat el și a sărit în brațele tatălui său.

— Ooho, a făcut Calvin. Ai mai crescut? Văd că te simți mai bine.

— Mult mai bine. Dar tu?

S-a lăsat pe spate în brațele lui și i-a cercetat fața, așa cum făcuse și doctorița Lucy. I-a atins cicatricea de pe buză.

— Ai o cicatrice pe buză. Dar în afară de asta, arăți la fel.

— Da, o să dispară cu timpul, a zis Calvin. Așa se întâmplă de obicei cu cicatricele. Și chiar dacă nu dispare, viața o să meargă înainte, cu cicatrice sau fără. Dar văd că ai o pereche nouă de ochelari. Cum ai reușit?

— Pete și-a luat de lucru ca să aibă doctora un pic mai mulți bani. Și ea mi-a făcut testul de ochi aici, acasă, și pe urmă s-a dus în oraș, mi-a luat ochelarii și mi i-a potrivit ea pe cap.

— Chiar că ai stat în locul potrivit, nu-i așa?

— Așa zic și eu. Pete și cu mine am călărit caii! Nu pe toți. Doar câțiva. Eu m-am urcat pe Smokey. Și n-am căzut!

Calvin și-a întors fața către ea.

— Scuză-ne puțin, Lucy. Vreau să vorbesc câteva minute cu

fiul meu. Apoi mă întorc și-ți acord toată atenția.

* * *

Era în bucătărie și turna cafea proaspătă în cești pentru amândoi când a intrat Calvin și s-a așezat la masă.

Lucy s-a așezat lângă el, iar mâinile lor s-au întins între ceștile de cafea și s-au unit. Și s-au strâns cu putere.

Doctorița s-a uitat în ochii lui, iar el i-a întors privirea. Era o privire de o intensitate și o emoție care aproape o ardeau. Nu-i stătea în fire să rămână fermă când era cercetată până în străfundul sufletului. Dar a rezistat tentației să se uite în altă parte.

— Iată din nou zâmbetul ăla, a zis el. Îți stă bine.

— N-aveam nici cea mai vagă idee că o să-mi fie atât de dor de tine.

Bărbatul a schițat un zâmbet, dar era un zâmbet trist. Apoi și-a îndreptat privirea în altă parte. Lucy a înregistrat gestul și efectele lui asupra ei, dar atât. N-a încercat nici să-l definească, nici să-l explice. A așteptat ca lucrurile să se desfășoare de la sine.

— A fost în stare să recunoască că încă mai are nevoie să doarmă cu Bunny când e supărat?

— Da și nu. Nu chiar. Dar l-a primit pe Bunny.

— Mă bucur să aud.

Calvin avea grijă să-i evite în continuare privirea.

— Trebuie să-ți spun două lucruri.

Cuvintele lui i s-au prăvălit ca o lovitură în măruntaie.

— În primul rând, ai făcut un lucru minunat. Faptul că l-ai primit pe băiatul meu la tine în casă și l-ai tratat ca și când ar fi fost al tău.

— Aiurea, a zis ea. Oricine ar fi făcut la fel.

— Nu, aici greșești, Lucy. Ești mai specială decât crezi.

— Și celălalt lucru care e? a întrebat ea, știind că n-o să-i placă nici pe departe la fel de mult, dar vrând să încheie odată cu asta.

— Cred că știi care e celălalt lucru pe care o să-l spun.

Lucy s-a lăsat pe spătar, auzind și simțind cum i se ciocnesc

omoplații de scaun. I-a dat drumul mâinii instinctiv. Și le-a retras pe ale ei în poală, unde aveau să fie mai la adăpost de adevăr.

A simțit – așa cum i se întâmpla de câteva ori pe zi – că o țigară ar fi fost numai bună acum. Dar nu fumase de mai bine de o lună și n-avea s-o facă nici acum.

— E ironic, a zis ea. Am avut o discuție similară cu Pete nu mai departe de ieri.

— Deci știi. Nu?

— Da. Și el știa. Pleci.

— Nu mi se pare că am de ales. Ție?

Lucy a oftat. S-a uitat pe fereastră la băieți, care erau pe pășune și se contraziceau în legătură cu cel mai prietenos dintre cai.

— Bănuiesc că ai dreptate, a zis ea. Din păcate. Nu ești în siguranță aici, și nici Justin nu e.

— Iar *tu* nu ești în siguranță *câtă vreme* noi suntem aici.

— Pot să-mi port de grijă.

— Da, Lucy… Dacă e cineva care poate, sunt de acord că tu ești aia. Dar uneori, în viață, suntem depășiți de situație.

S-a lăsat o tăcere îndelungată. Neobișnuit de lungă. De mai multe minute. Nu era neapărat o tăcere forțată sau un blocaj. Au stat pur și simplu fără să vorbească o vreme. Calvin i-a urmărit privirea și s-a uitat la băieții care mângâiau caii. L-a văzut pe Pete făcându-i scară lui Justin ca să-l încalece pe Smokey, calul sur și castrat, fără șa. A văzut porcul apropiindu-se de ei și uitându-se lung, ca și când n-ar fi suportat să nu participe și el la acțiune.

— O să vă întoarceți la Philadelphia? a întrebat ea după un timp.

— Da.

— Dar cei de la fabrică nici nu ți-au dat ocazia să lucrezi suficient cât să primești un salariu.

— Am un văr în Ohio care o să-mi dea un mic împrumut.

— Când vreți să plecați?

— Cât de repede putem. S-ar putea să ne ia două-trei zile să ne rezolvăm socotelile.

Lucy a încuviințat din cap de câteva ori, pierdută în gânduri.

— Adevărul e că n-am apucat să ne cunoaștem prea bine, a spus ea aproape pentru sine. Oricum nu știm cum ar fi evoluat lucrurile între noi. Vreau să zic – chiar și fără presiunea asta din exterior. Dar, de curiozitate… ca să am ceva de care să mă agăț… ce crezi că ar fi putut fi între noi?

— Lucy, a zis el.

Apoi s-a oprit și a întins din nou mâna peste masă. A așteptat. A așteptat tăcut până când ea a cedat și i-a strâns din nou mâna. Abia după aceea i-a împărtășit gândurile lui.

— Uite ce cred eu: cred că viețile noastre nu s-au încheiat încă. Doar pentru că Justin și cu mine o să fim în alt oraș nu înseamnă că nu ne mai cunoaștem din ziua în care plecăm. Există telefoane. Există poștă. Încă nu știm finalul poveștii noastre pentru că nu s-a terminat încă. Trebuie doar să-mi duc băiatul într-un loc în care să fie în siguranță. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, cred că între noi ar fi putut fi ceva minunat. Și nu accept încă ideea că n-o să fie niciodată.

Calvin i-a strâns mâna, iar ea a zâmbit în ciuda voinței ei.

— E ironic, a zis ea, dar și asta seamănă cu discuția pe care am avut-o ieri cu Pete. Trebuia să-și ia adio de la câinele-lup, iar eu i-am spus că n-are de unde să știe dacă Prince o să plece pentru totdeauna. I-am zis doar că ar trebui să-și ia rămas-bun deocamdată.

— Exact, a zis Calvin. Ne luăm rămas-bun, deocamdată.

* * *

La câteva minute după ce Calvin și băiatul lui au plecat acasă, Pete a venit la ea în bucătărie. Aproape ca și când ar fi așteptat să se încheie lucrurile pe care le considera mai importante. Ca și când și-ar fi așteptat rândul.

— E bine că s-a întors, nu? a zis Pete.

— Foarte.

— Urăsc că trebuie să se mute. O să-mi pierd prietenul cel mai bun.

— Știu exact ce simți, a spus ea.

Băiatul s-a așezat la masă, alături de ea. Multă vreme n-a vorbit – ceea ce era atipic pentru Pete – și nici ea n-a făcut-o.

— Nu v-am mai văzut deloc fumând, a spus el după o vreme.

— M-am lăsat.

— Ah. Asta e bine. Ce v-a făcut să vă hotărâți?

Lucy a deschis gura să-i ofere o explicație superficială. Ceva despre legătura dintre fumat și cancer. Genul ăla de răspuns. Dar ce-a ieșit a fost mai sincer decât intenționase.

— Voiam să-l fac pe Calvin mândru de mine. Și… de când l-am cunoscut, cred că ideea de a fi sănătoasă și de a trăi mult a început să mi se pară mai importantă.

Doctorița se aștepta ca Pete să-i pună întrebări. Să sape în legătură cu relația ei cu Calvin. Dar n-a făcut-o. Poate că era totul prea evident. Poate că era de la sine înțeles.

— Prince a venit la mine în curte azi-noapte, a spus el.

— Serios? Ce interesant. Ești sigur că era el?

— Sigur. M-am dus direct la el. Nu era *chiar* în curtea mea. Stătea cam pe câmpul din spatele curții. Noi n-avem gard. Dar m-am dus la el și mi-a lins mâna. Doar că n-a vrut să vină cu mine spre casă.

— Probabil că te-a urmărit până acasă.

— Așa mă gândeam și eu. Dar de ce să mă urmărească dacă vrea să rămână în sălbăticie?

— Poate că stă cu ochii pe tine ca să se asigure că ești bine.

— M-am gândit și la asta. Dar pe urmă mi-am zis că e una din chestiile alea pe care le credem, dar care sunt prea frumoase ca să fie adevărate. Adică… Sigur că asta *vreau* să cred…

O tăcere lungă. Pete era preocupat de altceva. Lucy își dădea seama. Dar, din respect pentru el, nu l-a întrebat despre ce era vorba. L-a lăsat să spună el când avea să simtă nevoia.

— Doctora Lucy? Dacă n-aș mai avea de lucru sau n-aș mai putea să vă dau banii ar fi în regulă?

— Sigur că da. O să mă descurc.

— Chiar și cu toate animalele astea de care aveți grijă?

— O să mă descurc.

— Bine. Pentru că taică-miu vrea să știe unde m-am tot dus în fiecare zi. Și când o să trebuiască să-i spun că lucrez sau dacă

află singur… s-a zis cu banii.

— Nu-ți face griji, i-a spus ea. Tu fă ce e mai bine pentru tine. Orice te face să te simți în siguranță cu el.

Pete s-a foit stingherit pe scaun.

— Tocmai asta-i chestia, a zis el. Nu cred că *am* cum să mă simt în siguranță cu el. M-a tot scutit de pedepse aproape toată vara, dar nu cred că o să mai dureze mult. Habar n-am de ce nu m-a mai pedepsit. Dar am o presimțire rea, după cum merg lucrurile acum. Nici nu pot să zic exact de ce simt așa. Dar e ceva ce mi se pare ciudat.

Doctorița Lucy a scormonit în buzunarul fustei și a scos câteva monede.

— Uite aici, i-a zis ea, luând două monede de zece cenți din grămăjoară. Știi unde să mă găsești dacă ai nevoie de mine.

— Două monede, doamnă? De ce două?

— Of, nu știu. În caz că e o situație de două monede.

Capitolul douăzeci și patru: Pete

Pete a dosit bicicleta în garaj și a intrat în casă. Taică-su stătea pe scaunul lui, cu ochelarii de citit pe nas. Răsfoia ziarul de dimineață. Ceea ce lui Pete i s-a părut bizar, pentru că bărbatul nu cumpăra ziarul de dimineață. Spusese mereu că e prea scump. Așa că i-l adusese cineva sau… să-l fi luat pe al altcuiva?

A ridicat capul spre Pete și s-a uitat direct în ochii lui. Și, deși Pete nu reușise să-i explice doctoriței groaza pe care o simțea și nici nu putea defini expresia de pe fața tatălui său, ochii bărbatului erau o hartă cu toate lucrurile de care se temea el. Cu toate lucrurile care se înveninau și supurau între ei.

— Tic-tac, Petey, băiete.

— Tic-tac, domnule?

— E un ceas.

— Da, atâta lucru știu și eu.

— Expiră timpul pentru problema ta cu sinceritatea.

Pete s-a foit de pe un picior pe altul și și-a împletit degetele în fața lui, așa cum și-ar fi împreunat mâinile pe bancă, la școală, ca să dea dovadă de politețe și cooperare.

Doar că o clipă mai târziu și-a dat seama că, în același timp, își și proteja cele mai vulnerabile organe.

— Da, domnule. Știu. Despre asta am venit să vorbesc cu tine.

Tăcere. Una sinistră.

— Atunci vorbește.

— Am avut o slujbă.

Pete și-a urmărit tatăl și a așteptat să-i răspundă, cu un pic din energia unui cal sălbatic care știa că urmează să fie supus. La început, singura reacție a fost maxilarul încordat al bărbatului. După aceea au început să i se vadă la tâmple venele alea umflate, iar ăsta nu era un semn bun.

— Și banii unde s-au dus?

Era limpede că taică-su se străduia să-și păstreze vocea calmă.

Pete își repetase răspunsul. Nu era sută la sută adevărat. Nu

era tot adevărul și numai adevărul, așa cum se zicea la tribunal în filmele de la televizor, dar era suficient de adevărat încât Pete să se simtă confortabil.

— Eram dator mulți bani cui a cârpit piciorul câinelui pe care l-am găsit.

— Deci ai lucrat toată vara. Și ai dat banii pe o corcitură vagaboandă în loc să mi-i dai mie. Am înțeles bine?

— Da, domnule. Cam așa.

Tatăl lui Pete a țâșnit brusc. În față și apoi aproape în picioare, ca și când ar fi urmat să fugă după Pete, care s-a tras câțiva pași în spate. Pe urmă, bărbatul a rămas neclintit. Nici așezat, nici în picioare.

— Corcitura aia vagaboandă te-a crescut și ți-a pus un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă doisprezece ani?

— Nu, domnule.

— Atunci aș zice că prioritățile tale lasă mult de dorit, băiete.

— Da, domnule.

— O să-mi plătești toți banii ăștia înapoi. Fiecare dolar. Toți banii ăștia pe care i-ai furat de la familia asta în timp ce eu eram accidentat, iar tu erai tânăr și în putere și capabil să muncești și nici măcar nu te-ai oferit să mă ajuți în propria ta casă.

Pete a ochit ieșirile. Și-a făcut traseul atât spre ușa din față, cât și spre cea din spate, pregătit să pornească spre oricare dacă tatăl lui avea să blocheze cealaltă direcție. Bărbatul a părut să observe.

— Nu prea știu cum aș putea să fac așa ceva, domnule.

— O să-ncepem cu vânzarea bicicletei ăleia drăguțe pe care ai pitit-o în garaj. Crezi că ai dreptul să pedalezi așa prin oraș, în stil mare, ca un prinț, în timp ce eu mă străduiesc să-ți pun mâncare pe masă?

Undeva în jurul cuvântului „prinț”, taică-su și-a pierdut controlul. Ceea ce începuse pe un ton încordat s-a terminat într-un răcnet de furie.

— Nu pot să fac așa ceva, domnule. Nici măcar nu e a mea. Doar am împrumutat-o.

— Ei bine, *eu* pot. Și poți să rămâi dator cui ți-o fi împrumutat-o, dar n-o să-mi fii dator mie. Nu tolerez. Iau ce-mi

aparține.

Pete a zbughit-o spre ușa din spate, sperând că taică-su nu era suficient de refăcut încât să-l prindă. Dar bărbatul era rapid. L-a apucat din spate de cămașă când s-a oprit să răsucească mânerul, însă Pete s-a smucit și a fugit în garaj. A luat bicicleta și a întors-o spre ieșire; apoi a văzut cum tatăl lui înfuriat umple cadrul ușii.

Pete s-a suit pe șa și și-a luat avânt, încercând să treacă drept prin el. N-a funcționat deloc. Bărbatul a prins mânerele ghidonului și a tras de bicicletă într-o parte. Pete a trebuit să se sprijine cu un picior de podeaua de beton a garajului ca să-și mențină echilibrul. Între timp, taică-su a încercat să-i smulgă bicicleta. Mai rău, era cât pe-aci să reușească.

Fără să se gândească, știind doar din instinct că nu poate să lase să se întâmple un asemenea dezastru, Pete a ridicat pumnul, care s-a ciocnit puternic de nasul tatălui său. Bărbatul a dat drumul bicicletei și s-a clătinat câțiva pași în spate, cu sângele deschis la culoare curgându-i pe buza de sus.

Pete a îndreptat bicicleta, a apăsat cu forță pedalele și a țâșnit prin ușa deschisă înainte să-l prindă taică-su.

În timp ce stătea în șa, pedalând și gonind cu disperare pe stradă, Pete și-a amintit brusc ceva. O conversație pe care o avusese cu Justin. I-a apărut deodată în minte, nepoftită. Pete susținuse că nu lovise niciodată pe nimeni și că n-avea s-o facă vreodată. Iar acum, dacă punea la socoteală și capul în burtă pe care i-l administrase lui Jack, își încălcase jurământul de două ori. Dacă punea la socoteală ce-ar fi făcut dacă Boomer n-ar fi fost în furgonetă când spusese ce spusese, ajungea la trei. Oare viața conspira să te forțeze să faci chiar lucrul pe care ai zis că nu l-ai face niciodată? Și dacă da, de ce?

— Când o să te prind, băiete, o să regreți ziua în care te-ai născut!

Pete s-a uitat peste umăr și l-a văzut pe tatăl lui ținând pasul binișor cu bicicleta. Când se vindecase de tot? De ce era așa rapid dintr-odată?

A pedalat mai tare, cu și mai multă disperare și a luat un avans mai mare. În spatele lui, strigătele au continuat. După

aceea s-au transformat în înjurături; erau mai furioase și mai deznădăjduite cu fiecare metru pe care-l câștiga Pete. Când a trecut în viteză pe lângă casa lui Justin, a ridicat privirea și a văzut chipul prietenului său la fereastră. Probabil că ieșise să vadă ce era cu urletele alea.

Pete a reușit să pedaleze încă și mai tare, numai datorită adrenalinei, apoi a cotit brusc. A fost o mișcare bună. Avea acum de ales între mai multe alei. În jur de șase, la prima vedere, și toate apropiate.

A ales-o pe a patra și a făcut un viraj strâns. S-a rugat să nu existe niciun gard în jurul casei pe care o alesese. De data asta, norocul a fost de partea lui. Nu exista niciun gard. A pedalat prin curte, a sărit de pe bicicletă la capătul garajului și s-a așezat pe vine chiar în spatele lui, devenind invizibil de pe stradă din orice direcție.

Băiatul a rămas ghemuit acolo. Ascultând.

L-a auzit pe tatăl lui urlând. Înjurând. Insultându-l. Amenințându-l. Înlăturând, cu fiecare cuvânt, și ultima fărâmă de valoare din viața lui Pete. În timp ce asculta, lui Pete i s-a părut că vocea vine din direcții ușor diferite. Era clar că taică-su colinda străzile în căutarea lui. A auzit uși de la intrare deschizându-se și vecini ieșind să vadă ce era cu hărmălaia. Probabil auziseră toate lucrurile groaznice aruncate spre Pete ca niște arme.

Și totuși, băiatul se simțea mai puțin lipsit de valoare decât dacă s-ar fi întors la doctoriță cu o poveste tristă în locul bicicletei ei.

* * *

Pete n-avea de unde să știe cât stătuse ghemuit în spatele garajului vecinului, lângă bicicleta prețioasă. I s-a părut că trecuse mai mult de o oră, dar timpul e o chestie ciudată. Îți joacă feste, iar Pete știa.

După multă vreme de când se așternuse liniștea, Pete s-a uitat cu atenție în stânga și-n dreapta, apoi a ieșit pe terenul de lângă garaj, trăgând bicicleta după el. Pe urmă a trecut de

următorul garaj. Și de următorul. În doar un minut sau două, a ajuns la ușa din spate a casei lui Justin.

A ciocănit.

I-a răspuns domnul Bell.

— Pete, l-a întâmpinat bărbatul cu o voce îngrijorată. Ce-a fost asta? Ne-am făcut griji pentru tine.

— Cred că probabil aveați dreptate să vă faceți griji, domnule. Chiar cred că vrea să mă omoare. Pot să intru?

Domnul Bell s-a dat la o parte, iar Pete a băgat bicicleta în livingul minuscul și a sprijinit-o de perete.

— Vreți să aveți grijă de ea? Până când pot s-o duc înapoi la doctorița Lucy în siguranță?

Pete a ridicat capul și l-a văzut pe Justin stând în picioare în cadrul ușii de la dormitor, cu ochii înspăimântați și lacrimi pe obraji.

Înainte să apuce să întrebe ce se întâmplase atât de groaznic, a vorbit domnul Bell.

— Pete, bărbatul ăla care alerga după tine e tatăl tău?

— Da, domnule.

Pete i-a văzut pe domnul Bell și pe Justin schimbând priviri, vorbindu-și din ochi. Era un limbaj pe care el nu putea să-l înțeleagă. Dar undeva, dincolo de înțelegerea lui Pete, se întâmpla ceva grav.

— Ce? De ce?

— Justin, spune-i, l-a îndemnat domnul Bell.

— Poți să-i spui tu, te rog? a răspuns Justin abia auzit.

— Pete e prietenul tău, Justin. Spune-i ce mi-ai spus și mie.

Tăcere lungă. Justin refuza să se uite în ochii lui Pete. Își fixase ochii în podea. Cu multă râvnă, ca și când ar fi studiat o hartă desenată pe o scândură de lemn. Ceva care să-l ajute să găsească o cale.

— El a fost unul dintre oamenii ăia.

La început, Pete n-a înțeles. Dar, în tăcerea care a urmat, s-a temut că a înțeles totuși.

— Tata? Unul dintre oamenii care te-au bătut?

Justin și-a șters nasul. După aceea a dat din cap aproape insesizabil.

— Ce-a făcut? Te-a lovit?

— El e ăla care mi-a spart sticla în cap, a zis Justin.

Pete și-a dat seama că nu mai respira. Sau că abia respira, oricum. A tras aer adânc în piept și a încercat să-și păstreze echilibrul, care-l cam părăsise brusc.

— Justin, ești sigur?

— Sigur. N-o să-i uit fața cât o să trăiesc.

Pete s-a apropiat de canapea și s-a așezat. Și-a îngropat capul în mâini pentru o clipă. Apoi și-a frecat fața energic. S-a uitat la Justin și la domnul Bell. Dacă l-ar fi întrebat cineva la ce se gândise, n-ar fi putut să răspundă. Era posibil să nu se fi gândit deloc.

— Bine. O să las bicicleta aici și mă duc să mă răfuiesc cu el.

— Nu, Pete, a zis domnul Bell. Nu cred că e o idee bună. Ai zis chiar tu că vrea să te omoare.

— Nu ziceam la propriu.

— Am auzit ce-ți striga. Nu cred că ești în siguranță acolo. Nu vreau să te duci.

— Aveți dreptate, a răspuns Pete.

A rămas nemișcat o clipă, știind ce avea să facă fără să fie nevoie să se gândească.

— Aveți dreptate, a repetat el, ca și când n-ar mai fi spus o dată. O să mă duc la doctora Lucy.

— E un plan mult mai bun, a spus domnul Bell.

— Vă rog, puteți să-mi țineți bicicleta? Nu vreau să ies cu ea până când nu mă asigur că tata nu mă mai caută pe-afară.

— Da, bineînțeles. Dar noi nu mai stăm aici decât vreo două zile.

— Bine, a zis Pete. E în regulă. E suficient.

Băiatul a pornit spre ușă. S-a întors spre cei doi prieteni ai lui.

— O să-mi fie tare dor de voi când plecați. De amândoi.

Apoi a ieșit din casă fără să mai aștepte un răspuns.

A luat-o în direcția doctoriței Lucy, alergând pe stradă.

După ce a trecut de vreo trei case, când era sigur că a ieșit din raza vizuală a familiei Bell, a cotit și s-a îndreptat înapoi spre casă.

* * *

Pete a împins ușa de la intrare atât de tare încât s-a izbit de peretele din living. Tatăl lui, care stătea și se uita pe fereastră ținându-și o batistă la nas, a tresărit vizibil.

— Ai tupeu să te întorci aici fără bicicleta aia, Petey, băiete.

Vocea lui era nazală și plângăreață. În orice altă situație, Pete ar fi fost tentat să izbucnească în râs.

Dar venise să-i spună ce avea de zis, iar vocea lui a răsunat ciudat de fermă, chiar și în urechile lui.

— Te-am întrebat pe șleau dacă ai avut vreo legătură cu ce-a pățit prietenul meu, Justin. Iar tu te-ai uitat în ochii mei și m-ai mințit. Și asta s-a întâmplat când te durea spatele așa de tare, încât ziceai că abia poți să mergi până la căsuța poștală să iei corespondența. M-ai mințit și în legătură cu asta?

În timp ce vorbea, Pete a observat că taică-su își îndreaptă spatele.

Și-a simțit corpul inundat de atâta adrenalină, încât nu-și mai dădea seama dacă e speriat sau nu. Un soi de lumină albă electrică din creier i-a amintit că era posibil să fie în pericol de moarte sau pe-aproape. Dar n-a reușit să se lege de ceea ce simțea în legătură cu acest fapt. Nici nu voia.

— Iar eu ți-am zis, a început tatăl lui pe un ton din ce în ce mai furios, că dacă te mai întorci vreodată în casa mea și-mi vorbești de parcă ar trebui să-ți dau socoteală pentru ce fac, o să-ți găsești hainele afară, pe bătătură. Ești băiatul meu numai câtă vreme zic eu că vreau să fii.

— Bine, a zis Pete. Scoate-le afară. Nu vreau să fiu băiatul tău.

Momentul s-a prelungit într-o liniște totală, în care acțiunile și intențiile au rămas suspendate. Și acolo unde ar fi trebuit să se petreacă ceva de proporțiile unui război mondial în micul univers al lui Pete nu era nimic.

Apoi taică-su s-a năpustit asupra lui. Dintr-odată și fără avertisment.

Pete s-a ferit și a reușit să-l evite, iar taică-su s-a aruncat înainte și s-a dezechilibrat, aterizând pe burtă și pe bărbie cu un răget.

Corpul bărbatului bloca ușa din față, așa că Pete a fugit spre cea din spate.

Ajunsese la jumătatea curții din spate când l-a prins. L-a apucat de cămașă și l-a întors, după care i-a băgat un pumn uriaș în burtă.

Pete a căzut pe spate în pământul pietros, cu răsuflarea tăiată.

Taică-su a aterizat peste el, încălecându-l și lovindu-l în tâmplă. Și lovindu-l din nou. Și din nou. Și din nou.

În clipa aia, prin lumea dezmembrată din mintea lui Pete a trecut un gând. Nu, de fapt n-a trecut. Exista acolo. Stătea neclintit.

S-a zis cu mine.

Știa că taică-su avea să continue să-l lovească în cap până când va fi așa de extenuat că va cădea de la sine. Iar Pete a presupus, judecând după forța loviturilor, că n-avea să supraviețuiască până atunci. Dar tot era mai bine decât să nu-l fi înfruntat pentru ce-i făcuse lui Justin. Pentru prima dată în scurta lui viață, Pete găsise ceva pentru care merita să moară.

După aceea, la fel de brusc, zidul uriaș creat de corpul tatălui său a dispărut. Lumina s-a revărsat în locul bărbatului care fusese ca o cortină, iar Pete a văzut o mișcare încețoșată și a auzit un zgomot pe care nu l-a înțeles. Cel puțin nu din prima. Dar s-a auzit și un mârâit. Și a văzut o blană. O grămadă de blană.

Pete s-a ridicat pe jumătate, chinuindu-se încă să respire, și a văzut două labe puternice așezate pe pământ, de o parte și de alta a șoldurilor lui. Era încălecat. De un câine-lup.

— Ce mama dracului? a strigat tatăl lui dând înapoi repede și îndreptându-se spre casă.

Prince a lăsat capul în jos și și-a arătat colții. A scos un mârâit prelung care l-a zguduit până și pe Pete. Iar Pete știa că lupul e de partea lui.

Băiatul a ieșit de sub animal și s-a ridicat în picioare clătinându-se. Apoi s-a împleticit în spatele câinelui-lup, ținându-l pe Prince între el și tatăl lui.

— Ce mama dracului? a strigat din nou tatăl lui.

Dar, de data asta, părea că înțelege.

— O știi pe bestia asta? Ai asmuțit monstrul ăsta împotriva mea?

E bodyguardul meu, a răspuns o voce din capul lui Pete. O voce destul de limpede. Atât de limpede, încât i s-a părut că a rostit cuvintele cu voce tare, dar, în realitate, nu putea să vorbească. A pus mâna pe spatele câinelui-lup, atât din mândrie, cât și ca să-și țină echilibrul.

— Gata, până aici ți-a fost, băiete. Ai întrecut limita de data asta. Tocmai ai retezat legătura dintre noi ca pe un băț uscat. Te crezi mare și tare? Bine. Du-te și fii mare și tare. Pe cont propriu. Să mai vii o singură dată și doar o dată. Să-ți iei lucrurile. O să te aștepte pe veranda din față. Am terminat-o cu tine. Te reneg.

Și cu asta s-a retras în casă și a închis ușa după el.

Pete a căzut în genunchi și a îmbrățișat gâtul lui Prince; l-a ținut așa o vreme. Apoi s-a ridicat cu greu și a început să pună un picior în fața celuilalt.

A ocolit casa împleticindu-se și a ajuns pe stradă. În direcția magazinului de băuturi alcoolice. Pășea nesigur. Și nu se gândea la nimic.

Din când în când se mai uita peste umăr, cu grijă să nu-și piardă echilibrul. Uneori îl zărea pe Prince, alteori nu. Dar, atunci când nu-l zărea, dacă se uita din nou peste un minut, vedea ochii câinelui-lup urmărindu-l de după un gard, de după un tufiș sau un garaj.

Pe lângă el treceau mașini, iar șoferii încetineau și se holbau la fața lui care, își imagina Pete, trebuie să fi arătat ca o sperietoare. Doi bărbați mai în vârstă s-au oprit să-l întrebe dacă e bine și dacă are nevoie de ajutor. A scuturat din cap și a continuat să meargă.

Pe măsură ce adrenalina i s-a scurs din corp, Pete a început să simtă durerea rănilor. Și să-și simtă genunchii tremurând. Și lacrimile curgându-i pe obraji.

A traversat strada cu trafic lejer până în parcarea magazinului de băuturi. Cât timp a vorbit la telefon, Prince l-a așteptat și l-a urmărit de vizavi.

— Doctora Lucy? a întrebat el când ea a ridicat receptorul, fără să încerce să-și mascheze sughițurile.

— Pete?

— Puteți să veniți să mă luați, vă rog? Am nevoie de dumneavoastră. E un fel de situație de două monede.

Capitolul douăzeci și cinci: Doctorița Lucy

I-a deschis portiera din dreapta. Pete s-a urcat și s-a așezat tăcut. N-a încercat să vorbească. Nu s-a uitat la ea. În fine, asta ar fi fost dificil – să se uite la ea. Nu părea să-și poată deschide ochiul stâng, adică cel dinspre ea. Zona tâmplei începuse să se umfle și să-și schimbe culoarea.

Doctorița se așteptase la ceva rău. Își dăduse seama de la telefon că era rău. Și, în replică la faptul că știa, pe drumul spre oraș își blocase toate reacțiile inevitabile în fața veștilor proaste. Uneori doctorii pot face așa ceva. Uneori trebuie s-o facă.

A amânat să pornească mașina, dar Pete tot nu spunea nimic. Părea să se fi retras în el însuși; arăta înfrânt și mic.

— Întoarce-te cu fața spre mine, dragule, i-a zis ea.

Pete n-a răspuns și nici nu s-a întors, așa că doctorița l-a apucat cu blândețe de bărbie și i-a întors capul.

— Dacă încerci, poți să deschizi ochiul ăla?

— Nu, doamnă. S-a umflat așa închis.

— Bine. Mergem acasă și-ți fac un test neurologic…

Pete cel pe care-l știa ea a țâșnit din ascunzătoare. Pete cel vorbăreț.

— Nu puteți să mă duceți acasă! Nu pot să mă duc acasă!

— Pete, a zis ea, încercând să pară calmă. Acasă *la mine.*

— Ah. Acasă la dumneavoastră. Da. Mulțumesc. Acolo vreau să merg. Mă simt mereu în siguranță acolo.

Asta pentru că ești mereu în siguranță, s-a gândit ea, dar n-a spus cu voce tare.

— Te-a lovit cu pumnul sau cu un obiect?

— Pumnul, a zis el uitându-se din nou înainte, prin parbriz.

— De câte ori te-a lovit?

— Nu sunt sigur. Am pierdut șirul. De patru ori, poate cinci. Poate șase, nu știu.

— Și s-a oprit el singur sau ai reușit tu să te aperi?

— De fapt, niciuna din astea, doamnă. N-avea de gând să se oprească. Cred că putea să mă omoare. Prince l-a oprit. Prince ne-a despărțit.

Liniște. Doctorița tot nu pornise motorul și nu plecase de pe loc.

După o vreme, băiatul s-a întors spre ea, ceea ce nu i-a fost ușor. A trebuit să-și întindă gâtul ca s-o vadă cu ochiul drept. Când a văzut-o, a rămas dezamăgit.

— Nu mă credeți.

— Nu cred nicio clipă că mă minți, Pete. Știu că n-ai face așa ceva niciodată dinadins. Dar când te lovește cineva în cap cu putere și de multe ori, nu e neobișnuit să vezi lucruri care nu sunt…

— E chiar acolo, în dreptul casei ăleia, a zis Pete arătând cu degetul de partea cealaltă a străzii. Îl vedeți, nu?

Doctorița a urmărit direcția indicată de degetul lui și a constatat cu surprindere că lupul nu era o halucinație.

Stătea pe caldarâm cu coapsele ghemuite, parcă imitând un vultur, și se uita la ei de după un tufiș. Ochii lui mici și aurii nu părăseau nicio clipă mașina.

— Fir-aș a naibii, a zis ea, coborând geamul de la mașină. Ești băiat bun, Prince, a strigat ea.

A deschis portiera și a coborât în stradă. După aceea a deschis larg ușa din spate.

— Vii cu noi? a strigat către câinele-lup. Hai, băiete. Prince s-a ridicat și a făcut doi pași înapoi. S-a răsucit brusc și a luat-o la fugă prin curte, după care a dispărut.

Doctorița Lucy l-a urmărit plecând și a trântit ușa din spate și s-a așezat pe locul ei.

— Nu vrea să vină cu noi, a zis ea.

— Nu, doamnă. Niciodată n-a vrut. Mă supraveghea doar, așa cum ați zis. Dar nu vrea să stea în casă și să fie domestic.

— Ți-e prieten bun.

— E bodyguardul meu, a zis Pete cu vocea stinsă, dar mândră.

Lucy a pornit motorul și a ieșit din parcare.

— Mulțumesc că ați venit după mine, a adăugat Pete. Nu știu ce mă făceam dacă nu-mi dădeați monedele alea. Și dacă nu erați… știți ce zic. Aici. Dacă nu erați așa cum sunteți. Nu știu unde aș fi putut să mă duc în altă parte.

— Nu poți să te mai întorci niciodată la el, a zis ea în timp ce conducea. Știi asta, nu? Nu știu cum o să rezolvăm, dar va trebui să găsim o soluție.

— N-ar trebui să fie prea greu, doamnă. M-a renegat. Nu știu *exact* ce înseamnă, dar din tot ce-a zis înțeleg că înseamnă că nu mă mai *vrea* niciodată înapoi.

— Ah, a zis ea.

Femeia s-a concentrat pe propria-i surpriză pentru o clipă.

— Cred că asta simplifică lucrurile.

Lucy a întors problema pe toate părțile o vreme, dar tot nu i-a dat de cap. Cum să-ți scoți paternitatea din priză? Pe de altă parte, dacă bărbatul ar fi fost conectat cu adevărat la rolul de părinte, Pete s-ar fi putut întoarce acasă în siguranță.

— Deci. Trebuie să vă întreb… Dar nu am curaj nici măcar să întreb. Dar mi se pare că trebuie. Pot să… Vreți să…

Apoi s-a poticnit. A rămas fără cuvinte. Sau fără curaj.

— Da, a răspuns ea. Da, poți. Da, vreau.

— Nici n-am terminat întrebarea.

— Poți să stai cu mine. Și vreau să am grijă de tine.

— E o mare ușurare, doamnă.

Lucy a așteptat.

Contase pe mai mult. Deși era cam josnic din partea ei, anticipase o revărsare de recunoștință. În schimb, băiatul rămăsese tăcut. Dispăruse iar în sinea lui.

Tocmai virau la stânga pe strada ei când Pete a vorbit în cele din urmă.

— Dar… cât timp?

— Cât timp ce? Cât timp o să am grijă de tine?

— Da, doamnă. Asta.

— Până când o să fii suficient de mare ca să ai grijă de tine singur, ce zici?

— E o afacere bună, doamnă, Mulțumesc. Vă rămân dator. Deși cred că vă eram deja dator.

Când a oprit mașina pe alee, băiatul zâmbea ușor.

Au coborât din mașină și s-au îndreptat spre ușa din spate. Pete se cam împleticea, așa că l-a susținut de umeri. Băiatul s-a oprit brusc și i-a blocat calea. Lucy a presupus că i se făcuse rău.

Până când și-a aruncat brațele în jurul ei.

A rămas stânjenită o clipă, știind că trebuia să-l îmbrățișeze și ea, dar evitând. A cuprins-o un val de vinovăție când și-a adus aminte că reușise să-și depășească răceala față de Justin și să se apropie de el. Ba chiar îl sărutase pe frunte și alte câteva gesturi de afecțiune. Dar Justin era micuț, vulnerabil și adorabil. Pete era greoi, masiv și timid, ceea ce o intimida și pe ea.

A tras aer adânc în piept și l-a îmbrățișat la rândul ei. Depășindu-și limitele.

Băiatul i-a dat drumul satisfăcut și a intrat după ea în casă.

— Știți, a vorbit Pete, înainte să-i dau drumul lui Prince, i-am zis că vreau să fie bodyguardul meu. Credeți că m-a înțeles?

— Dacă cred că a înțeles cuvintele tale? Nu. Sunt sigură că nu le-a înțeles. Nu e exclus să fi simțit că ești speriat și că vrei ajutor. Dar cred că există o explicație și mai simplă: e firesc să vrei să-i protejezi pe cei care au fost buni cu tine. Și nu e valabil doar pentru oameni. Acum, hai cu mine în cabinet. Trebuie să ne asigurăm că ești bine. Și poți să-mi povestești cum a început totul.

* * *

Era în jur de șase seara când Lucy s-a uitat pe fereastra din living, pentru că dulăii din țarcuri începuseră să facă tărăboi. I-a văzut pe Calvin și pe Justin venind pe alee. Calvin ducea bicicleta de ghidon.

Doctorița a deschis larg ușa de la intrare și a simțit că-i înflorește un zâmbet pe față. Cel pe care îl tot remarca el.

— Nu era nevoie, a spus ea când Calvin a ajuns suficient de aproape încât s-o audă. Aș fi venit cu mașina s-o iau după ce se lăsa întunericul.

Bărbatul s-a oprit în fața ușii, la fel și Justin. Ea și Calvin au rămas acolo în picioare, zâmbindu-și. Dar doctorița n-a putut să nu-și aducă aminte că, în curând, Calvin n-avea să mai stea în fața ei. Și nu s-a putut abține să nu se întrebe dacă o să mai poată zâmbi atunci.

A observat că bărbatul ducea un sac de pânză groasă în care

era ceva nu prea mare, dar aparent greu. Însă, ocupată cu zâmbetele, nu i-a acordat prea mare atenție.

— M-am gândit eu c-o să vii după ea mai devreme sau mai târziu, a zis el. Treaba e că, atunci când Pete a lăsat-o la noi, i-am spus că o să mai rămânem în oraș câteva zile. Dar o să plecăm de dimineață.

— Ah.

Și-a rezervat un moment să digere știrea.

— Chiar și așa, e ultima voastră seară aici. Bănuiesc că aveți de făcut bagaje sau alte pregătiri. Ceva mai important decât să târăști tinicheaua aia prin tot orașul.

— N-am târât-o. Am pedalat. L-am pus pe Justin pe ghidon. A fost distractiv.

— *A fost* distractiv, a zis și Justin, cu vocea plină de emoție.

— Păi aduceți-o încoace, a zis ea. Mersi.

S-a dat la o parte ca să le facă loc să treacă.

— Adevărul e că bicicleta asta nu e chiar atât de importantă pentru mine pe cât crede Pete. E doar un obiect. Nu e de neînlocuit. Dar acum, că a fost la un pas să moară ca să mi-o aducă înapoi, pot măcar să arăt că o apreciez.

Și-a dat seama imediat după figurile lor că nu știau.

— Ce-a pățit Pete? a întrebat Justin înainte să apuce tatăl lui.

Lucy le-a făcut semn s-o urmeze în cabinet, unde Pete stătea pe marginea mesei ținând o pungă cu gheață peste o parte a feței. Când i-a văzut, a rămas mut. A părut să se facă mic de rușine.

— Haide, arată-le, a zis doctorița Lucy.

— Trebuie?

— Sunt prietenii tăi.

Pete a lăsat jos punga cu gheață. Ochiul lui se umflase așa de tare, că genele i se răsuciseră înăuntru și dispăruseră. Iar culoarea din jurul tâmplei se transformase într-un violet intens.

S-a lăsat o tăcere lungă.

Apoi Pete a spus:

— Bănuiesc că v-ați dat seama că m-am dus acasă. Îmi pare rău, domnule Bell. Știu că mi-ați zis să nu mă duc, da trebuia să mă duc. Și știam că, dacă nu reușiți să mă faceți să mă

răzgândesc, o să vă simțiți vinovat pentru orice s-ar întâmpla acolo. De-aia nu v-am zis. M-am gândit că ați fi mai liniștit dacă n-ați ști.

— Mă duc să-ți aduc niște gheață proaspătă, a spus Lucy, iar Pete i-a dat punga din mână. Cât de tare te doare, dragule? Îți mai dau o pastilă?

— Nu, doamnă, dar mulțumesc. E suficientă aia pe care mi-ați dat-o. Nu mi-a mai dat nimeni niciodată o pastilă ca să mă doară mai puțin. Îmi place.

Justin a rămas cu Pete, în timp ce ea și Calvin s-au dus la bucătărie. El încă mai avea sacul de pânză atârnat de mână, iar doctorița devenea tot mai curioasă. Dar bărbatul nu i l-a dat, iar ea nu și-a băgat nasul.

Calvin a vorbit primul.

— Nu cred că Pete a presupus că bicicleta e importantă pentru tine. Cred că mai degrabă era important pentru el să nu fie cel care pierde bicicleta pe care i-ai încredințat-o tu.

— Începi să-l cunoști destul de bine.

— Spune-mi că nu s-a dus la muncă azi în condițiile astea.

— Nu s-a dus. Nu i-am dat voie. Am sunat la fermă și le-am zis că e bolnav. Oamenii pentru care lucrează par de treabă. Își făceau griji pentru el.

— E bine. Merită și el. Ce-o să faci?

— În legătură cu ce? Sau… mă rog, cred că vreau să zic: în legătură cu *care* dintre probleme? Nu sugerez că nu sunt probleme de rezolvat aici. Dar nu știu sigur la care dintre ele te referi.

— Nu poți să-l trimiți înapoi acasă.

— În mod ciudat, partea asta s-a rezolvat mai mult sau mai puțin de la sine.

În timp ce vorbea, Lucy a deschis congelatorul. Și a scos niște cuburi de gheață din tavă în chiuvetă.

— Taică-su l-a dat afară.

— Deci unde o să stea?

Doctorița nu i-a răspuns în cuvinte. A făcut doar semn spre podeaua de sub picioarele ei, indicând „aici".

— Serios, a reacționat el, dar nu ca o întrebare. Ești foarte

generoasă.

— Nu fi așa surprins.

Lucy a deschis larg brațele, cuprinzând împrejurimile.

— Uită-te în jurul tău. Cu asta mă ocup. Îi primesc pe răniți. Îi îngrijesc până se fac bine. Și pe urmă, dacă nu există locuri mai bune pentru ei, rămân cu mine. Scuză-mă, dar nu mă mai pot abține nicio secundă să te întreb: ce cari în sacul ăla?

— Ah, asta.

Bărbatul a așezat cu grijă sacul pe masa ei din bucătărie.

— Sper că n-o să ți se pară caraghios.

A băgat mâna înăuntru și a scos o plantă în ghiveci. Părea sănătoasă și puternică; frunzele ei rotunde și crestate, de un verde-închis, atârnau de jur-împrejurul ghiveciului de teracotă. Semăna cu cea pe care o văzuse în livingul lui, dar mult mai mică.

— E ceva ce există la noi în familie de multă vreme. Pe vremuri, creștea lângă casa bunicii. După ce m-am însurat, soției mele i-a plăcut mult planta, așa că bunica a luat butași, i-a sădit și ne-a dat planta noastră. Rebecca a sădit-o în fața noii noastre case și s-a făcut uriașă. S-a întins pe jumătate de curte. Desigur, era o curte mică. După moartea Rebeccăi, Justin și cu mine ne-am mutat de-acolo, așa că am luat niște butași. O țin cu mine de multă vreme. Voiam să las o parte din ea cu tine.

— Nu cred că e caraghios deloc, a zis ea. E adorabil. Sper doar s-o fac să crească.

— Te rog să nu consideri că e o presiune, pentru că pot oricând să tai alt butaș dacă asta nu rezistă, dintr-un motiv sau altul. Mai complicat ar fi să ți-l trimit. Și totuși, Lucy, îți spun… povestea noastră nu se termină aici. Ascultă-mă bine.

— Sper din tot sufletul să ai dreptate, a zis ea.

— Simt până în măduva oaselor.

— Lasă-mă să-i duc gheața asta lui Pete, săracul. Și pe urmă vino să stăm în spatele casei, să vorbim. Când se întunecă, vă duc eu cu mașina acasă. Dar tot mai avem un pic de timp. Și vreau să mă bucur de el cât mai pot.

* * *

S-au așezat afară, pe șezlonguri, în lumina slabă a înserării, la o distanță respectuoasă unul de celălalt. Chiar și mâinile lor au reușit să se țină departe una de alta. Doctorița Lucy s-a întrebat dacă asta era o formă de autoprotecție. Să nu-și dorească apropierea chiar înainte de despărțire.

Ei bine, era. Pentru ea. Se întreba doar dacă același lucru era adevărat și pentru el.

— Bănuiesc că ar fi nesăbuit din partea mea, a zis ea, să mă gândesc să mă mut în Philadelphia. Mai ales pentru că suntem ilegali și acolo, probabil. Și pentru că nu m-ai invitat.

— Adevărul e că… legile astea erau peste tot. Dar unele state le-au abrogat. Cred că în Pennsylvania s-ar putea să nu mai existe legea. Dar ar trebui să verific. Cât am locuit acolo, n-am avut motiv să mă interesez.

În timp ce Calvin rostea ultima propoziție, Lucy a observat o siluetă întunecată, pe care o luă drept Prince și care-i urmărea din spatele unui stâlp al gardului ce delimita pășunea. I-a văzut urechile rotindu-se, înregistrând zgomote din toate direcțiile. Dar era prea adâncită în conversație ca să-i acorde prea multă atenție.

— Ai răspuns doar pe jumătate, a zis ea, sperând că n-a părut prea combativă.

— Te-aș fi invitat, Lucy. Voiam s-o fac. M-am gândit de zeci de ori. Dar nu mi-am putut imagina unde o să găsești un apartament în oraș care să-ți dea voie să ții șaisprezece câini, unsprezece cai, un porc și o bufniță.

— Corect, a zis ea, încă uitându-se la câinele-lup. E interesant cât de convenabil am uitat de treaba asta.

— Tu ai zis. Cu asta te ocupi. Și nu pot să îndepărtez oamenii de ocupația lor. M-aș simți prea vinovat dacă ceva n-ar merge între noi, a adăugat el. Am avea o viață grea, chiar și în Philadelphia. Uneori lucrurile ar putea deveni urâte. Iar dacă s-ar întâmpla așa, aș avea nevoie să simt că a fost ideea ta să vii acolo. N-aș putea fi împăcat cu mine dacă s-ar întâmpla ceva groaznic pentru că te-am convins eu să te muți.

S-a lăsat o tăcere scurtă, vreme în care ea a continuat să

urmărească câinele-lup. Poate pentru că simțea nevoia să se detașeze de conversație.

— Hei, Prince, a strigat ea ridicând vocea. Vrei să vii aici?

Câinele-lup s-a uitat la ea prin semiîntuneric – cel puțin capul lui a rămas înclinat în direcția ei –, dar nu s-a apropiat.

— Unde-l vezi pe Prince?

— Chiar acolo, a zis ea arătând cu degetul. Dincolo de stâlpul ăla. Are un stil aparte de a se ascunde după diverse lucruri.

— Mă-ntreb de ce s-a întors.

— Vrea să știe dacă Pete e bine.

— De unde să știe că Pete a pățit ceva?

— Pentru că a fost acolo. A tot dat târcoale casei lui Pete. A stat cu ochii pe el. Se pare că el e cel care a împiedicat bătaia de azi să se transforme în ceva și mai rău.

— Fir-aș al naibii.

— Trebuie să mă duc să-l aduc pe Pete. Stai o clipă.

Lucy a traversat curtea întunecată și a intrat în casă, orbită brusc de luminile dinăuntru. I-a găsit pe Pete și pe Justin stând turcește pe podeaua cabinetului, cu capetele apropiate. Amândoi băieții erau în plin proces de a-și bandaja degetele mari de la mâna dreaptă.

— E cineva afară care vrea să vadă dacă ești bine, a spus ea.

— Ah, a zis Pete. Bine.

Dar doctorița și-a dat seama din tonul lui că băiatul nu se prinsese. L-a ajutat să se ridice în picioare și l-a ghidat de umeri spre ușa din spate.

— Cine e acolo? a întrebat Justin, care mergea după ei.

— Un prieten de-al lui Pete.

Au ieșit cu toții în aerul nopții.

Se întunecase de-a binelea sau așa i se părea ei, pentru că nu i se obișnuiseră încă ochii. Ura faptul că se înnoptase, pentru că asta însemna că în curând trebuia să-l ducă acasă pe Calvin.

I-a luat câteva secunde să identifice stâlpul, iar când a făcut-o, n-a văzut nimic în spatele lui. Dar, o clipă mai târziu, a surprins o mișcare mai aproape de casă și și-a dat seama că lupul se îndrepta deja spre ei.

— Prince! a strigat Pete.

Prince a alergat spre Pete și i-a adulmecat fața în întregime.

— Spune-i că ești bine, l-a îndemnat doctorița Lucy. A venit până aici ca să vadă cu ochii lui că ești bine.

— Sunt bine, băiete, a zis Pete și a îmbrățișat gâtul câinelui-lup.

I-a mai zis câteva cuvinte, dar au fost înghițite de blana animalului. Ceea ce era în regulă, a stabilit ea, pentru că acele cuvinte îi erau destinate lui Prince, nu ei.

Pete i-a dat drumul, iar câinele-lup s-a furișat spre pădurea întunecată.

Lucy a simțit mâna lui Calvin pe umărul ei.

— Știu că nu vrei să mă auzi spunând asta, Lucy, dar Justin și cu mine ar trebui să mergem acasă și să terminăm de făcut bagajele. În plus, nu știu cum ești tu, dar eu urăsc momentul ăla când se apropie despărțirea.

— Și eu îl urăsc, a zis ea. Mă duc să-mi iau cheile de la mașină.

* * *

— Celălalt moment pe care-l urăsc, a spus ea în timp ce parca în fața căsuței lor din cărămidă, este când știi că urmează să-i spui niște cuvinte de rămas-bun cuiva. Și, dintr-odată, cuvintele alea trebuie să fie bune. Trebuie să rezume totul. Și atunci apare presiunea și nu mai știi ce să spui.

— Nu e cazul acum, Lucy, pentru că imediat ce ajungem la Philadelphia o să te sun să-ți spun că am ajuns cu bine. N-o să-mi permit să vorbesc prea mult, dar cu siguranță o să te sun. Și la două-trei zile după aia, nu mai mult, o să-ți scriu prima scrisoare. Și o să le primești aproape săptămânal după aia. Și nu pot decât să presupun că o să-mi răspunzi. Așa că tot ce trebuie să zici acum este: „Pe curând, Calvin”.

Lucy a tras aer adânc în piept, apoi a expirat. I se părea tragic. Totul.

— Pe curând, Calvin.

— Pe curând, Lucy.

Bărbatul a pupat-o pe obraz și a ieșit din mașină. Ea a rămas

privindu-l – privindu-i – cum se îndepărtează. O parte din ea voia să se prefacă, spunându-și că e doar un gest politicos prin care se asigură că ajung în casă în siguranță. În realitate, avea legătură mai degrabă cu faptul că știa că tocmai pierduse orice șansă să-l mai privească făcând orice.

Încă se mai uita spre casa când luminile s-au aprins înăuntru.

— Sunteți bine, doamnă? a întrebat Pete de pe bancheta din spate.

— Ah. Da. Sunt bine. Mergem acasă acum.

A pornit mașina și a demarat, gândindu-se că i se părea ciudat și interesant să se refere la casa ei ca fiind acasă pentru amândoi. Dar nu i se părea nici tulburător, nici greșit.

— Bine, acum spune-mi adevărul, a spus ea în timp ce conducea. Cum se face că tu și cu Justin aveați amândoi câte o rană la degetul mare în același timp?

Pete n-a răspuns vreme îndelungată. Suficient de îndelungată încât Lucy să-și dea seama că nu voia să-i spună adevărul, dar și că nu avea de gând să mintă.

— S-ar putea să vă supărați dacă vă spun.

— Hai să vedem.

— Ne-am făcut frați de cruce.

— Ah. Frați de cruce. Bine. Și cu ce v-ați tăiat?

— Cu briceagul meu mic.

— Cu ăla cu care îți cureți pantofii de noroi și cu care tai momeala de pescuit? Cu briceagul *ăla*?

— L-am curățat cu puțin alcool de la dumneavoastră, doamnă.

Lucy și-a spus că băiatul va trebui în curând să înceteze să-i mai spună „doamnă”, dar încă nu se hotărâse cum ar trebui să-i spună în loc.

— Asta e bine. Se pare că am început să te influențez un pic.

— Da, doamnă, a zis Pete. Cred că ați cam început.

PARTEA A TREIA
TREC APROAPE OPT ANI, FOARTE REPEDE

Septembrie 1959 – iunie 1967

SEPTEMBRIE 1959
O LUNĂ DUPĂ MUTAREA FAMILIEI BELL

Capitolul douăzeci și șase: Doctorița Lucy

Lucy a auzit roțile de la bicicleta lui Pete pe pietrișul de pe alee, la câteva minute după ora cinci seara. Venise un pic mai târziu decât se așteptase ea, dar nu mult. Se dusese să lucreze la fermă după școală. Doctorița știuse asta. Așa că nu era atât de târziu încât să-i stea inima deja fragilă în loc.

Un minut mai târziu, băiatul a băgat capul pe ușa de la bucătărie.

— Ceva de mâncare? a întrebat el pe un ton aproape vinovat.

Vinovat de ce, Lucy nu era sigură. De foamea lui permanentă? De însăși existența lui?

— Fac o tocăniță la cină, dar o să fie gata abia peste jumătate de oră.

— Pot să mănânc ceva până atunci?

— Sunt niște biscuiți în cutia de pâine.

L-a urmărit în timp ce și-a spălat mâinile cu grijă la chiuvetă. Apoi băiatul a scos o farfurie și a umplut-o cu zece biscuiți. Lucy îl învățase să-și pună singur gustările pe farfurie cu un șervețel alături.

Pete a încercat să se furișeze spre scări.

— Aș prefera să-i mănânci la masă, a zis ea.

Băiatul s-a oprit. A înlemnit. Și a rămas tăcut.

— Fac firmituri, a adăugat ea.

Asta nu era în totalitate adevărat. Da, biscuiții făceau firmituri. Dar ea voia să rămână la masa din bucătărie ca să poată vorbi.

— Te rog, a adăugat ea.

Pete s-a așezat.

Doctorița Lucy s-a așezat lângă el, minunându-se câtă mizerie reușise băiatul să adune pe cămașă în ziua aia. Femeia spera că Pete se murdărise la fermă și nu în vreo încăierare la școală.

— Cum a fost prima zi la școală?

Întrebase cât de calm putuse. Cu vocea cât mai degajată, ca să nu pară o întrebare plină de tensiune și potențial tragic. Reușise

doar parțial.

Pete a ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, Pete, dar nu e suficient. Ți-a făcut cineva probleme?

Pete a părut să întâmpine dificultăți la înghițit. Ca și când i s-ar fi încleștat gâtul.

— Depinde ce înțelegeți prin probleme.

Exista o linie de demarcație în situația asta, iar ea știa. Știa de ceva vreme, dar nu reușise să se lămurească dinainte care era traseul. I se păruse că trebuia să descopere pe măsură ce avansa. Acum trebuia să descopere în timp ce vorbea.

— Te-a atins cineva?

Pete a făcut ochii mari. Sau poate că i s-a părut ei.

— De ce-ar face cineva așa ceva?

— Într-un mod violent, voiam să spun. A încercat cineva să te atace?

— Nu, doamnă.

— Nu trebuie să-mi mai spui „doamnă".

— Da, doamnă.

După care a fost cât pe-aci să-l întrebe dacă a vorbit cineva urât cu el. A deschis gura. Dar, a decis ea brusc, asta ar fi fost de partea greșită a liniei de demarcație. Nu putea controla în niciun fel ce-i spuneau oamenii lui Pete și știa că, dacă l-ar fi pus să repete asemenea comentarii, l-ar fi făcut să sufere. Așa că a închis gura și a abandonat subiectul. Poate că a fost o mișcare corectă sau poate că nu, dar asta a făcut.

Pete a înfulecat și ultimul biscuit și l-a mestecat, dându-și silința să țină gura închisă. A înghițit greoi. Apoi a vorbit. Din proprie inițiativă.

— V-au făcut probleme când v-ați dus în biroul directorului să mă înscrieți? a întrebat el.

Lucy n-a răspuns imediat. Își făcuse griji în legătură cu momentul în care avea să se ducă la școală să-l înscrie cu o nouă adresă, pentru că nu era tutorele lui legal. Își spusese că ar putea apărea tot felul de probleme. Însă schimbaseră pur și simplu adresa din fișă și viața mersese mai departe. Senzația ei fusese că nimănui din școală nu-i păsa. Dar era posibil să se fi înșelat.

Poate că se bucuraseră atât de mult să vadă că Pete ajunsese într-un loc mai sigur, încât hotărâseră să nu pună întrebări despre situația lui. Sau poate că nu aveau obligația să întrebe.

Propriul ei băiat nu trăise suficient încât să fie înscris la școală, și-a spus ea crispându-se în sinea ei. Așa că de unde era să știe?

Între timp, pentru că ea nu răspundea, băiatul a adăugat:

— Adică știu că a funcționat. Pentru că eram trecut în catalog și-așa mai departe. Mă întrebam doar dacă a fost greu.

— În mod ciudat, nu, a zis ea.

— Bine.

Și-a dus farfuria la chiuvetă, vizibil pregătit să se retragă într-o parte a casei care nu era plină de întrebări atât de complicate.

— Înainte să te duci sus, a zis ea, ai văzut scrisoarea aia de la Justin pe care ți-am lăsat-o pe pat azi-dimineață?

— Da, doamnă, a zis el, îndreptându-se iar către scară.

— E bine?

— Da, doamnă.

Pete s-a oprit pe a doua treaptă și s-a întors cu fața la ea. A privit-o direct în ochi, ceea ce era neobișnuit.

— Și dumneavoastră primiți scrisori de la domnul Bell, nu?

— Da, primesc. Tot timpul. Dar nu l-am mai întrebat cum o duce Justin ultimele dăți când i-am scris. Și, pe lângă asta, mă întrebam…

Pete a așteptat. Dar s-a dovedit a fi în van. Lucy n-avea cum să spună cu voce tare ce voia să audă de la el. Sau cel puțin nu *trebuia* să spună.

— Ce vă întrebați?

— Nu contează, a zis ea. Nu e important. Du-te.

Pete a urcat scările în grabă și i-a dispărut din vedere.

A rămas o vreme la masă, nemișcată, dorindu-și să nu se fi lăsat de fumat. Era o senzație care-i revenea din când în când, fără avertisment. O parte din ea știa că ar fi fost util să observe la ce se gândea când se întâmpla.

Voia să știe dacă tatăl lui Justin se vedea cu cineva în Philadelphia. Ceea ce era probabil caraghios, pentru că trecuse doar o lună. Dar dacă se vedea cu cineva, Lucy se temea că n-

avea să pomenească în scrisori, ca să n-o supere. Presupunea că ar evita s-o facă cel puțin până când ar fi fost convins că e o relație serioasă care merită să fie menționată.

Pentru o clipă, fusese pe punctul să-l întrebe pe Pete dacă Justin îi dezvăluise ceva pe tema asta. Din fericire, se oprise la timp.

Tulburată acum până în pragul agitației, Lucy s-a dus la debaraua din hol și a scos cutia de pantofi în care ținea scrisorile de la Calvin. Erau doar cinci deocamdată, dar știa că avea să primească mai multe, așa că le depozitase într-o cutie în care era mult loc.

În plus, făcuse și copii după scrisorile ei. Le bătuse la mașină în loc să scrie de mână, așa cum făcea el, ca să poată face copii la indigo. Lui îi prezentase decizia ca pe o soluție la scrisul ei oribil de doctor, dar asta era doar în mică măsură adevărat. N-ar fi recunoscut în veci că făcea copii, nici în fața lui Calvin, nici a altcuiva, pentru că era ceva cât se poate de compulsiv. Iar noaptea, când stătea în pat, își derula în minte nu doar scrisorile de la el, ci și răspunsurile ei. Părea că ambele părți ale dialogului cereau cel puțin opțiunea de a fi recitite.

S-a așezat în fotoliul cu brațe de vizavi de Archimedes și a deschis a treia scrisoare de la Calvin. Cea pe care el o trimisese ca răspuns la faptul că ea folosise cuvântul *dragoste* pentru prima dată – nu doar ca o simplă formulă de încheiere, ci atrăgând atenția direct asupra sensului pe care i-l acorda.

A aprins lampa de citit de lângă fotoliu și a recitit răspunsul lui.

29 August 1959

Dragă Lucy,

Dragoste. Da. Îmi mărturisesc cu bucurie dragostea.

E amuzant că ai folosit cuvântul dragoste și apoi ai adăugat imediat că e prea devreme să vorbești despre asta. Poate că e prea devreme să știm ce-ar putea fi între noi pe termen lung. Dar dacă doi oameni se întâlnesc și se îndrăgostesc și încearcă să-și clădească o viață împreună și eșuează, înseamnă oare că s-au înșelat și că nu era dragoste?

Sau înseamnă doar că n-au reușit să-și creeze un loc unul pentru celălalt?

Lucy, nu am un glob de cristal și știu că nici tu nu ai. Nu pot să prezic viitorul. Dar da, aici, în prezent, sunt de acord că există dragoste.

Tot aici cu noi, în prezent, există și realitatea. Iar realitatea este că s-ar putea să întâlnești pe cineva care poate să facă parte din viața ta în prezent. Și dacă se întâmplă, nu voi fi atât de egoist încât să-ți sugerez să renunți la ocazia asta pentru mine. Pentru că, sincer, nu sunt foarte sigur ce anume am aștepta.

Cred că, în timp, lumea s-ar putea să se schimbe un pic. Deja s-a schimbat într-o anumită măsură. Străbunicul meu a fost vândut și cumpărat, iar eu nu sunt, așa că n-are rost să spun că nu se schimbă niciodată nimic. Dar n-am de unde să știu dacă vom mai prinde în viața asta un val de schimbare.

Între timp te iubesc și numai din motive nobile.

Toată dragostea mea,

Calvin

Lucy s-a uitat peste umăr spre bucătărie, parcă vrând să se asigure că n-o urmărește nimeni, după care a despăturit copia răspunsului ei. Nu era nevoie să-l citească din nou, pentru că îl știa aproape pe de rost. Îl recitise deja de două sau de trei ori mai des decât pe oricare dintre celelalte răspunsuri ale ei. Dar l-a recitit oricum.

9 Septembrie 1959

Dragul meu Calvin,

Știu că de obicei nu întârzii atât de mult cu răspunsul și sper că nu te-ai frământat în legătură cu ce-aș putea gândi eu. Dar adevărul e că ai propus un scenariu și n-am vrut să răspund la el fără să mă gândesc serios.

Reacția mea inițială a fost să mă așez la mașina de scris și să răspund imediat: „Nu, bineînțeles că nu. N-o să cunosc pe altcineva. N-o să iubesc pe altcineva”.

Dar după aceea mi-am amintit de zilele tinereții, când

făceam astfel de lucruri fără să gândesc, cu siguranța absolută a tinereții că n-o să simt niciodată altceva decât simțeam în acel moment. Apoi timpul îmi demonstra că totul se schimbă.

Deși nu pot spune nimic cu certitudine, dacă de-a lungul anilor se va crea un spațiu care să ne permită să fim împreună (probabil în nord, când Pete o să fie suficient de mare să locuiască singur aici cu animalele și dacă o să vrea?), este foarte puțin probabil ca, atunci când va apărea această oportunitate, eu să fiu deja cu altcineva.

În primul rând, dacă nu-l punem la socoteală pe Pete, eu sunt singură aici. Și având în vedere opțiunile pe care le am în prezent, sunt mulțumită de situație. Restul oamenilor care locuiesc prin preajmă par și ei mulțumiți de aranjamentul ăsta. Chiar nu mi se perindă prin fața ușii o puzderie de oameni. Întâmplarea care te-a adus pe tine în pragul meu a fost un moment foarte neobișnuit.

Dar să presupunem, pentru moment, că o nouă întorsătură ciudată a lucrurilor mi-ar aduce în cale un alt bărbat. Mie mi s-au deschis ochii în legătură cu anumite lucruri. Cred că nu greșesc când spun că m-am trezit, lucru care ar fi dificil de acceptat pentru acest nou bărbat fictiv. Dacă i-aș povesti despre ce-ați pățit tu și cu Justin, reacția lui ar trebui să fie aproape identică cu a mea. Și chiar dacă ar fi genul de bărbat care nu ar comite niciodată asemenea violențe, dacă ar avea doar o atitudine relaxată și indiferentă în legătură cu povestea asta, tot ar trebui să-l alung de pe proprietatea mea.

Bazându-mă pe ce știu despre locul ăsta pe care-l numesc acasă de mai mulți ani, pot să preconizez că, în cel mai bun caz, aș obține o reacție de genul: „Ah, ce păcat, dar acum s-au întors la ai lor și n-o să mai fie nicio problemă”. Iar așa ceva e departe de a fi suficient.

În consecință, cred că e destul de sigur că o să fiu singură.

Un alt subiect delicat este faptul că e mult mai probabil ca tu să întâlnești pe cineva, din moment ce locuiești într-un oraș mare. Dacă ar fi să se întâmple așa, nu pot spune că n-aș

suferi. Dar am analizat cu grijă problema și am hotărât că n-aș fi egoistă și nu ți-aș purta pică. Dacă iubești cu adevărat pe cineva, îți dorești să fie fericit, cu tine sau fără tine, dacă se ajunge aici. Ceva mai puțin de atât nu poate fi iubire adevărată, pentru că e prea mult egoism.

De-aici și speranța mea că vom vedea o schimbare în această viață, pentru că mi-ar fi greu să suport scenariul de mai sus. Și n-o să cedez în fața naturii mele, care îmi spune să fiu puternică și invulnerabilă, și să mă prefac că sunt altfel.

Aș mai vrea să dau puțin înapoi și să punctez că momentul în care viața te-a adus la ușa mea s-ar putea să nu fi fost în totalitate întâmplător, accidental. Cred că totul depinde de cum vezi viața. Câteodată bănuiesc că viața știe exact ce face.

Toată dragostea mea,

Lucy

A împăturit scrisoarea la loc și a așezat-o în ordine în cutia de pantofi. Chiar când punea capacul, a auzit vocea lui Pete.

— Doamnă?

Băiatul se sprijinise cu umărul de cadrul de lemn al ușii de la living; părea să fi crescut de când îl cunoscuse. Deși trecuseră doar trei luni.

— „Doctora Lucy” e mai bine decât „doamnă”.

— Da, doamnă.

— Ce e, dragule?

— M-am întâlnit cu tata azi în oraș.

Lucy și-a simțit toate măruntaiele acoperite brusc de cristale de gheață.

Una dintre temerile ei cele mai mari era că tatăl lui Pete avea să se răzgândească și să-l vrea înapoi. De fapt, se așteptase să se întâmple așa mai devreme. Dar pe acea frecvență era o liniște totală.

— Ce ți-a spus?

— Nimic. Nu mi-a adresat niciun cuvânt. Ieșea din magazinul de bricolaj. A trebuit să mă duc în oraș să cumpăr

ceva pentru fermă. Și când intram eu, el ieșea. Și nu mi-a zis niciun cuvânt. A întors capul și s-a prefăcut că nu mă vede. Sau că sunt un străin la care te uiți o dată și pe urmă îți întorci privirea. Însă am observat… ceva. Nu știu cum să explic ce am văzut. Ceva ca o smucitură, cred. O tresărire. Ca atunci când atingi un gard electric. Am tresărit amândoi. Dar pe urmă el s-a prefăcut că nu mă vede.

Lucy s-a uitat la el o vreme și a așteptat, în caz că mai voia să spună ceva. Nu reușea să-i descifreze expresia feței. Chipul lui Pete arăta la fel ca întotdeauna. La fel ca atunci când îl cunoscuse. Poate că tristețea provocată de noile evenimente nu era mai mare sau mai puternică decât tristețea pe care o adusese cu el la ușa ei, în acea primă zi.

— Ești bine? l-a întrebat ea după o vreme.

— Da, doamnă.

— Vrei să te așezi lângă mine și să vorbim despre asta?

— Păi am zis tot ce era de zis, cred. M-am gândit că ar trebui să vă zic.

— Mulțumesc. Mă bucur că mi-ai zis.

— Doar că… Chiar nu pricep, asta-i tot.

— Cum a putut să facă așa ceva.

— Da, doamnă.

— Nici eu nu prea pricep, a zis ea.

Dar știa că băiatul are nevoie de mai mult de atât. Așa că a lungit-o.

— Cred că probabil se simte rănit. Mă gândesc la asta uneori. Mă-ntreb dacă, atunci când te-a dat afară, tatăl tău n-a crezut cumva că o să te întorci în mai puțin de o oră cu căciula în mână.

— N-am căciulă, doamnă.

Lucy a fost cât pe-aci să pufnească în râs, dar s-a abținut pentru că era posibil ca băiatul să nu-i înțeleagă reacția. Și-a dorit din nou să se așeze lângă ea, dar era clar că el nu voia. Era agitat și voia probabil să rămână undeva la marginea discuției, cu suficient loc să bată în retragere.

— E doar o expresie, a zis ea. S-o fi gândit că nu ai unde să locuiești în altă parte. Poate că a vrut să-ți dea o lecție despre cât

de multă nevoie ai de casa aia mizerabilă. Dacă așa a fost, totul s-a întors împotriva lui și poate că l-a rănit faptul că tu te descurci foarte bine fără el.

— Deci vreți să spuneți că mă iubește? Pentru că eu credeam că mă urăște.

— Cred că vreau să spun că trebuie să fie tare greu să iubești și să urăști pe cineva în același timp.

Lucy i-a auzit respirația, chiar și de la distanța aia. L-a auzit scoțând aerul pe care-l ținuse mult în plămâni.

— Da, doamnă. Pot să vă spun sigur că e greu.

Apoi, pentru că el nu părea dispus să se apropie de ea, Lucy s-a ridicat, a pus cutia cu scrisori pe fotoliu și s-a dus la el. Pete nu s-a tras. L-a îmbrățișat, ceea ce era o experiență destul de nouă pentru amândoi.

— Mulțumesc, doamnă, a șoptit el în umărul ei.

După aceea s-a desprins și a fugit sus.

Doctorița a dus scrisorile înapoi în debara, după care s-a așezat la mașina de scris ca să compună o nouă scrisoare. Trebuia să-i povestească lui Calvin despre prima zi de școală a lui Pete și despre cum îl înscrisese cu o adresă nouă fără incidente și despre cum Pete se întâlnise cu tatăl lui în fața magazinului de bricolaj.

N-avea să-l întrebe pe Calvin dacă se vedea cu cineva. În parte, pentru că probabil că el nu-și dorea să fie constrâns să spună înainte să fie pregătit pentru așa ceva. Și în parte, pentru că ea nu voia să știe.

NOIEMBRIE 1962
TREI ANI ȘI TREI LUNI DE LA MUTAREA FAMILIEI BELL

Capitolul douăzeci și șapte: Pete

După școală și după tura de lucru de la fermă, Pete s-a strecurat în casă și a căutat-o în tăcere pe doctorița Lucy; voia s-o întrebe ceva. S-a dus după ea în bucătărie, dar n-a găsit-o. Apoi, uitându-se pe fereastra de la bucătărie, a văzut-o în curtea din spate, hrănind caii.

A alergat până la ușa din spate și a dat-o de perete.

— Hei! a strigat el. De ce faci asta? E treaba *mea!*

Femeia a ridicat ochii. Și a zâmbit cu un fel de mulțumire neobișnuita pe chip. Neobișnuită pentru doctorița Lucy, oricum.

— Dar tu ajungi acasă foarte obosit după muncă.

Pete a străbătut curtea în fugă și s-a strecurat printre scândurile gardului. Îi era mai greu decât înainte. Crescuse mult în cei trei ani de când locuia cu ea, iar acum trebuia să-și împingă corpul printr-un spațiu care devenise treptat foarte strâmt.

— Nu contează, a zis el, luându-i cu blândețe găleata cu grăunțe din mână.

Cei cinci cai care nu primiseră încă de mâncare se învârteau în jurul lui, scuturându-și capetele și împungându-l cu boturile.

— Tot treaba mea e.

Pete s-a uitat o clipă în ochii ei, iar ea i-a întors privirea. A fost cât pe-aci s-o întrebe. Dar n-a făcut-o. N-a putut, de fapt.

— Mă duc să mă apuc de cină, a zis ea și s-a întins să-l bată pe umăr.

Băiatul s-a uitat după ea și s-a întrebat de ce momentele astea dificile de comunicare păreau atât de simple în cazul celorlalți și de ce lui i se păreau atât de cumplit de grele.

* * *

De dimineață, la micul dejun, a întrebat.

A reușit s-o facă, în parte pentru că se pregătise pentru această sarcină dinainte să coboare la bucătărie și în parte, pentru că a avut grijă să n-o privească în ochi când a făcut-o.

— Doctora Lucy? Ai citit ziarul de ieri?

Lucy și-a ridicat privirea din ceașca de cafea cu o curiozitate evidentă, dar el a avut grijă să rămână cu ochii în jos, ațintiți asupra mesei.

— Dacă am citit ziarul? E o întrebare interesantă. *Primesc* ziarul, după cum cred ca ți-ai dat seama până acum. Stau aici cu ziarul pe masă în timp ce mănânc. Citesc prognoza meteo și paginile de umor, pentru că știrile îmi sfâșie inima. Uneori cred că ar trebui să nu-l mai cumpăr deloc, dar pe urmă îmi spun: cu ce-o să mai acopăr podeaua cuștii lui Archimedes? De ce mă-ntrebi? A apărut ceva special în ziarul de ieri?

— Poate, a răspuns el, țintuind cu privirea borcanul de gem de pe masă.

S-a lăsat o tăcere lungă. Pete nu-și dădea seama dacă ea simțea nevoia s-o umple, pentru că nu îndrăznea s-o privească. Nici măcar cu coada ochiului.

— Pete, a zis ea după o vreme.

Era tonul ăla moale, răbdător, care sugera că el se purta copilărește.

— Nu urmează acum partea în care îmi spui ce-aș putea găsi în ziar?

— Ah. Treaba aia. Îhî. Cred că da.

Își simțea vocea gâtuită, dar a continuat.

— Niște copii de la școală, ieri… și un profesor… au zis că tata ar fi avut un accident. Adică… nu cred că accident e cuvântul potrivit. Mai degrabă o… bătaie, cred. Au zis că scria în ziar. A fost un fel de încăierare la barul din oraș și niște oameni au fost înjunghiați. Și cred că tata a fost unul dintre ei.

S-a încumetat să-i arunce o privire, dar era prea târziu. Lucy se întorsese și se ridicase în viteză. A urmărit-o fugind în living.

Pete a înlemnit, întrebându-se ce se întâmplase. Ce însemna când îi spuneai cuiva un lucru de genul ăsta, iar omul ăla fugea? Și ce trebuia să faci în cazul ăsta?

După o clipă, Lucy s-a întors cu un fascicul de ziar în mână. Pete a respirat pentru prima oară după mult timp. Și a înțeles. Teancul de ziare vechi era depozitat deasupra cuștii lui Archimedes.

Inima a început să-i bată nebunește în timp ce ea răsfoia paginile.

— Ah, a zis Lucy și s-a oprit asupra unei secțiuni.

— Ai găsit?

— Da.

Doctorița a citit în tăcere o vreme, timp în care inima lui a luat-o razna – bătea atât de tare, încât i se părea că ar fi putut să-l omoare.

— Mi-au spus că e în viață, a zis Pete când n-a mai suportat tăcerea.

Chiar dacă trecuseră probabil doar patru sau cinci secunde.

— Așa scrie aici. Vrei să-ți citesc?

— Nu, doamnă, a spus el pe un ton ferm.

Pete a rămas surprins auzindu-se, la fel și ea.

— Ăă. Mda, cred că asta a sunat ciudat. Dar s-ar putea să mă lase inima dacă îmi citești. Știi ce zic. Toate detaliile alea. Poate doar să-mi zici esența.

— Bine.

Lucy a încercat să se uite în ochii lui, dar el nu i-a permis. Vocea ei a răsunat moale. Blândă, ca și când ar fi încercat să-i prezinte adevăruri dureroase în așa fel încât să nu-l rănească.

— A fost o încăierare între bețivi la Welcome Inn. Cineva a scos un cuțit. Se pare că e cineva care nu locuiește în zonă, pentru că poliția nu știe cine e și nici n-a arestat pe nimeni. Dar tatăl tău a fost înjunghiat de nouă ori, iar barmanul a fost înjunghiat o dată, când a încercat să-l smulgă pe tipul ăla de pe el. E la spitalul comitatului în stare gravă, dar stabilă. Tatăl tău, nu barmanul. Barmanul n-a fost rănit grav.

— Asta e bine sau rău?

— Să fii înjunghiat de nouă ori? Cred că majoritatea oamenilor ar fi de acord că e rău.

— Nu. Nu asta. Știu asta. Treaba aia cu starea lui de la sfârșit.

— Ah. Gravă, dar stabilă. E un pic din amândouă. Îți pun niște cereale cu lapte ca să economisim timp și pe urmă te duc cu mașina acolo, dacă vrei.

Pete a ridicat privirea și s-a uitat în ochii ei. Și a văzut acolo milă. Suferință în numele lui. Adică, și-a dat el seama brusc,

exact ce încercase să evite de la bun început.

— Doamnă?

— Ce nu înțelegi, Pete? Te duc eu acolo dacă vrei să mergi.

— Nu pot să fac așa ceva, doamnă. Am de lucru. Și școală.

— Cred că e ceva suficient de important încât să fii scutit.

— Dar nu pot, doamnă.

— Poți să lipsești o oră de la școală. Îți scriu eu o scutire.

— Nu asta vreau să zic. Nu pot să mă duc să-l văd pe tata. E *tata.* Nu pot să mă apropii de el. N-o să vrea.

Și-a ferit din nou privirea de ea. Ca să evite suferința aia în numele lui. A urmat încă o tăcere lungă.

— Îmi pare rău dacă am sugerat ceva nechibzuit, a spus ea după un timp. M-am gândit că poate e una din situațiile alea în care se anulează orice altceva. Dar tu va trebui să fii cel care decide în privința asta.

— Da, doamnă, a răspuns el.

Lucy i-a oferit niște omletă cu șuncă, din moment ce nu mai erau pe fugă. Dar el a vrut doar cereale, pentru că-i pierise pofta de mâncare. Pete nici nu-și mai aducea aminte când i se mai întâmplase așa ceva. Mânca de rupea chiar și când era supărat. Însă nu și în dimineața aia. În dimineața aia, s-a silit să mănânce un bol de cereale pentru că știa că are nevoie de energie. Dar i s-a părut că au gust de carton și a mâncat doar de nevoie.

* * *

Era pe bicicletă și se întorcea de la muncă spre școală când s-a hotărât. Deși, în realitate, nu i s-a părut că a fost o decizie. I s-a părut că mânerele ghidonului s-au întors singure. Că ele au decis în locul lui.

* * *

A pedalat până în fața ușilor spitalului și s-a uitat la ceasul pe care doctorița Lucy i-l făcuse cadou când împlinise cincisprezece ani. Era nouă și douăzeci. Ceea ce i-a provocat un sentiment de panică, pentru că ar fi trebuit să fie deja la școală

de douăzeci de minute. Nu întârziase niciodată la ore. I se părea de neconceput.

Dar problema asta nu mai putea fi rezolvată. Ce-i făcut e bun făcut.

Și-a legat bicicleta de un stâlp de iluminat din fața spitalului și și-a impus să intre. Îi fusese dintotdeauna frică de spitale, încă de când avea patru ani, iar mama lui fusese operată de apendicită. Deși nu putea să pună în cuvinte, i se părea că spitalele miros a moarte și că poartă un giulgiu de suferință și pierdere care-i intrau prin pori și-l infectau.

S-a apropiat de recepția aflată la căpătui îndepărtat al unui hol incredibil de lung. A durat mult până când femeia de acolo și-a ridicat ochii spre el. Pete și-a dres ușor glasul.

— Vă pot ajuta? a întrebat ea.

Avea o voce aspră, metalică, și un accent mai puternic decât al majorității oamenilor din zonă.

— Bernard Solomon?

Întrebase cu o voce scârțâită, dar măcar reușise să îngaime ceva.

— Sunteți rudă?

— Da, doamnă. Sunt fiul lui.

Înainte ca Pete să-și întoarcă privirea ca să nu vadă, fața ei s-a transformat într-o mască ce pe sugera aceeași milă pe care o văzuse la doctorița Lucy în dimineața aia. Pete a simțit ca-i dau lacrimile, dar s-a luptat cu ele.

— Salonul 104, a zis ea.

* * *

A băgat capul pe ușă, dar a rămas cu corpul în siguranța relativă pe care i-o oferea holul.

Tatăl lui era întins pe un pat de spital; avea ochii închiși și cearșaful tras până la subraț. Părea mic. Și bătrân. Era imposibil ca un om să îmbătrânească atât de mult în doar trei ani. Și era oare cu putință ca tatăl lui să se fi făcut mai mic? Nu-i venea să creadă. Poate că nu-și amintea el bine.

A făcut patru pași în cameră.

A rămas în picioare, holbându-se la silueta din pat, întrebându-se de ce nu-i era frică. Se aștepta să-l cuprindă din nou groaza la vederea tatălui său. În schimb, acum se întreba cum fusese posibil ca acest bătrân fragil să-i fi inspirat vreodată teamă.

Apoi bărbatul a deschis ochii și s-a uitat direct la Pete. Băiatul a tresărit de frică. Un obicei mai vechi, poate.

— Ce e? a întrebat tatăl lui, calm.

Pete și-a dat seama – după figura lui, din tonul vocii – că bătrânul n-avea nici cea mai vagă idee cu cine vorbește. Nu-l recunoscuse încă. E drept, crescuse mult între timp, dar tot i se părea ciudat.

Poate că-i dăduseră multe medicamente.

— Eu sunt, a zis Pete.

A urmat o tăcere încărcată de tensiune. Periculoasă, întunecată. Pete a văzut ochii tatălui său tulburându-se și a simțit în adâncul sufletului că, dacă sănătatea i-ar fi permis în clipa aia, bărbatul l-ar fi atacat.

— Ai ceva tupeu să apari aici, Petey, băiete!

Remarca bătrânului a început ca un mârâit abia auzit și s-a încheiat într-un urlet din toți rărunchii.

— Bine. Lasă. Plec.

— La dracu', normal că pleci!

Bătrânul s-a uitat dincolo de Pete, iar băiatul s-a întors și a dat cu ochii de o infirmieră care venise în grabă să vadă ce era cu strigătele.

— Scoate-l de aici! i-a zis el asistentei. Această *persoană* nu mi-e rudă. Vreau să dispară!

Pete n-a așteptat ca infirmiera să facă o alegere. A luat-o la fugă.

* * *

S-a trezit din amorțeala ciudată care-l cuprinsese abia când roțile bicicletei au săltat pe pietrișul aleii din fața casei. Numai atunci și-a dat seama că pedalase spre casă în loc de școală – fără să se gândească, fără să fie conștient de ce era în jur. Nu

făcuse decât să pedaleze și să plângă.

Doctorița Lucy l-a întâmpinat la ușă și l-a privit lung.

— Ei, așa se explică multe, a spus ea încetișor când a devenit clar că Pete n-avea de gând să vorbească.

— Ce explică? a întrebat el, cu vocea răgușită de atâta plâns.

— Au sunat de la școală să anunțe că lipsești. Știam că nu-ți stă în fire să chiulești. Asta-i puțin spus. Așa că mi-am dat seama că probabil te-ai dus să-l vezi pe tatăl tău.

— Da, doamnă.

— Și n-a fost în regulă.

— Nu, doamnă.

Lucy s-a dat la o parte din dreptul ușii ca să-i facă loc să treacă. Și-a deschis brațele către el, dar Pete a trecut în grabă pe lângă ea și a fugit în camera lui.

— Vrei să-ți pregătesc ceva de mâncare? a strigat ea în timp ce el urca scările.

— Nu, mulțumesc. Nu mi-e foame.

Doctorița n-a comentat în legătură cu schimbarea uriașă care avusese loc. Lui Pete nu-i era foame. Nici nu era nevoie să comenteze. Era un lucru care vorbea de la sine.

* * *

L-a lăsat în pace o vreme. Să fi trecut o oră. Sau poate chiar două. Pete stătuse pe marginea patului și se uitase pe fereastră, la cai. Nu se obosise să se uite la ceas.

Îl chinuia un sentiment de dor. De *lipsă.* Dar nu tatăl lui îi lipsea. Ci fratele lui de cruce. Justin. Ar fi putut să stea de vorbă cu Justin despre asta. Putea să-i scrie și avea de gând s-o facă. Dar, în clipa aia, nu i se părea același lucru. Nu i se părea suficient.

Doctorița a ciocănit ușor.

— Poți să intri, i-a strigat el.

Adevărul e că se cam săturase să fie singur. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi susținut în continuare – în cuvinte mai simple – că-și dorea să nu dea nimeni atenție suferinței lui. Dar n-ar mai fi fost adevărul adevărat.

Lucy s-a așezat pe pat, lângă el, cu șoldul la câțiva centimetri distanță de al lui. N-a încercat să-l atingă în niciun fel. Nici n-a vorbit. Iar el i-a fost recunoscător.

Tăcerea s-a prelungit un minut sau două.

— Totdeauna am crezut că o să se răzgândească, a început Pete. Știi tu. Că o să vrea să mă întorc.

— Da, a zis ea. Și eu am crezut la fel.

— Nu că aș fi vrut să mă întorc la el. E mult mai bine aici, cu tine. Numai că…

O vreme, Pete n-a continuat. Iar ea nu l-a forțat.

— De ce nu mă vrea, doctora Lucy? Ce e în neregulă cu mine?

Lacrimile i-au invadat din nou obrajii, dar altfel nu s-a schimbat nimic. Au rămas amândoi acolo pe pat, uitându-se la caii care pășteau.

— Nu e absolut nimic în neregulă cu tine, Pete. Absolut nimic. E ceva în neregulă cu el. Nu-l cunosc, așa că nu pot să-ți spun exact care e problema lui, dar cred că e genul de om care nu suportă să fie eclipsat.

Apoi, înainte ca el să apuce să întrebe, ea a adăugat:

— Adică întrecut. Cred că a reușit să fie un tată mai bun pentru tine câtă vreme erai doar un copil mic, iar el era cel mare și puternic. Uneori mi se pare că pur și simplu n-a suportat faptul că ai devenit un tânăr cu păreri proprii și un simț al onoarei mai solid decât al lui. Și încă un tânăr bine făcut, puternic. Iar dacă am dreptate, situația asta nu putea să se termine altfel decât prost. Dar alteori mă bucur că *nu* știu ce e în capul bărbatului ăstuia. În orice caz, el e problema, Pete. Problema n-ai fost niciodată tu.

L-a bătut ușor pe genunchi și a ieșit din cameră. L-a lăsat să-și pună ordine în gânduri.

Rămas singur, Pete a descoperit cu surprindere că înclina să o creadă. Da, exista încă un loc mic în sufletul lui care avea să rămână mereu gol. Care avea să-i spună tot timpul că nu e suficient de bun. Dar în ziua aia a început să creadă un pic mai puțin în golul ăla și s-o creadă un pic mai mult pe doctorița Lucy.

* * *

Când a coborât la cină, a găsit-o pe Lucy așezată la mașina de scris. Auzea bătăile familiare în taste.

— Îi scrieți domnului Bell?

— Da, a răspuns ea, încă bătând.

— Îi povestiți ce s-a întâmplat azi cu tata?

Lucy s-a oprit din scris. S-a întors și s-a uitat peste umăr la el.

— Îi povesteam. Dar poate ar fi trebuit să te întreb înainte dacă e în regulă.

Pete a stat puțin pe gânduri.

— Îhî. E în regulă. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, n-ar fi fost. Dar e domnul Bell. Așa că e în regulă.

MARTIE 1966
ȘASE ANI ȘI ȘAPTE LUNI DE LA MUTAREA FAMILIEI BELL

Capitolul douăzeci și opt: Doctorița Lucy

Doctorița Lucy stătea la masă, își bea cafeaua de dimineață și citea ziarele restante din timpul săptămânii. Sau mai exact răsfoia ziarele. Căuta un articol care o interesa, dar fără succes. Deocamdată.

Apoi privirea i-a căzut exact pe ce căuta. După ce a citit primul paragraf, s-a încruntat dezamăgită.

A renunțat să mai citească. A oftat și a ridicat ochii.

Pete se uita lung la ea. Ba chiar făcuse o pauză din îndopatul cu ouă jumări, ceea ce sugera o îngrijorare surprinzător de mare.

— Credeam că nu citești niciodată ziarele, a spus el.

Lucy s-a întrebat dacă era posibil să nu fi observat că-și schimbase obiceiul în această privință în ultimii ani, de când ea și cu Calvin începuseră să urmărească împreună procesul.

Doctorița n-a răspuns, așa că el a adăugat:

— Credeam că citești doar paginile de umor și prognoza și pe urmă folosești ziarul pentru cușca lui Archimedes.

Fața lui Pete era roșie și puțin iritată de la bărbierit, iar părul lui lung, un pic ciufulit, fusese întins pe spate și dat cu gel ca să arate prezentabil la noua lui slujbă cu normă întreagă. Era sâmbătă, dar el tot lucra o tură de dimineață.

— Nu obișnuiam să fac așa, a spus ea. Dar Calvin și cu mine urmărim un proces împreună. *Loving contra statului Virginia.* Ai auzit ceva de el?

— Nu, doamnă. Nu cred. Dar cred că merită urmărit dacă tu și cu domnul Bell considerați că e interesant. Așa că spune-mi despre ce e vorba, ca să știu și eu.

— Bine. Păi. Să văd cum pot să rezum povestea. E vorba de un cuplu. Un cuplu căsătorit. Bărbatul e alb, iar femeia e negresă și indiană. Ei sunt din Virginia, dar au plecat de acolo și s-au mutat în Columbia ca să se căsătorească, pentru că în Virginia e ilegal. La fel ca aici, în Texas. Pe urmă s-au întors acasă și au fost imediat arestați. Asta se întâmpla prin 1958, cred. Au fost nevoiți să trăiască toți anii ăștia în afara statului. Dar vor să se întoarcă acasă. Au familii acolo. Așa că au convins

Uniunea Americană pentru Libertăți Civile să le preia cazul. Ăsta e un grup care apără drepturile oamenilor. Calvin și cu mine ne-am pus niște speranțe în cazul ăsta. Mă rog. Cu o oarecare prudență. Uneori am senzația că-mi fac speranțe și o să fiu dezamăgită și că n-o să se schimbe nimic niciodată. De exemplu, în dimineața asta. Dimineața asta e una din dățile când așa mă simt.

A gesticulat spre articol.

— Ce scrie? a întrebat Pete încruntându-se la fel ca ea.

Lucy s-a uitat din nou pe articol și l-a parcurs în grabă.

— E dezamăgitor, dar nu e în totalitate rău. Curtea supremă de apel din Virginia a menținut legea împotriva coabitării interrasiale. Asta e vestea proastă. Vestea bună e că a anulat condamnarea inițială. A cuplului, vreau să zic. A spus că sentința care le impunea inculpaților să părăsească statul este „nerezonabilă".

— Dar tu sperai să le legalizeze relația.

— Da.

— Dar noi nu locuim în Virginia.

— Știu. Dar uneori deciziile judecătorești sunt ca piesele de domino. Dacă pică o lege într-un stat, oamenii din alte state pot cita decizia ca să abroge legile rămase. Nu spun că o să se întâmple prea curând așa ceva, nici măcar că o să se întâmple vreodată. Doar că am urmărit procesul împreună cu Calvin.

Și ne-am făcut speranțe, a fost ea pe punctul să adauge. Și-a amintit de vremurile în care specialitatea ei era să nu-și dea voie să spere. Dar aceea i se părea o vreme foarte îndepărtată.

— Știi ce-mi place cel mai mult la cazul ăsta? a întrebat Pete pe un ton din nou optimist sau străduindu-se să fie. Numele. *Loving contra Virginia.* De obicei, procesele astea au nume tehnice care nu înseamnă nimic și nici nu poți să-ți aduci aminte cum se cheamă. Dar ăsta… ăsta e așa de… sincer. De parcă recunosc pe față că Virginia încearcă să lupte împotriva dragostei.

Doctorița Lucy a zâmbit. În sinea ei, și cu puțină tristețe.

— De fapt, ăsta e numele cuplului. Îi cheamă Mildred și Richard Loving.

— Serios? Deci e doar o coincidență?

— Da, dar sunt de acord cu tine. Numele cazului e unul dintre cele mai reușite lucruri din toată povestea asta, coincidență sau nu.

— S-a terminat de tot procesul? Și au pierdut?

— Probabil că nu. Probabil că o să ajungă până la Curtea Supremă. Ceea ce nu înseamnă că acolo o să-i asculte. Sau că o să ia o decizie bună. În fine, Pete. E trecut de opt. Ar trebui să pleci.

Pete s-a uitat la ceas, apoi a sorbit repede ultima gură de cafea.

— Ups, a zis el și a zbughit-o de la masă.

Doctorița Lucy reîncepuse să citească articolul cuvânt cu cuvânt, de la început. Poate că mai exista vreo urmă de veste bună pe care o ratase.

— Doctora Lucy?

Femeia a ridicat privirea și a văzut capul aranjat-pentru-muncă al lui Pete urmărind-o de lângă ușa de la bucătărie.

— Da, Pete?

— Dacă o să decidă cum trebuie în cazul ăsta și se schimbă legile, te-ai căsători cu domnul Bell?

Lucy a oftat. În timp ce-și aduna gândurile ca să-i răspundă, s-a întrebat dacă Pete îi vedea fața roșie. Ea simțea că roșise puțin.

— Nu știu, Pete. Nu știu dacă el mai vrea. A trecut așa de mult timp! Lucrurile se mai schimbă. Oamenii se mai schimbă. Poate că a cunoscut pe altcineva între timp.

— Nu ți-ar fi spus?

— E greu să spui cuiva așa ceva.

— N-ai putea să-l întrebi pur și simplu?

— Ba da, a spus ea. Bănuiesc că aș putea.

Și-a amintit de toate dățile în care fusese pe punctul să-l întrebe; o buclă neintenționată de amintiri. Scrisorile pe care i le scrisese – cu tot cu copiile pe care le făcuse – și după aceea le făcuse ghemotoc și le aruncase la coș. Propozițiile pe care le începuse la telefon, dar nu le încheiase niciodată.

— Problema e, a adăugat ea, că atunci aș afla.

* * *

După ce Pete a plecat la muncă, Lucy a scos cutiile de pantofi cu scrisorile de la Calvin și a găsit-o pe prima. N-a fost greu, pentru că le așezase în continuare în ordine. Își amintea că scrisoarea avea legătură cu încrederea în umanitate – această discuție fără sfârșit –, așa că și-a permis să creadă că dacă o va citi se va simți mai bine în dimineața aceea.

S-a așezat în fotoliul cu brațe, dând la o parte jungla de lujeri cățărători ai „Plantei Calvin" și a scos scrisoarea din plic. Hârtia se îngălbenise cu timpul, iar îndoiturile deveniseră mai fragile de la atâta împăturit și despăturit.

4 august 1959

Dragă Lucy,

Mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu tine la telefon astăzi, chiar dacă a fost doar un apel scurt ca să te anunț că am ajuns cu bine. Mi-aș dori să fiu un om bogat. Te-aș suna și am vorbi ore întregi. Dacă o să-mi găsesc de lucru și, când Justin și cu mine n-o să mai stăm la rude, poate că o să-mi pot permite luxul unui scurt telefon o dată pe săptămână. Sper să am dreptate.

M-am gândit mult la tine în autobuz. Mă uitam la oamenii din jur. La lume. Am observat o serie de lucruri care m-au tot dus cu gândul la tine. N-am făcut-o dinadins, dar n-am putut să nu observ masele de oameni din stațiile publice de autobuz și chiar din autobuze și felul în care se separă automat lumea. Sau poate că n-o face automat, nu știu. Poate că e ceva ce învățăm de la o vârstă fragedă și nici nu ne dăm seama. Și nu vorbesc doar de separarea între albi și negri, deși, cu siguranță, e o parte importantă. Dar lucrurile par să meargă și mai în profunzime de atât. Spațiile publice împart oamenii în cei cu bani și cei fără bani. Și, din nefericire, albii și negri urmează un tipar destul de previzibil în privința asta.

Încerc să iau lumea așa cum e, Lucy. Mă întreb dacă ai

observat asta la mine. Dar trebuie să recunosc că e o mască pe care o arăt lumii și care, deși cu siguranță nu e falsă sau mincinoasă, are crăpăturile ei.

În călătoria cu autobuzul, am început să mă descurajez. Am început să-mi pierd încrederea în lumea în care trăim. Îmi doream să fie un loc care să-mi dea voie să locuiesc în Texas cu tine, fără să fac rău nimănui, și să-mi trăiesc viața. Dar nu este așa. E o lume în care băiatul meu a fost bătut doar pentru că s-a împrietenit cu cineva. Însă apoi mi-am spus: e și o lume în care o doamnă doctor frumoasă l-a cusut și l-a îngrijit cu dragoste fără măcar să ceară bani în schimb.

Ai făcut un lucru mare, Lucy. Mi-ai salvat încrederea în umanitate.

Cred că lumea o să fie mereu așa. Bănuiesc că ne naștem cu un liber-arbitru absolut și, în aceeași măsură în care suntem capabili de decădere morală, suntem capabili și de măreție. Cred că fiecare poate să aleagă. Iar provocarea mea e să decid încotro îmi îndrept atenția. În ce să cred mai mult.

Cel mai mult cred în minunata doctoriță care mi-a salvat încrederea în oameni.

Te rog, scrie-mi curând.

Cu dragoste,

Calvin

A împăturit la loc scrisoarea și a pus-o în cutie, observând că lectura nu o prea ajutase. O umpluse de și mai multe îndoieli și se întreba dacă emoția pe care o împărtășiseră putea supraviețui atâtor ani de distanță zdrobitoare.

* * *

S-a întors de la piață pe la ora două și jumătate după-amiază.

Pete a coborât scările în grabă când a auzit-o intrând pe ușă.

— A sunat domnul Bell, a spus el.

Și-a simțit inima împărțită între dezamăgirea că ratase apelul și teama că se întâmplase ceva rău. Calvin n-o suna des pentru că își permitea cu greu s-o facă. Amândoi își permiteau cu greu.

— A zis de ce?
— Da. A zis că a murit tatăl lui. Voia doar să stea de vorbă cu tine.
— Mulțumesc, a zis ea. Îl sun acum.
A format numărul pe care-l știa pe de rost și a ascultat soneria de nouă ori, fiecare țârâit răsunând și în măruntaiele ei – un loc care suferea alături de Calvin. N-a răspuns nimeni.
De câte ori a mai încercat să sune în weekendul acela, rezultatul a fost același.
S-a gândit de câteva ori să se urce în mașină și să se ducă la Philadelphia, deși i-ar fi luat cel puțin două zile. Dar n-a putut să facă o asemenea mișcare înainte să știe sigur că era dorită acolo. Gândurile pe tema asta i se învârteau în cerc și nu ajungeau la nicio concluzie.
Încă o parte din viața ei care nu ajungea nicăieri.

* * *

Scrisoarea lui a ajuns după câteva zile.

12 martie 1966
Dragă Lucy,
A fost o săptămână sfâșietoare pentru familia noastră. Sunt sigur că Pete ți-a transmis mesajul. Îmi pare rău dacă am ratat apelul de la tine, dar am avut multe lucruri de făcut.
S-a întâmplat totul foarte brusc. A făcut infarct, deși nimeni nu știa măcar că ar avea probleme cu inima. Dacă se simțea rău de mai multă vreme, n-a spus nimănui.
Justin suferă mult. Îl admira pe bunicul lui. Cam toată lumea care-l cunoștea îl admira. N-a fost un bărbat perfect. Era uneori rigid în gândire și nu-și exprima mereu afecțiunea cu ușurință. Dar avea principii solide și un simț puternic al integrității. Sunt sigur că ți-ar fi plăcut, pentru că eu m-am format după el din multe puncte de vedere. Ai fi văzut cât semăna el cu mine și cât semănăm eu cu el.
Și asta mă aduce la cel mai profund regret: că n-ai apucat să-l cunoști.

Uneori, când dreptatea nu e la îndemână, oamenii se grăbesc să-ți spună că pur și simplu va trebui să aștepți – că, până când oamenii care te calcă pe cap se vor muta pe capul altcuiva, nu ai de ales decât să ai răbdare. Și îți spun de parcă n-ar fi o mare neplăcere pentru tine. Dar cum îi dai unui om înapoi timpul pe care i l-ai furat?

În timp ce așteaptă, oamenii au parte de pierderi adevărate.

Îmi pare rău că închei într-o notă descurajantă, dar mi-e greu să fiu vesel în preajma morții tatălui meu.

Te iubesc, iar ăsta e un punct luminos în toată povestea.

Calvin

Lucy a rămas cu scrisoarea în mână câteva minute. *Mă iubește,* și-a spus ea.

Nu că nu i-ar fi spus-o des. Nu că n-ar fi știut. Doar că începuse să se întrebe *în ce fel o* iubea. Desigur, trecuseră prin multe împreună. Și bineînțeles că între ei exista iubire. Dar nu mai vorbeau despre crearea unui spațiu pentru acea dragoste și nu se mai întrebau dacă dragostea avea un viitor într-o lume care nu vedea cu ochi buni acest spațiu.

* * *

L-a mai sunat de câteva ori în zilele care au urmat și, în cele din urmă, a dat de el. Dar atunci când te afli în fața unor pierderi reale și nu poți face nimic pentru a le repara, e dificil să știi ce-ar trebui să spui.

DECEMBRIE 1966
ȘAPTE ANI Și PATRU LUNI DE LA MUTAREA FAMILIEI BELL

Capitolul douăzeci și nouă: Pete

Era o dimineață de duminică mai friguroasă decât majoritatea dimineților în partea asta de lume. Chiar și pentru decembrie. Pete se pregătea să le dea cailor porția de grăunțe de dimineață. Dacă nu i-ar fi atras nimic atenția, s-ar fi dus după aceea să dea drumul câinilor pentru o alergătură zdravănă.

Dar ceva îi atrăsese atenția.

Ușa de la șopron era din nou deschisă. Nu larg, dar vizibil întredeschisă. Era a patra dimineață la rând în care o găsea așa. Ultimele trei dăți, presupusese că era vina lui – că nu trăsese cum trebuie zăvorul în serile dinainte. Dar de data asta știa că avusese grijă.

S-a apropiat prudent, în timp ce câinii se tânguiau și loveau gardul de plasă din spatele lui. A deschis larg ușa și s-a uitat înăuntru. La fel ca în diminețile precedente, în șopron nu era nimic neobișnuit.

A dat repede de mâncare cailor și a deschis toate țarcurile ca să iasă câinii. Apoi a băgat capul în bucătărie să vadă dacă se trezise doctorița Lucy. Era acolo; a ridicat ochii din tigaia goală pe care tocmai o așezase pe foc și i-a zâmbit.

— Doctora Lucy? Ai avut tu treabă prin șopron cumva?

— Nu, am lăsat șopronul în grija ta de la o vreme. De ce mă-ntrebi?

— Pentru că în fiecare seară mă asigur că închid ușa. Și în fiecare dimineață o găsesc deschisă. Așa se întâmplă de patru zile.

— Hmm, a zis ea. Asta e cam ciudat.

Lui Pete i s-a părut că doctorița vorbise ca Justin și că poate furase expresia de la el.

Lucy l-a urmat pe Pete în curte. Câinii au început să se hârjonească în jurul lor și să sară, sperând să-i atragă în joaca lor.

— Cred că în prima seară am uitat eu să trag zăvorul, a spus el. Dar după aia am fost atent.

— Zăvorul ăla nu prea mai e bun de nu știu când. Nu mai e

aliniat cum trebuie. Cred că e suficient să împingi o dată ca să se deschidă, oricât de bine crezi tu că l-ai închis.

Au băgat amândoi capul în șopron. Undeva sus era un ochi de geam ce lăsa să treacă puțin din lumina dimineții. Pete a văzut, în raza aia de lumina, respirațiile lor ridicându-se într-un nor de abur.

Doctorița Lucy a făcut câțiva pași înăuntru și s-a apropiat de un teanc de cârpe așezate pe jos. A pipăit cârpa de deasupra, apoi s-a uitat cu atenție la palma ei în lumina piezișă.

— E blană de animal, a zis ea. A dormit ceva pe aici.

— Ceva sălbatic, crezi?

— Nu știu. Posibil. Un câine vagabond, poate? Ai zis că s-a întâmplat în ultimele patru zile. Atunci a venit valul ăsta de frig.

— Dar n-ar fi lătrat câinii? Dacă a intrat aici un animal dubios? Câinii văd șopronul din țarcurile lor.

— Hmm, a făcut ea.

Lucy s-a ridicat în picioare și și-a șters mâna de șorț.

— Asta e un mister.

Dar n-a mai rămas lângă el să-l ajute cu rezolvarea. S-a întors în bucătărie să termine de pregătit micul dejun. Lui Pete îi era foame, ca de obicei, așa că nu s-a împotrivit și nici nu s-a plâns.

* * *

— Aș putea să montez un cârlig pe ușă, a zis el.

După care a mai înfulecat o porție uriașă de clătite în timp ce aștepta părerea ei.

— N-aș vrea să faci asta. Parcă eram aici ca să ajutăm animalele, nu să le ținem în frig.

— Așa mă gândeam și eu, a spus el cu gura încă aproape plină.

Vorbitul cu gura plină era un obicei pe care încerca să-l evite în prezența ei, dar unele lucruri trebuiau spuse fără amânare.

— Dar depinde ce e. Dacă e un animal sălbatic… știi ce zic, unul periculos pentru cai, aș vrea să stea departe. Mai ales acum, că Smokey e așa bătrân și șchiop. Ultimul lucru de care are nevoie e un coiot sau ceva care crede că locuiește în șopron.

— Coioții sunt animale de haită. Iar câinii ar fi făcut o criză dacă s-ar fi apropiat vreunul de ei. Nu știu. Las în seama ta asta, Pete. Ești un băiat omenos. Sau… un bărbat. Scuză-mă. Bineînțeles că ești bărbat în toată firea acum. Fă ce crezi tu de cuviință.

* * *

Pete stătea pe marginea patului și se uita pe fereastră la curtea întunecată. Aștepta. Era aproape zece seara. Știa că trebuie să se trezească devreme a doua zi, să termine treburile gospodărești înainte de muncă și, în oricare altă seară, ar fi dormit deja. I se închideau ochii, dar refuza să cedeze.

Luna era mai mult de jumătate plină și strălucea cu putere, aproape deasupra casei. Dacă ar fi apărut vreun animal, ar fi putut să-i observe măcar mărimea și forma. Și-ar fi dat seama măcar dacă era un animal pe care să-l adăpostească sau pe care să-l alunge.

Câteva minute mai târziu, a observat o mișcare în apropierea pădurii. Se apropia ceva de casă. Un câine. Doctorița Lucy avusese dreptate. Era un câine vagabond. Mare și cu suficientă blană încât Pete să se întrebe de ce nu-și putea ține singur de cald. Dar animalul se îndrepta cu prudență spre șopron, ca și când ar fi fost înțepenit sau rănit.

Câinii și caii n-au avut nicio reacție. Pete vedea caii dormind în picioare, cu capetele plecate sau sprijinite de corpurile celorlalți, iar câinii erau suficient de tăcuți încât Pete să-și imagineze că nici nu se treziseră.

Când a ajuns la șopronul încuiat cu grijă, animalul și-a luat avânt și a lovit ușa cu labele din față, lăsându-și greutatea pe ea. Ușa s-a deschis câțiva centimetri.

Pete a sărit din pat, s-a încălțat cu cizmele butucănoase și s-a îmbrăcat cu haina cu glugă. A găsit o lanternă în cămara din bucătărie și a aprins-o, mergând în urma razei de lumină prin curtea friguroasă.

Ai grijă, și-a spus el în barbă. *Animalele disperate pot să fie periculoase.* Doctorița Lucy îl învățase și îl învățase bine, ca să

poată trăi în siguranță acolo.

Pete s-a oprit în dreptul ușii deschise a șopronului și și-a încleștat degetele pe clanță, pregătit s-o închidă și s-o țină închisă dacă s-ar fi simțit amenințat. A băgat lanterna înăuntru. Pe teancul de cârpe stătea încolăcit un animal care numai străin sau nefamiliar nu era.

— Prince, a izbucnit el.

Pete și-a dat seama abia atunci că o parte din el știuse de la început. Sau măcar știuse că era o posibilitate. Dar ținuse gândul ăsta pentru el până când a văzut că era adevărat.

Prince a tresărit în lumină și a început să dea din coadă, lovind cârpele cu zgomot. Pete a stins lanterna și a așteptat câteva clipe să i se obișnuiască ochii cu întunericul. Apoi a pășit în șopron, urmărind dacă Prince intră în defensivă. Dar Prince lovea doar cârpele cu coada.

Pete s-a așezat pe jos într-un colț, la vreun metru de el, și și-a strâns genunchii la piept.

— Prince, ce faci aici? Nu te-am mai văzut de-o veșnicie.

Prince a dat din coadă, dar – bineînțeles – n-a dat nici o altă explicație.

— Am întrebat-o de un milion de ori pe doctora Lucy de ce n-ai mai venit pe-aici. Când aveam treișpe ani, mi-a spus că probabil te-ai convins că sunt bine. Că m-ai supravegheat câtă vreme știai că sunt speriat și în pericol, dar când ai văzut că sunt bine, ai plecat să trăiești singur.

Pete vedea aburul respirației câinelui și suficient din ochii lui încât să tânjească după el. Totul era foarte familiar. A întins mâna cu grijă și a lăsat câinele-lup să i-o adulmece. Apoi a mângâiat blana aspră de pe capul lui Prince. Era riscant și știa asta. Dacă ar fi fost acolo, doctorița Lucy l-ar fi avertizat s-o ia încet. Dar ușa șopronului era încă pe jumătate deschisă, iar Pete nu credea – nu voia să creadă – că Prince ar putea să facă ceva mai rău decât să se retragă. Prince nu s-a retras. A rămas nemișcat, expirând abur și lăsându-l pe Pete să-și plimbe mâinile pe gâtul, pe spatele și pe coapsele lui.

— Ești prea slab, a spus Pete, șocat să simtă proeminența coastelor animalului sub blana deasă. Cred că nu mănânci

destul pe unde umbli tu. Vrei ceva de mâncare?

Pete s-a ridicat și a aprins lanterna. A traversat curtea și s-a întors la bucătărie, unde a desfăcut două conserve de mâncare pentru câini și le-a vărsat într-un bol. A dus bolul înapoi în șopron.

Planul lui fusese să-l așeze pe jos și să se dea câțiva pași în spate, dar s-a răzgândit imediat.

— Nu, a zis el cu voce tare.

Câinele-lup și-a lăsat capul într-o parte, ascultând vocea lui Pete.

— Trebuie să vii în casă. E prea frig aici. O să-ți aduc patul vechi din garaj și o să-l întind în cabinet. Ar trebui să cunoști bine locul ăla. Și o să vii după mâncare înăuntru. Așa o să facem. Mă auzi?

În timp ce vorbea, Pete s-a pregătit sufletește pentru o noapte întreagă de încercări. S-a pregătit să-l atragă pe Prince spre casă pas cu pas, posibil fără succes. Dar câinele-lup s-a ridicat în picioare și a urmărit bolul cu mâncare până în casă.

Până să găsească Pete patul vechi al câinelui în garaj și să-l aducă înăuntru, Prince terminase deja de mâncat și se așezase ca un sfinx pe linoleumul de pe podea, lingându-și botul.

Băiatul n-a trezit-o pe doctorița Lucy. Nu-i venea să-i strice somnul și poate chiar s-o sperie. În plus, nu era chiar o urgență. Prince mâncase, stătea la căldură și n-avea să plece nicăieri până dimineață.

Pete a întins patul mare pe podea și s-a culcat pe o latură, pregătit să doarmă. Cu câteva minute înainte să ațipească, l-a simțit pe Prince învârtindu-se în jurul lui de trei-patru ori și apoi așezându-se lângă el.

* * *

— Să dea naiba, a auzit-o Pete pe doctorița Lucy.

Băiatul a deschis ochii și a clipit în lumină, încă prea adormit ca să vorbească.

— M-am întrebat eu de ce îți tot suna alarma la ceas și n-o opreai.

Pete s-a ridicat în capul oaselor, iar Prince a săltat capul și s-a uitat la doctorița Lucy fără să se încordeze sau să se retragă.

— Ghici cine dormea în șopron? a întrebat Pete cu vocea adormită.

— Mi-a trecut prin minte că ar putea fi el. Dar n-am vrut să-ți faci iluzii, în caz că mă înșelam.

Pete s-a scuturat de somn cât de bine a putut și a analizat cu atenție câinele-lup în lumina puternică a dimineții.

— Cred că e bolnav, a zis el. N-arată prea bine.

— Mie mi se pare că arată bine.

— Dar blana lui nu mai e lucioasă. Și fața e… nu știu cum să zic.

— Îmbătrânită?

Pete n-a răspuns pentru că era ocupat să-și pună în ordine impresiile.

— E bătrân de-acum, dragule. O să-l examinez din cap până-n picioare dacă vrei, dar când l-ai adus prima dată aici i-am dat în jur de patru sau cinci ani. Asta înseamnă că are în jur de doisprezece acum. Cel puțin. Ceea ce e mult pentru un câine.

— Dar e prea slab. Simt cum îi ies coastele în afară.

— Poate că nu mai vânează la fel de bine ca pe vremuri. Ca să prinzi ceva în sălbătăcie trebuie să fii rapid.

— Te rog, examinează-l și asigură-te că e bine. Eu nu sunt sigur că e.

— Bine. Așa o să fac. Îi pregătesc un bol pentru micul dejun cu niște tranchilizant și pe urmă vedem ce și cum.

* * *

— Mi se pare că e în regulă, dragule, i-a spus doctorița Lucy.

Femeia îl întinsese pe Prince pe o latură a mesei; animalul era pe jumătate conștient. Din când în când, Pete îi vedea ochii licărind ușor.

— Asta îmi aduce aminte de prima zi în care am venit aici, a spus Pete.

— La asta mă gândeam și eu. O să-i iau niște sânge cât e adormit. Dar temperatura e normală, inima e în stare bună, iar

ochii sunt limpezi și sănătoși pentru vârsta lui. Poate o să-l testăm de paraziți dacă reușim să dăm de niște fecale. Însă în principal e doar mai bătrân și are articulațiile inflamate. Deci probabil că nu mai vânează la fel de bine ca înainte, iar inflamațiile astea îl fac să-și dorească să stea la căldură și lipsa caloriilor îl…

— Ce înseamnă articulații inflamate? De ce are așa ceva?

— E doar o expresie mai pretențioasă pentru artrită, dragule. Cu toții facem artrită într-o măsură mai mare sau mai mică dacă avem norocul să trăim așa mult.

Pete a urmărit-o pregătind o seringă ca să-i ia sânge, dar și-a întors privirea când a băgat acul prin pielea piciorului din față al câinelui-lup.

— Deci ar trebui să-l țin înăuntru?

Lucy a ridicat ochii și a întâlnit privirea lui Pete. Judecând după mirarea care i se citea doctoriței pe față, băiatul ar fi zis că ideea lui i se păruse o prostie.

— Trebuie să iasă la un moment dat.

— De ce? E cald și bine aici.

— Trebuie să se ducă la toaletă, ca să mă exprim frumos. Și trebuie să se miște cât de mult poate.

— Ah. Da. Dar dacă pleacă din nou și nu se mai întoarce?

Pete a așteptat, dar Lucy nu i-a răspuns. Nu imediat.

— Asta-i iar una din situațiile alea în care n-o să-ți dau sfaturi, a zis ea în cele din urmă. Ești mare acum. Ai aproape douăzeci de ani. Știu că-i vrei doar binele animalului ăstuia, dintotdeauna a fost așa. Eu mi-am făcut treaba, partea medicală. Las restul în seama ta.

* * *

Înainte să plece la muncă, Pete a băgat capul în cabinet.

Prince stătea întins pe o parte, în patul lui. Când l-a văzut pe Pete, s-a ridicat prompt și s-a uitat adânc în ochii lui.

— Ah, te-ai trezit. Hai cu mine.

Pete a mers până la ușa din spate și a deschis-o. Dimineața se mai încălzise, dar aerul era încă rece. Pete s-a uitat în urma lui,

însă Prince nu venise după el.

— Doctora Lucy? a strigat el. O să las ușa din spate deschisă pentru Prince. M-am gândit: a mâncat aici de două ori, așa că știe unde găsește masă și un pat cald dacă vrea.

— O decizie înțeleaptă, a spus ea.

Apoi Pete a mângâiat câinele-lup pe cap și a plecat la serviciu.

* * *

Pete s-a întors acasă aproape de ora șase seara.

A dat nas în nas cu doctorița Lucy în hol – aproape la propriu – când a intrat în fugă în casă.

— Ce s-a întâmplat? A plecat?

— Da, a ieșit la un moment dat de dimineață.

— Ah, a zis Pete încercând să-și ascundă dezamăgirea.

* * *

Nici jumătate de oră mai târziu, în timp ce dădea de mâncare câinilor în țarcuri, Pete s-a întors și l-a văzut pe Prince stând în spatele lui, cu nările fremătând după mirosul de mâncare.

— Mă bucur să te văd, băiete! i-a zis Pete, luptându-se cu lacrimile provocate de surpriză. Îți pregătesc un bol. Haide în casă. De acum înainte, o să mănânci în cabinetul doctorei Lucy.

* * *

Pete stătea turcește pe podea, privindu-l pe Prince cum înfulecă, și-și simțea sufletul copleșit de un sentiment nefamiliar. O senzație pe care nu-și amintea s-o mai fi avut vreodată. Era un fel de încredere în viață. Locul de obicei gol din pieptul lui părea acum inundat de ideea neașteptată că pierderile pot fi recuperate – cel puțin uneori. Că lucrurile pot să apară în viața ta mult timp după ce te-ai resemnat că n-o să se întâmple niciodată.

Voia să împărtășească senzația cu doctorița Lucy, care părea

să aibă nevoie de așa ceva, dar Pete nu credea că poate s-o facă. În parte, pentru că n-ar fi reușit în veci să pună în cuvinte sentimentul ăsta, dar și pentru că lumea o dezamăgise mult pe doctorița Lucy.

Dacă Pete se înșela, iar pierderile ei nu puteau fi nicicând recuperate, nu voia să fie el vinovat că-i dăduse în mod nechibzuit speranțe prea mari.

IUNIE 1967
ȘAPTE ANI ȘI ZECE LUNI DE LA MUTAREA FAMILIEI BELL

Capitolul treizeci: Doctorița Lucy

Doctorița Lucy își bea cafeaua de dimineață și se uita lung la ziarul împăturit de pe masa din bucătărie. Își dădea seama că amâna cu bună știință să se ridice și să spele farfuriile de la micul dejun, pe care Pete le curățase sârguincios de resturi și le așezase în chiuvetă înainte să se ducă sus ca să se pregătească de muncă. Lucy nu amâna cu un motiv anume. Doar că nu găsea energia necesară, iar inerția își spunea cuvântul.

S-a ridicat de la masă și și-a mai turnat o ceașcă de cafea, apoi a deschis ziarul. Acolo, pe prima pagină, deasupra îndoiturii, era o poză cu Richard Loving cu brațul pe după gâtul soției sale, Mildred. Lucy a văzut întâi poza și după aceea primul rând din articol.

A început să citească simțind mici împunsături ca niște ace de gheață în stomac.

„Curtea Supremă a Statelor Unite a decis în unanimitate ca legile împotriva coabitării interrasiale încalcă Al Paisprezecelea Amendament al Constituției. Decizia abolește cu efect imediat interdicția privind căsătoriile interrasiale în șaisprezece state".

În unanimitate.

Cuvântul i-a răsunat în mintea încețoșată înainte să poată citi mai departe.

„Opinia președintelui Curții, Earl Warren, în legătură cu decizia unanimă: «Căsătoria este unul dintre drepturile civile de bază ale omului, fundamental pentru existența și supraviețuirea lui… Negarea acestei libertăți fundamentale dintr-un motiv intolerabil precum clasificarea rasială care este întrupată în aceste legi…»"

Doctorița Lucy s-a oprit din citit și a scăpat ziarul pe jos.

— A câștigat Loving, a strigat ea.

Energia care-i lipsise până atunci i-a invadat trupul și mintea ca un curent electric. A apucat din nou ziarul și a fugit pe scări, strigându-l pe Pete.

— Pete! l-a strigat ea a patra oară, când băiatul a apărut în cadrul ușii de la baie.

— Ce e? Ce-ai pățit?

O privea de la înălțime, ca de obicei, cu fața în mare parte acoperită de cremă de ras și cu un brici în mâna dreaptă.

— Nimic. N-am pățit nimic. Totul e minunat. Uite!

Lucy i-a întins ziarul. Băiatul l-a apucat cu mâna stângă și a început să murmure în timp ce citea. Un zâmbet i-a înflorit pe față.

— Ce înseamnă „în unanimitate"?

— Înseamnă că au fost de acord toți judecătorii Curții Supreme, până la ultimul.

S-au uitat unul la altul o clipă, zâmbind. Apoi ea s-a ghemuit la pieptul lui, pentru o îmbrățișare.

— Să nu te umpli de cremă de ras! a avertizat-o el.

Dar nu era nevoie să se obosească. Îi ajungea cu capul doar până la claviculă.

— Uraa, a zis el ținând încă ziarul în mână, la spatele ei. Eram sigur c-o să ia decizia corectă. Tu nu?

Doctorița a făcut un pas înapoi și s-a uitat la el.

— Nu, a zis ea.

— Serios?

— Da. Serios. Sunt atât de obișnuită ca lumea asta să-mi frângă inima, încât cred că m-am așteptat s-o facă și în continuare. Ah! Trebuie să-l sun pe Calvin!

A fugit pe scări până la bucătărie și a format numărul pe care-l știa pe dinafară. Telefonul a sunat, dar atât. Șapte țârâituri, apoi opt. Apoi nouă. A aruncat o privire la ceasul de deasupra plitei. Era șapte și cinci minute. Ar fi trebuit să fie acasă. La el, ceasul era cu o oră înainte, iar Calvin nu pleca la muncă mai devreme de nouă fără un sfert. Dar a trecut și al zecelea țârâit, și al unsprezecelea; fiecare apăsător în măruntaiele ei, transformând exaltarea de mai devreme în disperare.

Ce valoare avea un asemenea moment dacă nu-l putea împărtăși cu Calvin?

Lucy a pus receptorul în furcă.

O clipă mai târziu, Pete a apărut la baza scărilor, proaspăt ras și pieptănat, pregătit să plece la muncă.

— Ce-a zis?

— Nimic. Nu e acasă.

— Ah, bine. Lasă că vorbești cu el când se întoarce de la muncă.

— Da, a răspuns ea. Așa e.

Lucy și-a resetat cu mari eforturi ceasul interior pentru ora cinci și jumătate și s-a pregătit să-și țină moralul ridicat în singurătate până atunci.

* * *

Ora cinci și jumătate a venit și a trecut. Apoi șase. Apoi șapte și jumătate. Apoi nouă seara. Dar, la capătul celălalt al firului, telefonul continua să sune.

— Tot n-ai dat de el? a întrebat-o Pete înainte să se ducă la culcare.

— Nu. Și încep să mă îngrijorez.

— De ce?

Iar asta era o întrebare foarte bună. Una la care nu se simțea pregătită să răspundă fără să se gândească. Orice răspuns pe care și-l putea imagina conținea informații pe care nu era dispusă să le împărtășească cu Pete deloc, indiferent de oră.

— N-avea ce să i se întâmple, a adăugat Pete, văzând că ea nu răspunde.

— Ce te face să spui așa ceva?

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva, ne-ar fi anunțat Justin.

Dar poate că s-a întâmplat ceva cu amândoi, și-a spus ea.

Și da, știa că era un scenariu posibil. Dar nu era cel mai probabil. Identificase, cu o senzație profundă de greață, cauza cea mai logică a absenței lui bruște. Aflase și el vestea. Bineînțeles că aflase. Era pe prima pagină a ziarelor, era la știrile de la televizor. Știa. Oriunde ar fi fost, știa.

Probabil că nu voise să sărbătorească vestea cu ea. Poate că nu voia să vorbească despre viitorul lor. Poate pentru că nu și-l mai dorea.

Poate că, după atâta timp, avea pe altcineva.

— Chiar pari îngrijorată, a zis Pete. Calmează-te. O fi avut

ceva de rezolvat sau ceva de genu'. O să dai de el mâine-dimineață și-o să-ți spună el pe unde a fost.

— Da, a răspuns ea. Sigur. Ai dreptate.

* * *

Dar Pete n-avea dreptate.

Nici de dimineață n-a ridicat nimeni receptorul la Calvin. Nici el, nici Justin nu erau acolo să-i spună pe unde fuseseră. Să curme vocile din mintea ei.

Acelea care se obișnuiseră să fie rănite de lume.

* * *

— Ah, ai ajuns acasă, a zis ea.

Intrase în bucătărie și-l găsise pe Pete în fața frigiderului, mâncând un copan de pui care rămăsese de la prânz. Partea asta nu era o surpriză. Se întorcea întotdeauna de la muncă înfometat și năvălea asupra frigiderului pentru o gustare care să-i țină de foame până la ora cinei.

Doar că nu-l auzise când intrase.

Și nu putea scăpa de senzația că se ferise de ea toată ziua. Aproape ca pe vremuri, când încerca s-o evite. Sau să evite *ceva.*

— Da, doamnă, a zis el, ocolindu-i privirea.

Nu reușise să-l dezvețe să-i spună „doamnă". Renunțase la luptă cu ani în urmă.

— Ai încercat să dai de Justin?

— Justin?

— Da, Justin. Cred că-ți aduci aminte despre cine vorbesc.

— Ah, da, doamnă. Îmi aduc perfect aminte.

— Ai vorbit cu el?

— Dacă am vorbit cu el?

— Ceva e în neregulă cu discuția asta, Pete. Te tot întreb de două zile dacă ai vorbit cu Justin sau dacă știi unde e el sau unde e tatăl lui. La început, păreai să nu știi mai multe decât mine, dar acum ai devenit mai mult decât… ambiguu.

Pete a luat un șervețel din suportul de pe blatul din bucătărie,

l-a întins pe masă și și-a pus copanul pe el.

— Nu sunt sigur că știu ce înseamnă „ambiguu”, a zis el, după care s-a dus la chiuvetă să se spele pe mâini, rămânând, convenabil, cu spatele la ea.

— Vag. Neclar. N-ar trebui să te speli pe mâini *înainte* să te apuci de mâncat?

— Ba da, doamnă. Și m-am spălat. Dar pe urma, când vorbeam, m-am uitat la unghiile mele și am hotărât că mai e nevoie.

Lucy s-a apropiat de el și s-a aplecat deasupra chiuvetei, holbându-se direct în ochii lui, lucru pentru care a trebuit să se uite destul de mult în sus. Pete și-a ferit privirea.…

— Dacă știi ceva, aș fi recunoscătoare să-mi spui și mie, Pete. Îmi fac griji pentru ei.

— Ah, nu-i cazul să-ți faci griji, a spus el pe un ton mult prea convins.

— Aha! Deci știi ceva!

— Nu, doamnă, a zis el în timp ce-și ștergea mâinile cu un prosop de vase.

Ferindu-și în continuare ochii de ea.

— Nu știu nimic. Atâta lucru ar trebui să știi despre mine după toți anii ăștia. Eu sunt mereu ultimul care află. Dar… nu-ți face griji.

— Mai am puțin și mă duc să iau o rangă ca să scot ceva de la tine, băiete.

— A, nu, te rog. Știi cât de mult mă afectează chestiile astea.

Pete a înșfăcat copanul și s-a grăbit să iasă din bucătărie.

O clipă mai târziu, a băgat din nou capul pe ușă. Avea părul lung și ciufulit, foarte diferit de felul în care îl purta în anii ’50, când era sub papucul tatălui său. Părea să se fi relaxat cu totul, în mod firesc.

— Dar uite ce mă gândeam, a zis el. Dacă ești îngrijorată, știi ce-ai putea să faci ca să te simți mai bine? Aranjează-te un pic. Știi ce zic. Fă-ți părul și machiază-te. Așa… știi tu. Ca să te simți mai bine.

Apoi a dispărut din nou. Iar doctorița Lucy a zâmbit de una singură în bucătărie. Și a încetat să-și mai facă griji.

În mare parte.

* * *

Pe la șapte și un sfert seara, a auzit un ciocănit în ușa de la intrare și a știut.

Pete a coborât în fugă pe scări.

— Mă întreb cine ar putea fi, a zis el.

Neconvingător. De-a dreptul comic.

— Las-o baltă, băiete, i-a răspuns ea. N-ai stofă de actor.

Lucy s-a apropiat de ușă, încercând cu greu să-și țină în frâu așteptările. Dacă se înșela, avea să fie o cădere lungă.

A deschis ușa.

— Nu m-am înșelat, a spus ea cu voce tare.

Calvin era cu aproape opt ani mai bătrân. Bineînțeles. La fel și ea. Dar pe chipul lui anii păreau a fi o surpriză mai mare, pentru că pe ea însăși se vedea în fiecare zi. Părul lui tuns scurt era cărunt la tâmple, iar ea nu s-a putut hotărî dacă era ceva prematur sau nu. Probabil că nu. Trebuia să-și aducă aminte că bărbatul era mai aproape de cincizeci de ani decât de patruzeci, ca și ea.

Cicatricea de pe buză dispăruse. În jurul ochilor îi apăruseră și alte riduri, o oglindire a lucrurilor pe care le văzuse între timp.

La un pas în spatele lui era Justin, acum un tânăr bărbat. Era la fel de înalt ca tatăl lui, subțire ca o coadă de mătură, cu o privire calmă, înțeleaptă.

Doctorița nu și-a putut reține zâmbetul. De fapt, nici n-a încercat.

— A câștigat Loving, a spus Calvin.

— Am auzit.

— Ne-a ieșit surpriza?

Lucy s-a uitat peste umăr către Pete, care părea vizibil ușurat. Ba chiar mai mult ușurat decât entuziasmat.

— Știam eu că-mi ascunde ceva. Dar n-am reușit să scot nimic de la el.

Doctorița s-a dat la o parte din pragul ușii, iar Calvin a intrat.

S-a apropiat instinctiv de el să-l îmbrățișeze. Dar, înainte să apuce, bărbatul s-a așezat într-un genunchi. Lui Lucy i-au țâșnit imediat lacrimile.

— Oh, Doamne, a șoptit ea răgușit.

S-a uitat în spatele bărbatului, la Justin, care stătea în continuare pe covorașul de la intrare și zâmbea. Când s-a uitat din nou în jos, Calvin deschisese o cutiuță din catifea neagră și o ridicase spre ea. Dar lacrimile îi încețoșau privirea.

— Lucille Armstrong, a spus el. Am venit să te rog sa accepți inelul ăsta simplu și să te logodești cu mine. Știu că pare un mod ciudat de a-ți adresa o întrebare, dar uite ce mă gândeam: în mod normal, doi oameni petrec mult timp împreună, apoi se hotărăsc că sunt potriviți să fie soț și soție. Dar nouă timpul ăsta ne-a fost furat. Așa că îți cer să începi alături de mine o logodnă în care ne vom lua timpul înapoi. Iar scopul final, bineînțeles, e căsătoria. Care, apropo, e legală în statul ăsta!

Doctorița a izbucnit în râs, iar reacția ei l-a făcut și pe Calvin să zâmbească.

— Și în toate celelalte, a adăugat ea.

— Nu știu unde o să ne căsătorim sau unde o să trăim, pentru că nu e genul de lucru la care să mă gândesc înainte să aud părerea ta. De fapt, nu știu mai multe acum decât știam înainte, în afară de faptul că e momentul să te cer. Dar, înainte să răspunzi, înainte să zici orice, trebuie să-ți spun un lucru. Sunt sigur că știi deja, dar tot trebuie s-o spun. Faptul că s-au schimbat legile într-o țară nu înseamnă că s-au schimbat și mentalitățile și sentimentele oamenilor. S-ar putea să nu ne fie mult mai ușor acum decât ne-ar fi fost până acum. S-ar putea chiar să fie pericu…

Calvin n-a apucat să termine. Înainte de ultima silabă, Lucy i-a pus o mână fermă peste gură.

— Calvin, a zis ea, cu mâna apăsată pe gura lui. Dragul, scumpul meu Calvin. Vrei, te rog, să te oprești o clipă ca să pot să spun da?

* * *

În jurul orei de culcare, Lucy a coborât scările și s-a așezat pe canapea, la picioarele lui Calvin. N-a aprins lumina. Se aștepta chiar să trebuiască să-l trezească încet. Sau să rămână acolo și să aștepte.

Dar, aparent, nici el nu adormise încă.

— E totul în ordine? a întrebat el încet.

A întins mâna spre ea, iar ea i-a strâns-o.

— Trebuie să-ți spun ceva, a zis ea.

— Bine.

— E un fel de confesiune.

— Te ascult.

— Trebuie să-ți spun asta și după aia tu să-mi spui dacă mai vrei să te însori cu mine.

Calvin și-a așezat cealaltă mână sub cap, ca să stea mai ridicat. Ca și când ar fi vrut s-o vadă mai bine. Dar era întuneric. Iar ea era recunoscătoare.

— Pun pariu că nimic din ce mi-ai putea spune n-o să mă facă să nu mai vreau să mă însor cu tine, dar dacă tu crezi că ai de spus ceva așa groaznic, atunci să vedem, pune-mă la încercare.

— Înainte să te cunosc… Aveam nevoie de bani ca să am grijă de toate animalele astea. Pe vremea aia, erau mai multe. Unele dintre cele sălbatice s-au întors în sălbăticie înainte să mă cunoști, iar unora dintre cele domestice le-am găsit stăpâni. În perioada cea mai aglomerată, mă costa totul mult mai mult decât putea acoperi pensia alimentară.

— Așa. Mi-aduc aminte că ziceai că a trebuit să-ți folosești creativitatea ca să acoperi costurile alea.

— Da, exact. Așa că… ce făceam eu… era să primesc niște oameni pe bază de recomandări. Genul de oameni disperați. Îi puneam pe picioare fără să-i întreb cum se răniseră. Cu alte cuvinte, știam că făcuseră ceva ilegal. Dar nu spuneam nimic. În parte, o făceam pentru bani. Mă rog. În cea mai mare parte. Nouăzeci la sută. Dar și pentru că eram furioasă pe orașul ăsta și pe oamenii de-aici pentru că sunt atât de înguști la minte în legătură cu o femeie doctor. Cred că simțeam că nu le datorez mare lucru. Și eram încă furioasă pe univers pentru că-mi răpise

băiatul.

S-a lăsat o tăcere scurtă. Dar nu-i era teamă. Pentru că îl ținea de mână. Nu se schimbase nimic. Simțea că nu se schimbase nimic.

— Înțeleg de ce erai furioasă pe orașul ăsta, a zis el. Și pe univers. De ce te-ai oprit?

— Am fost oarecum forțată să mă opresc. N-am făcut-o pentru că mi-a venit mintea la cap sau ceva de genul ăsta. Mă rog. Mi-a venit mintea la cap. Dar cu ajutor.

— Și cum te-ai simțit când ai fost nevoită să te oprești?

— Un pic speriată în legătură cu banii. Dar și incredibil de ușurată.

— Iată, a zis el. Vezi? Asta înseamnă o conștiință sănătoasă în acțiune. Doar atâta aveai să-mi spui?

— Da, e cea mai întunecată latură a mea.

— Atunci îmi pare rău. Va trebui să te străduiești mai mult dacă vrei să scapi de căsătoria cu mine. Acum încearcă să dormi puțin.

— Mai e ceva, a zis ea. Dar nu e o confesiune. Mai degrabă o grijă.

— Ascult orice ai de zis.

— Când l-am luat pe Pete la mine, m-a întrebat cât timp o să am grijă de el. I-am spus că până când o să fie suficient de mare să aibă singur grijă de el. La vremea aia, mă gândeam că până pe la optsprezece ani. Dar optsprezece a venit și s-a dus, iar eu încă nu-l consider suficient de mare încât să se întrețină singur. Nu-i subestimez abilitățile. Dacă ar vrea să se descurce singur, l-aș susține sută la sută. Dar nu dă niciun semn că ar vrea să plece de aici. Iar eu nu am insistat niciodată, pentru că mi-ar fi lipsit compania lui. Are o slujbă cu normă întreagă, așa că nu sugerez că a refuzat să-și asume responsabilitățile de adult. Doar îl știi pe Pete. Nu s-a inventat încă o responsabilitate care să nu-i placă. Dar să locuiești singur e altă poveste. Nu ți-am spus niciodată, pentru că e genul ăla de lucru pe care îl ții pentru tine până când vezi cum se desfășoară lucrurile, dar planul meu era ca, atunci când Pete împlinește optsprezece ani, să-i cer să rămână singur aici și să aibă grijă de animale, ca să pot veni eu

la Philadelphia. Presupunând că ai mai fi vrut să vin. Dar nu m-a lăsat inima. Nu pot să mi-l imaginez pe Pete locuind singur aici, în mijlocul pustietății. Cred că ar fi tare nefericit. Pe urmă am plănuit din nou asta pentru când a împlinit nouăsprezece ani, dar mi-am dat seama cu mult înainte de ziua lui că n-o să mă îndur s-o fac.

A tăcut. A tras de timp, de fapt. Așteptând să vadă ce crede el.

— Atunci o să rămânem aici, a zis el.

— O să ne fie greu aici.

— O să ne fie greu oriunde. O să ne descurcăm.

— Da, a zis ea și a zâmbit trist. Presupun că da.

O vreme, nu s-a mișcat. Nici n-a vorbit. Apoi a spus:

— Nu prea știu de ce tu dormi aici, iar eu dorm sus.

— Pentru că avem o grămadă de timp. Tot restul vieții noastre.

— Da, a zis ea. Așa e.

Lucy a pornit spre scări. S-a oprit și s-a uitat înapoi spre Calvin.

După care s-a întors în camera ei și n-a dormit.

Capitolul treizeci și unu: Pete

Pete stătea pe marginea patului și se uita pe fereastră la pădure, la luna care atârna deasupra copacilor și la caii care dormeau liniștiți în picioare pe pășune. L-a auzit pe Justin trăncănind prin baie, pregătindu-se de culcare.

După o clipă, lumina din baie s-a stins, iar Justin a intrat în cameră și s-a așezat pe marginea patului, lângă Pete, împingându-l cu umărul.

— Nimic nu se schimbă, a zis Justin.

— Vorbești de spălatul pe dinți timp de șase minute?

— Nu, mă refer la asta.

A arătat cu degetul spre luna de deasupra curții din spate și a hergheliei liniștite.

— Planta aia s-a făcut uriașă, a comentat el.

Pete știa că Justin se referă la planta din living. Cea pe care domnul Bell i-o adusese doctoriței Lucy când era abia un lăstar, înainte să plece în nord. În cei opt ani care trecuseră, umpluse cu totul un colț al încăperii, iar doctorița Lucy nu părea să se îndure s-o taie.

— Da. Se agită tare în legătură cu ea. O udă cât de des trebuie. Îi pune îngrășământ. În ultima vreme, i-am tot zis: „Doctora Lucy, ești sigură că planta aia are nevoie de îngrășământ? Și așa pare că vrea să ocupe toată casa”. Dar ea zice că o să fie cu atât mai fericită, cu cât crește mai mare.

Au rămas în tăcere o vreme, uitându-se la curte. Fără să fie nevoie să vorbească.

— Aoleu! Stai așa. Unde e Smokey? a întrebat brusc Justin.

Pete a închis ochii, iar mintea lui a fost invadată de imaginea limpede a calului pursânge cenușiu. Cel pe care îl călăriseră cel mai des.

— Mi-era teamă că o să întrebi. A murit acum vreo două luni.

— Ah, nu. De ce?

— De bătrânețe. Când îl călăream noi, avea douăzeci și șase de ani. A murit la treizeci și patru. De fapt, de-asta era cel mai potrivit pentru călărit. Era deja bătrân pe vremea aia. Ar fi

trebuit să-ți spun. M-am gândit de fiecare dată când ți-am scris de atunci. Dar m-a cam dărâmat moartea lui și n-am vrut eu să fiu cel care trebuie să-ți zică.

S-a lăsat o tăcere lungă. Pete s-a simțit obligat să vorbească.

— Ți s-a îngroșat mult vocea. Nu știu de ce, dar nu mă așteptam. Știam că te-ai făcut mare și înalt și că ți-ai lăsat părul să crească, pentru că am văzut poze. Dar am uitat că se schimbă și vocea. Sper că înțelegi de ce n-am încercat niciodată să vorbesc cu tine la telefon când îl suna doctorița Lucy pe tatăl tău sau invers. Sper că știi că nu din cauză că nu mi-ar fi plăcut să vorbesc cu tine.

— M-am gândit că vrei să-i lași pe ei să vorbească mai mult.

— Exact. Pentru ea era foarte important. În fine, văd că vorbesc mult, probabil pentru că am chestia asta care-mi stă pe cap și pe care tot încerc s-o evit. Dar nu pot s-o evit la nesfârșit. N-ar trebui să se căsătorească aici și n-ar trebui să locuiască aici. Ar trebui să se întoarcă în nord.

— Probabil că da, a zis Justin, fără să înțeleagă unde bate Pete.

— Așa că trebuie să rămân aici singur și să am grijă de animale, ca să poată să fie ei fericiți. Ca să poată să se ducă unde trebuie. Dar nu vreau. Mi-e frică să rămân aici singur. Dar ea merită asta. Așa că o s-o fac oricum.

— E frumos din partea ta, a zis Justin.

— Așa trebuie. După tot ce-a făcut pentru mine.

Justin l-a bătut pe umăr, apoi s-a ridicat și s-a dus la patul lui. Care, în seara aia, se reducea la o saltea așezată pe podea, pe care Pete o cărase din garaj. Imediat după ce camera de oaspeți devenise camera lui Pete, cu aproape opt ani în urmă, cel de-al doilea pat nu făcea decât să-i stea în drum.

— Ah, a comentat Justin. Interesant.

Pete s-a întors și a văzut că, în timp ce ei se uitaseră în altă parte, Prince își așezase oasele bătrâne pe un colț al saltelei lui Justin.

— Prince, l-a strigat Pete. Trebuie să te întorci la patul tău, băiete.

— Nu, nu e nevoie, a zis Justin. Câtă vreme e dispus să-l

împartă cu mine.

Pete l-a urmărit pe Justin așezându-se în pat fără să deranjeze câinele-lup, care stătea cu un ochi pe jumătate deschis și aștepta să vadă dacă avea să fie alungat. Când a devenit clar că putea să rămână, a închis ochiul la loc și a oftat.

— O să fie ca un cadou de nuntă pentru ei, a zis Justin.

— Ce anume?

— Ce-ai zis tu adineauri c-o să faci.

— Ah, aia. Da.

Gândul îi provoca o durere ascuțită în stomac. Dar nu și-l putea scoate din minte. De fapt, l-a ținut treaz aproape toată noaptea.

A rămas întins în pat și s-a gândit la toate dățile în care o auzise pe doctorița Lucy spunând că timpul ei alături de Calvin îi fusese furat și dându-și seama că simțea un pic același lucru în legătură cu Justin. Justin crescuse și – în afara celor câteva sute de scrisori, care nu fuseseră suficiente – Pete pierduse opt ani din viața fratelui/ prietenului său.

Și, în câteva zile, Justin avea să plece din nou.

Toți aveau să plece.

* * *

— Pete, a șoptit Justin. Ești treaz?

Pete era destul de sigur că nu. Dar nu era obișnuit să fie cu cineva în cameră, așa că șoapta îl trezise cu o tresărire.

— Ăă. Mda. Așa cred. Ce e?

— Dar dacă n-ai rămâne singur aici?

— Cine să mai stea aici cu mine?

— Poate… eu?

Pete s-a ridicat în capul oaselor. Luna coborâse de pe cer, camera era întunecată și i-a luat un timp să-și obișnuiască ochii. Când a făcut-o, a văzut că Prince era încă încolăcit într-un colț al saltelei lui Justin.

— Tu?

— Da. De ce nu? Am nouășpe ani. Pot să mă descurc singur. Am tot căutat de lucru. De ce să nu caut pe-aici?

— Dar aici ți-e teamă.

— Da. Stăteam acum și mă gândeam. Când eram mic, dacă mă speria ceva, voiam să stau cât mai departe de lucrul ăla. Dar acum nu mai sunt mic. Și vreau să fiu mai curajos.

— Deci ai locui aici? Și m-ai ajuta să am grijă de animale?

— Îhî. Ce zici? E o idee proastă?

— Nu. E o idee foarte bună!

— Mă bucur. O să-i anunțăm mâine-dimineață. O să fie ca un cadou de nuntă de la amândoi. Dar trebuie să-i spui doctoriței Lucy că aveai de gând să faci asta oricum, chiar dacă ai fi rămas singur. Dacă nu-i spui tu, o să-i spun eu. Pentru că ăsta e cel mai frumos cadou dintre toate.

Capitolul treizeci și doi: Doctorița Lucy

Înainte să se urce în tren, doctorița Lucy l-a îmbrățișat de două ori pe Pete, după care l-a strâns îndelung la piept pe Justin, în timp ce Calvin îl îmbrățișa pe Pete, apoi l-a îmbrățișat iar pe Pete în timp ce Calvin își îmbrățișa a doua oară băiatul.

— Ar fi bine să te urci în tren, doamnă, i-a zis Pete doctoriței Lucy. Mai are puțin și pleacă.

— Sună-mă dacă nu te descurci cu ceva.

— Ceva cum ar fi?

— Orice ai încerca să faci.

— Tot ce urmează să fac, fac deja de la doisprezece ani, doamnă.

— Mă gândeam la chestii gen plata facturii de curent sau închisul gazului pe timp de furtună sau întreținerea mașinii sau…

Dar nu i-a mai venit în minte nimic altceva.

— Bine, a zis el. O să sun. Acum trebuie să te urci în tren, să nu-ți mai faci griji și să fii fericită.

— N-o să fim plecați o veșnicie, a zis Calvin. Aveți răbdare. O să vedem.

Pete a pupat-o pe doctorița Lucy pe obraz.

Atunci a simțit că bărbatul o trage cu blândețe de mână spre scările de îmbarcare.

S-au urcat în tren ținându-se de mână. Era un gest radical, iar ea știa asta. Dar nu s-a intimidat și nici nu s-a gândit să-i dea drumul. Au mers până la vagonul următor, care era mai puțin aglomerat, cu Calvin un pic în spatele ei, încercând să-și facă loc prin spațiul strâmt.

Lucy a privit fețele oamenilor pe lângă care treceau. Fiecare persoană se uita întâi la Calvin, apoi la ea sau invers, apoi la mâinile lor înlănțuite, apoi în altă parte.

Un bărbat mai în vârstă cu o figură furioasă și tuns zero n-a încheiat uitându-se în altă parte. S-a uitat din nou în ochii lui Calvin, sentimentele lui ridicând un zid pe care părea să-i provoace să-l doboare.

L-au ocolit în tăcere și au mers mai departe, fără să mai fie provocați în vreun fel.

Lucy s-a uitat în dreapta și i-a văzut pe Justin și pe Pete înaintând pe peron odată cu ei și făcându-le cu mâna. Le-a făcut și ea semn cu mâna.

În vagonul următor, au găsit două locuri libere unul lângă altul și s-au așezat, Lucy la fereastră, Calvin spre culoar. Ținându-se în continuare de mână. Doctorița le-a trimis o sărutare băieților chiar când pornea trenul.

— Nu i-am educat noi bine? l-a întrebat ea pe Calvin în șoaptă.

Bărbatul a râs ușor.

— E amuzant?

— Nu chiar. Sunt de acord. Doar că mi-a plăcut cum ai zis-o.

— Deși n-ar trebui să-mi asum meritele pentru Pete. Era un puști extraordinar încă din prima zi în care a ajuns la ușa mea.

— Dar l-ai ajutat să rămână așa.

— Îmi fac prea multe griji?

— Habar n-am, Lucy. Nu știu nici măcar câte griji ar trebui să-mi fac *eu*. N-aș încerca în veci să stabilesc așa ceva pentru altcineva. Dar sunt la fel de pregătiți să-și croiască drum în viață ca orice alt copil. Cred că o să se descurce.

* * *

Stăteau în vagonul-restaurant și își beau cafeaua de după cină, urmărind asfințitul pe cerul tulbure.

Din când în când, ea se uita la inelul de pe deget.

— Dacă aș fi putut, ți-aș fi luat unul mai elegant, a zis el.

— E perfect. Să nu mai zici așa ceva.

Lucy și-a așezat mâna stângă cu inel pe mâna lui și a continuat să se uite la el.

— Ce nu reușesc să înțeleg e când ai avut timp să-l cumperi. Ai ajuns foarte repede după ce a apărut știrea.

— A, l-am cumpărat cu câteva luni înainte de decizia Curții Supreme. Te-aș fi cerut de nevastă oricum la un moment dat.

Au sorbit din cafea în tăcere o vreme. Zidurile unui orășel i-

au blocat vederea spre asfințit. Dar ce orășel era, nu știa.

— M-am gândit la tot ce mi-ai spus când ai intrat pe ușă, a zis ea. Cu un singur lucru nu sunt de acord. Știu că, atunci când sunt împreună, doi oameni trec prin încercări de foc. Dar cred că toți anii în care am fost obligați să trăim departe unul de celălalt ne-au spus multe despre cum facem față presiunii, așa că nu știu ce motive am avea să așteptăm. Cred că ar trebui să ne căsătorim imediat ce ne dăm jos din tren.

— Atunci așa o să facem, a zis el.

— Ce ușor a fost.

— Ideea de logodnă era mai mult pentru tine. M-am gândit că poate o femeie are nevoie de timp să se familiarizeze cu prezența fizică a unui bărbat.

— Motiv pentru care ai dormit pe canapea azi-noapte.

— Da.

— Nu e o problemă pentru mine.

Au continuat să-și bea cafeaua în tăcere, satisfăcuți.

— Băieților o să le pară rău că lipsesc de la nuntă, a zis ea. Asta e singura chestie.

— Ce zici dacă facem în felul următor: când ajungem în Pennsylvania, organizăm o mică ceremonie la starea civilă. Apoi, când ne-om hotărî să încercăm să ne întoarcem în Texas, o să dăm o petrecere sau o ceremonie de reînnoire a jurămintelor și atunci pot fi și ei prezenți. O să ne înțeleagă.

— Cred că e o idee bună.

Lucy și-a ridicat privirea și a văzut o femeie mai în vârstă, care cina singură și se holba la ei. Nu arunca doar o privire și nici nu se uita cu coada ochiului. Se holba nepoliticos. Avea părul alb coafat și un guler înalt care îi dădea un aer rigid. Doctorița Lucy a țintuit-o cu privirea, iar femeia și-a întors ochii. Calvin s-a uitat și el peste umăr, să vadă care e problema. Dar nu mai era nimic de văzut.

— Poate c-o să reîncep să practic medicina, a zis ea.

— Dacă ți-ar face plăcere, sunt total de acord.

Lucy s-a uitat din nou spre femeie. Care se holba din nou la ei.

— Mă scuzi o clipă, te rog? l-a întrebat ea pe Calvin.

Lucy s-a dus până în dreptul femeii și s-a așezat pe locul aflat de partea cealaltă a mesei ei. Și-a sprijinit bărbia în podul palmei și a țintuit-o cu privirea.

— Ce Dumnezeu faci? a întrebat femeia.

Avea exact vocea pe care doctorița Lucy se așteptase s-o audă. Pițigăiată. Încordată. Artificială.

— Fac exact ce făceai tu mai devreme, așa că tu să-mi spui.

Femeia mai în vârstă s-a ridicat, a pufnit zgomotos și s-a repezit afară din vagon, lăsându-și cina neterminată.

Doctorița Lucy s-a întors la masa ei și s-a așezat din nou vizavi de Calvin.

— Ar prinde bine să nu te superi de fiecare dată, a zis el. Dacă poți. Înțelegi… Ca să-ți păstrezi energia.

— Să mă supăr? Cine e supărat? Nu m-am mai distrat așa de bine de ani de zile.

* * *

Legănatul trenului o liniștea, dar nu reușea s-o adoarmă. Privea pe fereastră întunericul de afară, ascultând zgomotul ritmic al roților pe șine. Calvin avea ochii închiși și un braț trecut pe după brațul ei, dar Lucy nu știa dacă bărbatul dormea sau nu.

O cuprinsese un sentiment ciudat, care i se răsucea ușor în stomac.

I-au trebuit câteva minute ca să-și dea seama că îi e frică.

Nu-și putea alunga senzația că trenul plonja în întuneric și o ducea într-un loc complet necunoscut, pe care nici măcar nu-l putea vedea. Totul avea să fie nou pentru ea. Tot ce era familiar rămăsese în urmă. Și totuși, era ferm hotărâtă să ajungă acolo. Oriunde ar fi fost „acolo”.

S-a lăsat cuprinsă de această senzație două minute sau poate douăzeci. Era greu de spus.

Apoi Calvin a vorbit încet.

— La ce te gândești? a întrebat el.

— Tocmai îmi spuneam ce înfricoșător e să lași totul în urmă și să te îndrepți spre o viață complet nouă, fără să știi cum o să

fie. De fapt, nu mă gândeam neapărat, ci mai degrabă simțeam asta. Stăteam aici și o simțeam.

Calvin și-a dres glasul ușor și a luat-o de mână.

— Și cât de mare pare să fie problema?

— Ah, nu e o problemă, a zis ea. Deloc. M-am ascuns deja prea mult timp de lume. Nu tot ce mă sperie pe mine e o problemă.

Calvin i-a strâns mâna și a zâmbit. Și, după o vreme, a închis la loc ochii.

Lucy a rămas trează, simțind că plonjează în necunoscut. A tras aer adânc în piept. Și s-a lăsat purtată de val.

CATHERINE RYAN HYDE

„Pe veranda din față stăteau doi tineri îmbrăcați identic, în tricouri albe și blugi. Până și tunsorile lor în stil militar erau identice. O singură diferență era evidentă, cel puțin de la distanța aia, pe întuneric: unul era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt și avea vreo optsprezece kilograme în plus față de celălalt. Și mai era ceva: tricoul celui mai firav era plin de sânge, care desena pe material o hartă întortocheată de un roșu-aprins."

TREI

Catherine Ryan Hyde este romancieră și autoare de proză scurtă. Provine dintr-o familie de scriitori, însă i-a fost dificil să debuteze, reușind să-și publice prima povestire după ce textele ei fuseseră respinse de nu mai puțin de 122 de ori.

Primul său roman, Funeral for Horses, a apărut în 1997, dar succesul de public și de critică l-a cunoscut în 1999, cu Dă mai departe (Pandora M, 2016), tradus în peste douăzeci de limbi și ecranizat în anul 2000, cu Kevin Spacey, Helen Hunt și Haley Joel Osment în rolurile principale. Ulterior, a publicat alte 24 de romane, multe dintre ele bestselleruri, printre care Love in the Present Tense, Diary of a Witness și Walk Me Home. Multe dintre povestirile ei au fost nominalizate la Best American Short Stories, The O. Henry Award și The Pushcart Prize.

Când nu scrie, lui Catherine îi place să facă fotografii și să meargă în excursii.

O puteți urmări pe www.catherineryanhyde.com.

De aceeași autoare, la Editura Trei a apărut romanul Când te-am găsit.

CATHERINE RYAN HYDE

În unele familii te naşti,
pe altele le alegi.

În 1959, la o fermă izolată din Texas, Lucy — medic veterinar — are grijă de animale abandonate. Solitudinea îi permite să evite oamenii şi locurile care îi amintesc de trecut. Localnicii oricum nu sunt interesaţi de ea şi nici ospitalieri cu cei doi afroamericani sosiţi în zonă: Calvin şi Justin Bell — tată şi fiu.

Când Justin şi amicul lui, Pete Solomon — un băiat de 12 ani neglijat de părinţi —, îi aduc lui Lucy un câine rănit, vieţile tuturor se schimbă. Lucy nu şi-a imaginat că se va mai apropia de cineva vreodată, iar Pete n-a sperat că îşi va găsi un prieten atât de loial precum Justin. Dar acestor patru oameni nu li se permite să fie prieteni, cu atât mai puţin o familie, căci localnicii se opun cu violenţă. Iubirea dintre Calvin şi dr. Lucy este pusă la încercare, la fel şi prietenia dintre Pete şi Justin. Vor putea ei să doboare prejudecăţile texanilor şi să-şi câştige dreptul la fericire?

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0650-9

[1] În engleză, denumirea literei *K* se pronunță „Kei”, ca și numele Kay. *(N.t.)*